

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

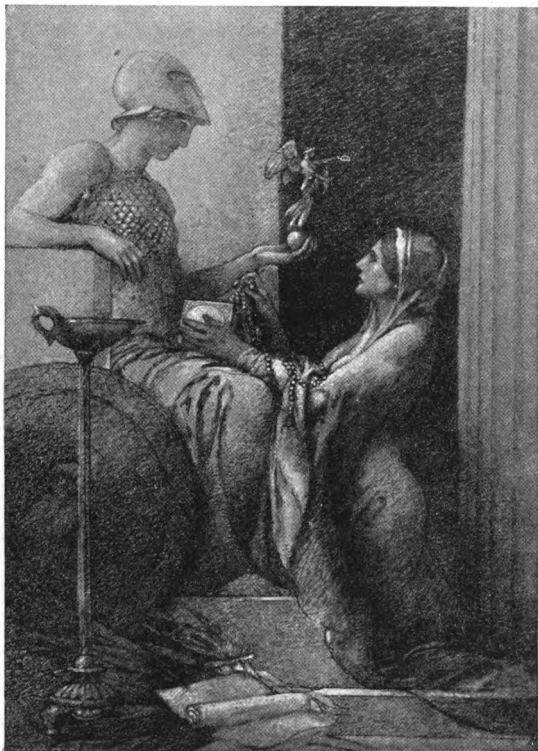
Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Stanford University Libraries

3 6105 025 566 279

883.1
Plw

STANFORD UNIVERSITY LIBRARY

Homerus
"

Ο ΜΗΡΟΥ ΕΠΗ.

HOMERI ET HOMERIDARUM
OPERA ET RELIQUIAE.

EX RECENSIONE
FRID. AUG. WOLFII.

VOL. I.

LIPSIAE,
APUD BIBLIOPOLAM G. I. GÖSCHEN. 1804.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

H O M E R I
I L I A S.

EX
VETERUM CRITICORUM NOTATIONIBUS
OPTIMORUMQUE EXEMPLARIUM FIDE
NOVIS CURIS RECENSITA.

PARS I.

L I P S I A E,
APUD BIBLIOPOLAM G. I. GÖSCHEN. 1804.

316012

YNA8811 G407NA12

P R A E F A T I O N E S
P R I O R U M E D I T I O N U M .

I.

Ne editio Homeri ea, quam ante hos decem annos festinavi, de nova hacce opera, in iisdem posita Carminibus, lectori minus, quam verum est, promittat; faciendum videtur, ut, quid nunc amplius egerim, aut certe voluerim agere, et quid haec editio a superioribus critici generis omnibus differat, iisdem fere verbis, quibus negotium nuper in ephemeride quadam litteraria recepi, significem.

Constat igitur inter doctos, neminem adhuc recensendo et emendando Homero operam dedisse, necessariis rei praesidiis ita instructum, ut sibi modo ipsi, nedum

ceteris, satisfacere posset. Neque ea profecto multorum est culpa, qui ante hanc aetatem in Graecis litteris versati sunt. Etenim post Demetrium Chalcondylem Atheniensem vix septem fuerunt Editores, qui paullo intensius criticam operam navare vellent; plerisque nihil aliud quam vulgatas sui temporis recensiones fideliter sequi propositum erat. Neque adeo praeter Barnesium et Ernestium nostrum quisquam fuit, qui ex Eustathio, Scholiastis, Glossographis, veteribusque exemplis, accuratiori editioni materiem parare institueret. Instituerunt autem illi duo rem, minime perfecerunt. Itaque ne Eustathii quidem Commentarius ita est excussus, ut Codicum eius diversitas uspiam compareat. Multo minus quisquam sese contulit ad ea omnia conquirenda, quae, per universam antiquitatem usque ad postremum Grammaticum dispersa, lectioni bene constituendae utilia videri possent.

Nimum diu obvia summi vatis perspicuitas splendori eius litterario offecit, si modo is splendor est, inundatum edi fluminibus Commentariorum et variarum Lectionum. Sed Lycophronis tenebras si obiecisset ille, mirum ni toti bœulorum greges concurrissent, ut lucem undecumque afferrent. Nunc quidvis aliud moliuntur docti, quam quo primum opus erat, novissimae, id est Stephanianae recen-

sioni, etsi multum diversae a primariis Demetrii, Aldi et Francini, satis secure confidentes, eamque plerique tantum non pro genuina poetae manu agnoscere videntur. Aliter iudicat Ernestius, magnus quidem illius recensiois patronus, sed multo ipse melius Clarkio et Barnesio de scripturae veritate meritis, quum in Praefatione Vol. V. docet, quid adhuc in solis Mss. conferendis laborandum sit, dum principi poetarum contingere queat, quod ei prae ceteris debeat contingere, ut integer et purus ab omnibus maculis reddatur.

Postquam ergo vulgatae copiae emendationis Homericæ, Villoisoni, Alteri et aliorum cura, novis longeque insignioribus abunde auctae essent, opus iam ex illo tempore, quo scholastica exemplaria edebam, animo agitatum, alacrius urgere coepi, ac nihil omittere, quin, quaecumque ad diligentem constitutionem textus profutura essent, conquirerem et in unum conferrem. Quae res quantae molestiae fuerit, et quam diu haeserim in critica materie instruenda, in omnis aevi veterum scriptis pervolutandis, in excerptis tot Scholiis, tanta Glossarum et variarum Lectionum farragine, in Eustathio ter curiose perlegendo, conqueri nec attinet, nec libet: libenter enim feci, et ad magnam utilitatem meam: neque tam illud mihi ab eru-

ditis laudi dari velim, si ista omnia gnaviter ad usum vocarim, quam vitio, si id vel minus recte fecerim, vel quicquam, quod ad certam emendationem ducat, praetermiserim. Nempe hoc plane fuit consilium meum, ut HomERICA Carmina ad *doctioris antiquitatis normam* castigarem, et fere talia reponerem, qualia veteri alicui Critico, interpretum Alexandrinorum opibus perite moderateque uso, non displicere potuisse viderentur. Nam ab ipso ultimae vetustatis vate repetere scripturae cuiusque auctoritatem, nemo temere in animum induxerit, qui mecum perpendat, quot illa a primo tempore vicissitudines experta sint, quas per plura saecula novas labea a Grammaticorum erudita ineruditaque sedulitate traxerint, quos naevos denique, etsi leviores illos, ab inscitia et communi fortuna posteriorum aetatum *).

Haec autem vitia, quae et ipsa priores Editores tam segniter propagarunt, sustulisse haud satis habens; illam mihi summam operis legem statui, ut ubique comparandis antiquis interpretibus et optimorum Codicum vetusta-

*) Hic non admodum convenit nobis cum Ruhnkenio, Viro Egregio, in Epist. crit. I. p. 56. nec cum aliis multis, qui veterum Criticorum in tractando Homero religionem laudare solent.

rumque Editionum auctoritatibus, ea praeferrem et recipere, quae certis quibusdam Homericæ consuetudinis notis insignita, atque adeo olim recepta in bonos Graecorum libros fuisse constaret, in dubiis vero locis nihil, sciens quidem, admitterem, quod ab explorata fide antiquitatis abhorreret. Qua in re, quoniam hoc genus Critices vixdum tentatum aut exemplis confirmatum est, utrum veras iudicandi rationes amplexus sim, an temere coniectantium Criticorum vapore potius quam Homérico spiritu inflatus ad aliquid mutandum accesserim, aliorum fuerit iudicium: illud tamen hic profiteri debeo, quamvis sacris reliquiis venerandæ antiquitatis summam modestiam deberi numquam oblitus sim, nullam prope paginam esse, quae non mutationem seu correctionem vulgati textus acceperit. De fontibus harum correctionum et cuiusque fontis auctoritatæ, deque omni critica historia Homericæ corporis tum universe scribere aggressus sum in libro singulari *), tum alias illa omnia explicatius tractandi et singula praecepta legitimæ emendationis persequendi locus

*) *Prolegomena ad Homerum, sive de operum Homericorum prisca et genuina forma variisque mutationibus* — Halis Sax. 1785. 8.

erit. Denique minutam curam posui in iis, quae ad accuratam rationem tonorum sive accentuum et reliquae orthographiae Graecorum pertinent; ne in iis Carminibus, quorum causa maxime ista pars Grammaticae primum elaborata est, diutius inconstantiam et temeritatem sequamur.

Oblitus sum laborum, quos Homeri amor in calidiore iuventa mihi imposuerat, et quorum partem haud exiguam nemo Graecae linguae studiosus, quantumvis alienus a tali consilio, detrectare impune possit: quocirca illis ego nullum ab aliis pretium aut gratiam deberi arbitror. Ita vero mihi operae pretium fecisse videbor, si periti et aequi existimatores in saeculo, quod, excellentium virorum ingeniis, iam multum Homero variae lucis attulit, et fortasse etiam clarius allaturum est, me quoque ad eum illustrandum aliquid effecisse putarint.

Scribebam Halis Sax. 1794.

II.

Quum librarius, distractis Homeri superioribus exemplis, hanc recensionem sibi diu a me promissam exigebat, occupatior eram in apparatu, quem per adversaria non nimis concinne facta dissiparam, conquirendo et ad postremam censuram revocando, quam ut mentem in universum consilium suscipiendi operis intendere vacaret. Continuo prelis subiecta Ilias nulli cogitationi, nulli curae, nisi typographicae, locum relinquebat. Eo labore post annum exantlato, tametsi paene occallueram ad omnia, quae celerem motum ingenii poscerent; tamen, ne causae emendationis meae in occulto essent, neu a bonis viris, qui novos semper editores suffarcinatos expectant cum prolixis Commentariis, leni risu exciperetur Homerus, iterum sic foras proiectus nudus, Prolegomena constitui scribere,

tam parum etiam tum terminatis finibus, ut de modo tractandae uberrimae materiae nemo me esset securior. In illo enim campo, id quod ingredientibus longinquum iter accidit, confragosa et spinosa metuebam loca plurima: eorum non ignarus eram fortasse; at quam cito me inde expedirem, ignorabam, vehementerque animi pendebam. Ita lente festinanti atque interdum cessanti mensis mihi unus et alter abiit: interea iacebat Ilias, et Prolegomena comitem seu ducem exspectabat. Tandem denique, ut transformatus Appuleius ait, invocato hilaro ac prospero Eventu cursu me concito proripui.

An iam nunc me hilarum numen perduxerit eo, quo maxime tendebam, nec satis scio, neque ausim dicere, etiamsi ex meo sensu iudicia aliorum coniectare possim. Sed illud unum hanc culpam sustinet, quod, quum rem, non pereuntem chartam spectarem, sensim praeformatio in libri speciem crevit, ipsam Iliadem aequantis numero plagularum. Itaque victus nunc librariis rationibus in medio curriculo substiti, abrupta etiam argumentorum serie. Ac mihi quidem incundum intervenit hoc a continua opera respirandi spatium, per quod confectam viam animo remetiari, et ad eam, quae reliqua est, consilia ordinem. Adhuc omnia in integro sunt, poteritque his

fundamentis superstrui, quicquid ad iustam editionem, quam meditabar, requiri intelligentibus iudicibus videbitur.

Nam illud mihi inde ab adolescentia in votis fuerat, ut, si promissis aucti essemus opibus et praesidiis, Homerum accurate religioseque emendarem ad criticas leges, eique deinde Commentarios adderem, qui et tralaticii textus obscuram historiam et mutati sive emendati causas persequerentur, ex interpretatione autem, quae proprie dicitur, tantum haberent adpersum, quantum cum illo genere coniunctum esset, vel ubi aliquid de sententia difficilis loci prioribus Editoribus rectius animadvertissem. Cuius voti mei modestia non videbatur in occupatam a quoquam provinciam invadere, quando praeter Koeppenium meum nemo erat, qui aliquid doctius in Homerum moli-retur; neque nunc, ut plures sint ei rei quum maxime intenti, id genus reprehensionis vereor. Nam si quid uspiam bene instituero, habebunt alii, quod sipe labore imitentur; sin secus, mei errores acuent iis studium veritatis: denique copia rerum superabit abunde, in qua multi elaborent. Popularem enarrationem scholis reser-vandam plane puto; nec desunt magistris et tironibus libri, quibus in illa utantur: eruditior verò et omnia, quae ad vatem penitus intelligendum pertinent, de indu-

stria anquirens interpretatio alienum negotium est a viribus et studiis meis, quippe qui deversari in poetis amem, non optem circa eos haerere totam vitam. Nempe vita opus est, et dulcibus otiiis circumfluente et multis opportunitatibus, quibus ego careo, si quis cum historica ista et critica cura in Homero coniungere velit munus interpretis, quale a Grammatico et Philosopho exspectatur.

Ad illam igitur, quam dixi, provinciam pro virili parte obtinendam primum iam gradum feci absoluta recensione Iliadis. Brevi subsequetur Odyssea cum Batrachomyomachia, Hymnis ceterisque reliquiis Homeridarum, quas nonnulli veterum ex vulgari fama Homero tribuunt. Haec quatuor erunt volumina, commoda assidenti, neque inambulanti molesta. Quae simul profligaro, statim notationes Grammaticorum et variantes Lectiones cum Observationibus meis digeram in singularia aliquot volumina, eiusdem quidem moduli, sed quae disiuncta a descriptione textus emptores sibi suos seorsum quaerant. Plurimis tamen et gravissimis quaestionibus satisfieri non poterit, nisi copiosius scribatur historia Homericorum Carminum. Qua in re sic versari in animo habeo, ut alte omnia et a capite repetam, id est a primordiis Graecae poesis, et, quoad vel certa fide rerum vel probabili con-

iectura progredi licebit, horum monumentorum nativam formam et adscitam modificationem particulatim illustrem, variamque fortunam scripturae, emendationis et interpretationis eorum ad nostra usque tempora deducam. Postremo subsecivam opellam locabo in libro, quem ante hos ipsos decem annos editurum me ostendi de rebus iis, quae primum aditum patefaciant ad Homerum recte legendum et interpretandum. Verum etsi ad haec omnia satis materiae collegi, non paucorum annorum erit eam expolire, praesertim homini, qui quartae eius parti triennium insumpserit. Quocirca in titulo huius editionis nihil praeter purum textum promisi: reliqua, ut paullo ante dixi, in votis habui, et habeo. Ita nec malum nomen existimabor, si illa non statis mercatibus edam; et si quid edidero, ii, quorum id referet, scient, quo quidque pertineat.

Interim iuvat me ad maiores aliquot quaestiones viam munivisse in Prolegomenis, quorum bipertita ratio est. Nam prior pars est *historica*, posterior *technica*. Utraque quidem refertur ad defensionem recensionis meae; sed in priore parte primas lineas duxi Commentarii illius de historia Homericorum Carminum, imprimisque diligenter disputavi de initiis scribendi apud Graecos, quae contro-

versia adhuc ultro citroque optatis magis quam argumentis tractata erat. Cui disputationi addidi quaedam velut summissa voce, quae forsitan omittenda erant plane, aut dicenda longe contentius. Vix enim tam facile nova ista et *παράδοξα* persuadebo iis ipsis, qui sensu priscae poesis imbuti sunt, nedum plurimis, id est, viris Graece doctissimis, quibus Homerus instar est Virgilii Graeci. Neque vero contemno surdastros, qui interdum meliores auditores sunt, quam qui nimis acute audiunt: certe persuasio illis fidelius sedet, quo aegrius expugnata est. Id igitur variis armis experiar olim, an perficere possim; ac, si nemo amplius quaeret, scripseritne vates, nec ne scripserit, illud in controversiam veniet, quantae partis Homericorum Homerus videatur auctor esse, atque utrum ipsi, an Homeridis, Pisisstratidis et Criticis tribuenda sit huius splendidissimorum duorum operum artificiosae formae et compositionis perfectio. Hae sunt quaestiones illae et maximae et difficillimae. Quae quia totae prope modum ad coniecturale genus altioris, quam dicunt, Critices pertinent, nunc tantum eas difficultates obieci, quas movebat historia; auxi etiam eas, non removi: dirui, non aedificavi. Verum non tam eos metuo, qui nisi probabiliter confecta tali re conquiescere nequeunt, quam

religiosos, quibus fidem antiquitatis labefactasse malo exemplo videbor. Utrorumque tamen causa hic pauca addam, ut et sententiam meam promam apertius, et defendam aut saltem excusem audaciam.

Etenim si antiquitatis fidem convellit is, qui *ἀνιστορησίαν* et *ἀκρισίαν* antiquiorum temporum arguit, non intercedo, ne illud mihi crimini detur. Hoc enim feci studiose, et posthac faciam: neque ante, quam ea severitas a pluribus adhibita erit ad omnem historiam litterarum, fabulas et commenta credere dediscemus. Variæ autem istius *ἀκρισίας* videntur fuisse causae, e quibus tres attingam, quae me maxime tam audacem fecerunt. Primum Graeci illi vetustiores, ut in physica doctrina et in multis locis philosophiae, ita in hac historica disciplina saepe temere ac praepostere sunt versati, utpote qui negligenter quaererent, quid verum esset, quid factum gestumve, et in vanarum rerum natura scrutanda sollertissimi essent. Gravis sane criminatio, quae minime tamen hanc vim habet, ut quisquam eo minus ingenia Graecorum admiretur. Accedit, quod conditio et ratio studiorum veterum, quod mores publici et privati haudquaquam favebant huic criticae arti et subtilitati, qua nec annona levatur, neque instruitur apparatus bellicus,

nec pace pars ulla rei publicae melior fit. Prodiit quidem etiam apud Graecos haec ars et grammatica doctrina: sed prodiit sero; siquidem, uti ego opinor, tum, quum frequentia fraudum in libris interpolandis criticum acumen maxime eliceret, superiorum temporum adeo obscurata erat memoria, ut momentorum, quibus vulgi fides molienda fuisset, indicia et vestigia vix per nebulam cernerentur. Denique Alexandrinos quoque ab huiusmodi conatu non potuit non detertere religio quaedam, quae hodieque acutissimos homines capere in rebus sacris solet. Nimirum sacer, si quis umquam, hic vates fuit, hoc est, duo corpora Carminum, a maioribus tradita et longo saeculorum tractu concreta. Tanta Graeci ingenii monumenta decorare et quocumque modo eorum honorem augere, religiosum putabant; impium et male curiosum, detrahere. Is error quam late patuerit olim, principum philosophorum exempla docent, imprimis Pythagorae. Quantis illum mendaciis, quot commentis miraculorum, libris etiam subditis, ornavit vel obscuravit potius venerabunda antiquitas, non modo fabulatores postremae aetatis! Quis, qui ista et similia norit, in Homero, quatuor saeculis antiquiore, hominibus Graecis vel doctissimis plus fidei habeat quam humanae naturae, si quid aut fabulosum

aut parum consentaneum suis ipsorum moribus, suis ingeniis et certissimae vetustiorum litterarum historiae narraverunt?

At nonnulli Graecorum, certe litterati Alexandrini, plura in hoc genere in dubium vocarunt, de quibus ambigere sine antiquo auctore velle, nobis recentioribus fortasse piaculum fuisset. Sed in tanta iactura litterarum ne satis quidem suspicari licet, quid veteres dubitarent; pauca nunc scimus, de quibus ante Scholia Venetiis edita levis et anceps suspicio erat. Memini equidem, quum primum apud Senecam, de brevi spatio vitae et Graecorum male curiosa sapientia, quae vitam etiam brevioram reddat, graviter querentem, illud reperissem memorari quasi in scholis tritum ἀπόρημα, an eiusdem Homeri esset Carmen utrumque; hic, inquam, me demirari memini, hanc quaestionem ceterorum scriptorum omnium silentio obrutam esse, quamvis eam non ita absurdam fuisse is ipse mihi persuaderet, cuius maxime silentium mirabar, Longinūs, illo in loco, ubi Iliadem a poeta iuvene, Odysseam a sene scriptam narrat: non coniicit enim, sed narrat, perinde tamquam ex sene ipso comperisset. Mox eadem quaestio, mentem mihi saepe tangens in legenda Odyssea, hanc cogitationem iniecit, ut quae-

rendum putarem, quidnam esset, cur, quum veteres paulatim Homerum de Cypriorum, Epigonorum aliorumque librorum possessione deturbassent, quam satis longi temporis praescriptione occupavisse videretur, ipsum tamen horum potissimum duorum operum tanto consensu auctorem facerent, ut ea ab omnibus vulgo *ὁμολογούμενα*, cetera ista *ἀμφισβητούμενα* et *ἀδέσποτα* ferrentur. Videbam sane, ab Herodoto aliisque probabiles afferri causas, cur diversa et in magnis quibusdam rebus discrepantia Carmina diversis ingeniis tribuere coepissent. Sed aliud est, in quo haesitabam diu, et idoneum testem frustra quaerebam. Nam si ista nunc deperdita Carmina ab his nostris discrepare intelligebant et argumentis ipsis, et tractandarum fabularum modo, quibus tandem rationibus et indiciis usi sunt, ut in his revererentur antiquam famam, in illis spernerent? quandoquidem eadem fortasse fama erat in utrisque, et vel aequae constans in Cypriis, in Thebaide, in Epigonis, atque in Iliade, vel certe non nova aut nuper sparsa. Verbo expediam: quae causa veteribus fuit, quare alterum genus detraherent Homero suo, alterum mirabili consensu adiudicaret? Habes rem, in sola positam coniectura nostra. Quum igitur a nullo scriptore temeritatem illius iudicii Graecorum Criticorum

culpatam, haec autem divina Carmina ab antiquissimis temporibus in maximo semper honore habita esse constaret, inde etiam a Pindaro plurimis testimoniis pro Homercis laudata, id unum veri satis simile relinquebatur, principes eius sententiae, quae hanc partem Carminum ad Homerum retulit, vix quicquam aliud quam maiorem praestantiam seu popularem auctoritatem eorum, seu constantiorem et celebriorem famam esse sequutos. Atque eadem res haud dubie conflarunt nobis antiquitatis consensum illum, quo dubitatio de altero Carmine cum ipsis prope vestigiis suis oblitterata est. Quid enim censes? si fama in hoc uno nomen Homeri tacuisset, num tibi, num mihi, vel Graecorum potius cuiquam umquam in mentem venturum fuisset, haec tam multis partibus inter se dissimilia monumenta uni eidemque poetae assignare? *Οὐκ ἐμὸς δ' μῦθος, ἀλλὰ γραμματικῶν πάρα.* Alexandrinorum, dico: eorum, a quibus universa haec ratio et disciplina primum fundata, ac diligentior distinctio Homericorum operum facta est. Quos si modo novi, quoniam ingenii humani captum ex angustiis suae aetatis capere solebant, numquam ullum eorum opinor ad talem sententiam sponte et coniectando inclinatum fuisse. Ac doctiores quidem illi erant, quam ut magno momento aestimarent

similitudinem dictionis et sermonis, qui etiam in Hesiodis persimilis, et in ista aetate linguae per omnia in eundem veluti orbem et gyrum reductus, maxime proclivi errore tam immensum numerum priscorum versuum cummulaverat in Homerum, ut is denique, quantumvis alter quasi Hercules inter *δοιδῶδες*, poeticorum laborum onere oppressus defecerit. At quanto similior *Odyssea* est *Iliadi*, quam Hesiodus Homero, tanto dissimiliorem, opinor, utriusque Homericæ Carminis vim ac spiritum esse vident et sentiunt omnes. Hunc vero spiritum si quis ita variare, si is, qui *Iliadem* condiderat, (loquimur, tamquam de Homero nihil certi sit; ut profecto nihil est;) si quis ergo vates tali in saeculo illum tam dissonum spiritum temperare scisset ad ingenium novae diversaeque materiae, ac non potius materiem hanc legisset suo aptam ingenio; si adeo descriptionem et formam universorum Carminum singularumque partium apud animum designavisset, priusquam se ad canendum conferret; sive id iuvenis fecerit, sive senex, eius inventus omnium, quotquot eruditæ aetatibus artificiosissimi fuerunt, poetarum senectuti, aut senectus viridissimo illorum cuiusque flori longe longeque anteponenda videretur.

Hactenus de coniectura, cui vetus persuasio cessisset

laud dubie, nisi adorare heroas suos maluisset Graecia quam admirari. Redeat nobis oratio eo, unde huc deflexit. Videlicet id unum significare volebam, ne illam quidem quaestionem, quam Seneca tangit, exoletam fuisse aevo Grammaticorum, ex quibus Scholia Veneta collecta sunt. Haec enim nobis tandem attulerunt mentionem illius, nec semel aut obscure, nec tamquam certandi causa propositae ab aliquo nugatore, verum ita, ut quasi secta doctorum notetur et reprehendatur, sive antiquiorum, seu Alexandrinorum, qui vulgarem consensum de auctore Odysseae divellere ausi, suspensiones ex aliquot locis poetae temere duxerint. Ita haec quoque de serius inducta scriptoria arte tritior dubitatio nequaquam nova est, uti putabant isti nuper, quibus ea absurda et ridicula videbatur. Quid? quod etiam in aliis multis argumentationibus et coniecturis nostris nihil fere aliud videmur egisse, etsi id in nulla de industria egimus, quam ut oblitteratas disputationes veterum instauraremus. Quod quid sit et quam vim habeat, paucorum est iudicare, qui neque ii sunt, quibus poetica ars perpetuis disciplinae praeceptis constans pro historia est, neque ii, qui in cognoscenda vetustissima historia spem et fiduciam in perspicuis scriptorum locis et testimoniis reponunt, aut qui communia et amoena pascua antiquitatis

libentius quam tenebricosos lucos quaerunt, vel, si eos forte non horrent, ex suo, non ex antiquitatis ingenio captant lucem, qua caliginem dispellant. Ceteri, spero, disputationem huiusmodi non continuo licenter errare et vagari putabunt, sicubi sine antiquo duce progreditur, vel longius etiam quam antiquis placuit; modo ne falsos duces aut testes subornemus, alios reiiciamus temere, alios cupide sequamur. In universum autem habet hoc historicum genus hanc legem, ut nihil efficiatur ex singulis voculis et sententiis scriptorum, sed omnia ex perpetuitate quadam et nexu testimoniorum, rationum et argumentorum suspensa sint. Quarum rerum si qua vis est coniunctarum, si omnino haud levior rationis auctoritas est quam levium auctorum testiumque corruptorum et propter ipsum tempus, quo vixerunt, ut cum Iurisconsultis loquar, instabilium; equidem in omni ea parte demonstrationis meae, quae fidem historiae percenset, temeritatem reperio nullam, cuius venia mihi petenda sit ab eruditis et gnaris reconditoris doctrinae. Tanto magis metuo religiosos, quibus nihil satis est ad inveteratas opiniones refellendas. Hos igitur, qui, quo pauciores fontes harum litterarum norunt, eo facilius credunt latere aliquos, quibus horti et areae suae irrigari possint, istos quomodo

cura levem, non reperio. De me non dubito Romana formula uti, qua is, qui auspicio affuerat, si quid nuntiabat falsi, in semet ipsum religionem recipere debebat.

At vero temerarium est, rationes conquirere undique et convocare testes, qui vulgatam persuasionem refutent, principemque poetarum de statu deliciant, ac non primo loco interrogare testem eum, qui sincerissimus est et antiquissimus omnium. Is testis est poeta ipse, h. e. ipsa Carmina, in quibus tanta conspicitur unitas et simplicitas argumenti et dispositionis, ut de re, quam quaerimus, pro auctore suo responsum reddere videantur. Ita quidem acclamabit mihi elegantissimus quisque et maxime assiduus Homeri lector. Ego autem scripsi ac prae me tuli, id mihi paene totum cum illis convenire: eoque impensius sentio atque intelligo, quantum audeat disputatio mea. Non equidem negavi, neque umquam adeo os perfricabo, ut infitias eam, me videre et agnoscere illud, quod recentiores nonnulli unice et extra modum admirati sunt, et quod magna ex parte quivis rudiori sensu assequatur, qui vel Graece canentem illum legerit vel Germanice. Nam hoc, ut plerumque alia, quae minus exspectes, reddidit nobis Vossius ille, qui unus omnium doctissime coegit masculam linguam, ut juvenescentis Musae Graecae ludi-

bundis sonia fida imagine responderet. Optavi etiam ultro, et cupio vehementer, ut sollicitè expendantur omnia momenta istius generis, idque ab iis arbitris, qui, quo pacto fiat magnum poema, proprio usu et facultate intelligunt, quos quidem nemo reiiciat tamquam minus idoneos aut parum rigidos. Quibus tamen, quod artificibus in sua arte credi debet, ne gravate credamus atque confidamus, eos vicissim aliquantisper induere par est ingenium historici, ad id, quod contemplandum est, nihil opinione affingentis, diligenterque cogitare et repraesentare sibi formas priscae artis, Aristotele et reliquis barbatis magistris antiquiores. Sed illud quamvis intente fecerim, legens et relegens Carmina mente in hanc unam rem defixa, attamen saepe, quum dubitationes meas prodere publice vellem, repressi me, ne portenta, forsàn auctori suo parum credibilia, narrare arguerer. Amplius dicendum atque ingenue profitendum est. Nunc quoque usu evenit mihi nonnumquam, quod non dubito eventurum item aliis esse, ut, quoties abducto ab historicis argumentis animo redeo ad continentem Homeri lectionem et interpretationem, mihiq̃ue impero, illarum omnium rationum oblivisci, quantum potest, et cum veteribus Grammaticis nonnullas *ρήσεις* postremarum rhapsodiarum ut interpolatas legere,

et alia pro indubiis sumere plura, quae nos ad pristinam legendi consuetudinem reducant, atque ita penitus immergor in illum veluti prono et liquido alveo decurrentem tenorem actionum et narrationum; quoties animadverto ac reputo mecum, quam in universum aestimanti unus his Carminibus insit color, aut certe quam egregie Carmini utrique suus color constet, quam apte ubique tempora rebus, res temporibus, aliquot loci adeo sibi alludentes congruant et constent, quam denique aequabiliter in primariis personis eadem lineamenta servantur et ingeniorum et animorum: vix mihi quisquam irasci et succensere gravius poterit, quam ipse facio mihi, simulque veteribus illis, qui tot obiter iactis indicibus destruunt vulgarem fidem ac suam ipsorum; soleoque interdum castigare sedulitatem et audaciam meam, quae timido alioquin et antiqua libenter retinenti, nec sine religione monumenta vetusta tractanti, hanc extorquet voluptatem, ut pro Homereis habeam omnia, atque Homeri unius artem admirer in his, quae apud eum hodie legimus. Tametsi, ne dicam, quam multa in singulis *doctis* eximia supersint et prorsus divina, quantum artificii ista ratio demit Homero, tantundem addit ingeniis iis, a quibus tela ab eo orsa proximis aetatibus pertexta est. Et hac ratione

quodammodo explentur Graecorum illa vacua poeticis operibus saecula, nec ullius excellentis poetae nomine illustrata; ut argute nuper dixerit aliquis, ingeniosum populum in illis hebetem factum elanguisse, et requievisse a laboriosa confectione perfectissimorum duorum Carminum.

Verum *Odyssea*, ut dixi, longe etiam admirabilior est, in virtutibus illis compositionis, et numeris huius artis omnibus absolutior. Imprimis operis illius integritas tanta est, quantam vix ullum aliud epos habet. Pone tantisper mecum, (at ne quid concedas, nisi quum alio genere argumentorum victus fueris,) pone ergo *Iliadi* finem in occasu *Patrocli*, et finge versu XVII, 620. totum opus terminari in magna rhapsodia, quae inde ab XI tertium proelium describit: nemo monebit, credo, in ista ab Alexandrinis ἡθηρημένη epitome Carminis, quam Iupiter facit XV, 56 — 77, plura praedici, quae ibi nondum absoluta sunt; meminit enim is etiam expugnandae Troiae, cuius tamen descriptionem nemo legit, nemo desiderat: sed illud nimirum haud dubie vel ex nostris ingeniis submoleste ferremus, Graeci autem molestissime et indignissime tulissent, si ita generosissimus heros amico suo ultionem deberet: tamen quaesierim, quis tum ausus esset reprehendere Homerum, querereturve eum id, quod pro-

misisset, ad exitum non perduxisse? quis Iliadem minus bene quam Aeneïdem finiri putaret? At consilium, Thetidi declaratum a Iove, aptas reddit appendices postremorum VII librorum. Nos vero de consilio Homeri, non Iovis quaerimus. Sed id quoque demus, aptissimos illos libròs esse: an propositioni poëtae congruant, dubitamus. Immo ne in hoc quidem pertinax admodum sim. Quisquis enim fuit, qui postremos libros subtexit, perantiquus fuit poeta: iam quod ille fecit, quidni et in Homerum cadat? Adde, quod res, quae in iis canuntur, artius, praesertim ex sensu Graecorum, coniunctae sunt cum ira et secessu Achillis. Ita nullum ex illis libris, ne extremum quidem, quisquam magistrorum nostrorum abesse voluisset artis causa, nisi recentiores errores animos eorum occupassent. Denique de re illa non agitur: hoc solum quaeritur, an principi poëtae uno Carmine complectenda fuerint, quaecumque iram heroïs consequuta esse inter Graecos constaret. Constabant etiam alia, longius quidem remota, quae non insunt. Nempe minime expectatur Achilles ab Hectoris caede ad nova prœlia accinctus, aut occisurus Penthesileam, Thersiten, cum aliis rebus, quas complexa est Aethiopsis Arctini. Si tamen eousque deducta esset Ilias, non dubito, quin plerisque veterum opportune apparuisset

denuo Achilles, expleturus officium suum, non odium: nec male scilicet extremae Iliadi caedes Thersitae convenisset. Iam vero Odysseam nobis cōmpara. In ea quod abundare, quod deesse videri possit, nihil est; et, quod est maximum, quocumque eam loco finieris, multum ad expectationem legentis, plurimum ad integritatem operis desiderari sentias. Verum iterum quaerendum est, quae ratio aut mos coegerit primum institutorem operis, ut uno filo consereret quatuor vel quinque partes has, e quibus Odyssea constat; an potuerit atque adeo, quo erat loco, debuerit ita facere, quomodo postea Tragici, Epicorum *δοιδᾶς* in scenam deducentes, quum unum magnum eventum cum iis, quae eum consequuta essent, pluribus fabulis in *εἰς*ilogiam coniunctis persequerentur.

Postremo, ut verbo defungar, tota quaestio nostra *historica* et *critica* est, non de *optabili* re, sed de re *facta*. Potest fieri, ut novae ex illa difficultates nascantur, ut augeatur etiam admirabilitas rei: quid id ad nos? Aman-dae sunt artes, at reverenda est historia. Nam sicut suspiciones temere importare monumentis aequae est improbum atque hominibus, quibus familiariter utimur, ita cognoscere operae est, quid in utroque genere sit genuinum, quid adscitum et aliunde illatum. Id vero dissimulatur

plerumque; nec rerum talium integri testes sunt monumenta integra. Faciendum igitur hic est idem, quod in effossis ex terra monumentis, quae nulla fama comitatur, solet fieri ac debet, ne primi artificis putentur partes, quae appositae sunt ab aliis. Quodsi in posterioribus horum Carminum rhapsodiis insunt vestigia, quae satis arguant, non eiusdem eas vatis esse, qui priores pauxit; si ingenii, si dictionis, si ceterarum rerum differitas pro illa priscae poesis consuetudine talis est et tanta, quae monstrata agnoscatur ab iis, qui huic subtilitati notandae tritas aures adhibent; si tum in mediis operibus, tum maxime in extremis illae partes, quibus summa artificiosae completur, aliis auctoribus assignabuntur, quam ei, cui nunc summam hanc tribuimus: rem confectam haberi oportebit, et bona vota leniter cessatum ducentur.

Haud ignoro, quam invidiosa haec sit disputatio in subtilissimis rebus generis eius, quod nonnulli totum chironantiae cognatum putant, et quam in iis difficile sit ferre medium, non illud quidem, quod vulgo tutissimum dicitur, sed hoc, quod criticae artis leges proponunt. Nam quoniam iisdem rationibus, quibus reliquae suspiciones nituntur, certum est, tum in Iliade tum in Odyssea orsam telam et deducta aliquatenus fila esse a vate, qui princeps

XXVIII PRAEFAT. PRIOR. EDIT.

ad canendum accesserat; (illuc autem non potuit ipse non trahi serie cycli Troiani et studiis auditorum et proprii ingenii magnitudine;) forsitan ne probabiliter quidem demonstrari poterit, a quibus locis potissimum nova subtemina et limbi procedant: at id tamen, ni fallor, poterit effici, ut liquido appareat, Homero nihil praeter maiorem partem Carminum tribuendum esse, reliqua Homeridis, praescripta lineamenta persequentibus; mox novis et insignibus studiis ordinata scripto corpora esse a Pisistratidis, variique modis perculsa posthac a διασκευασταῖς, in levioribus quibusdam rebus etiam a Criticis, a quorum auctoritate hic vulgatus textus pendet. Plura harum rerum exquirere sum conatus in Prolegomenis, eaque alio tempore accuratius explicabo, si viri docti hoc quicquid est periculi non reiicient, et suis me consiliis et admonitionibus adiuvabunt.

Scribendam Halis Sax. 1795.

P R A E F A T I O
N O V A E . E D I T I O N I S .

Nunc tandem iucundum fructum mihi capere licet variarum curarum, quas per aliquot annos in Homero recensendo poqui. Iuvat enim me initium praefationis ducere ab arte Goeschenii, qui, ut antea Latinorum, nunc etiam Graecorum typorum venustate cum summis Europae typographis certans, huic editioni occasionem sumptusque liberaliter praebuit. Nam quum ille eodem nitore, quem nuper sacris Christianorum litteris inducere coepit, simul vetustissimas ingenii Graeci reliquias decorare veller, prudenter cavens, ne excudendorum librorum artificio

incuria edendi male responderet, mihi minime invito mandavit hoc operae, ut, quicquid adhuc Homerum retractanti et notos fontes emendationis repetenti occurrisset, quo integrior et castigatior poeta prodiret, id novae censurae ad eum usum subiicerem, omniaque quasi ultima manu expolirem. Ita repetitae recensiois opportunitate, atque otio liberiore ad Odysseam collato, hoc assequutus sum, ut aliis fortasse aliquid, mihi quidem vix quicquam, quod correctionem posceret seu reciperet, eliminandum reliquerim, et contextum Carminum ad normam olim designatam et ad quandam scripturae constantiam studiosius revocare potuerim. Quamobrem nonnulla spes me tenet, fore ut non solum iis, quos elegantia typorum chartarumque delectat, sed etiam castigatorum exemplarium peritis amatoribus et doctrinae causa legentibus, hac novissima editione, aliquid tanto decore dignum attulisse videar, quoniam superiores, quae impari ornatu prodierunt, a plerisque doctorum hominum secundo favore exceptae fuerunt.

Minus laetabilem fortunam habuerunt ea, quae de Homericorum Carminum origine et historia omnique huius criticae emendationis fundamento disserere ingressus sum. In votis habebam, ut gravis et difficilis causa,

novis rationibus in disceptationem adducta, a gravibus et nulla cupiditate corruptis iudicibus severe cognoscere-tur, a quibus confirmatus deinde singula argumenta ex-plicarem, aut in rectiorem viam deductus, et contrariis rationibus revictus, errores ipse meos palam atque aperte deponerem. Nunc secus ac speraveram, partim in Ger-mania, partim apud exteras nationes, res evenit. Paucos reperi lectores, qui sine docta calumnia legerent, nec disputata in diversas sententias interpretarentur, quas non-nulli posthac variis sermonibus huc et illuc satis perplexe traxerunt; pauciores reperi, qui commenta opinionum, in vulgus decantata, inter legendum oblivisci possent, neque obscurum iter per devia antiquitatis horrerent; postremo neminem unum, qui meliora et historiae legi-bus magis consentanea discere cupientem edoceret, confu-taret aut ostenderet, vel in rebus historicis me aliquid e mentum, vel falso argumentatum esse, vel, quid ex quoque momento rationum efficeretur, parum accurate collegisse. Fuerunt adeo inter meos adversarios quidam, cetera benevolentes, qui familiariter a me lacesciti, nihil quidem eorum, quae mihi maxime dubitationem iniece-rant, convellerent, sed, quasi in causa Homeri sua ipso-rum ageretur salus, terminum ac summam quaestionis

miris modis aversarentur *). Nempe habent sua fata libelli. Bentleium quidem, nulla ratione allata simile quiddam iactantem de compage horum Carminum, tamquam plu-

*) Honoris causa mihi hic nominandi sunt aliqui, quos prae ceteris bona fide rem tractasse intellexi, tametsi nullus eorum omne disputationis pondus excipere et argumenta mea singulatim excutere voluit. Primus eorum fuit egregius litterator, *Ste Croix* in libello: *Réfutation d'un paradoxe littéraire de Mr. W. sur les poésies d'Homère*, Paris, 1798. 8. Sequuti sunt: *J. L. Hug*, *die Erfindung der Buchstabenschrift, ihr Zustand und frühester Gebrauch im Alterthum, mit Hinsicht auf die neuesten Untersuchungen über den Homer*, Ulm, 1801. 4. *Melch. Cesarotti* ad finem *Iliadis* ab ipso versibus Italicis *translatae*, Vol. IX. edit. Pisanae 1802. 8. *Britannus* censor *Homeri* editi Oxon. 1800. in *Critical Review* Febr. 1803. Denique *Ev. Wassenbergh* *Or. de abusu ingenii* etc. Contra favit nostrae disputationi inter Gallos illustris vir et doctissimus *Caillard* in *Magazin encyclop.* Vol. III, Partic. 10. Ex nostratibus, ne ambitiose nomina eorum ponam, qui assensum suum obiter declaraverunt, aliquot claros philologos appellabo, quos sententiae meae vel omnino vel ex parte adstipulatores habui: ut acutissimum censorem *Prolegg.* in *A. L. Z.* 1796. Num. 33, tum *Boettigerum* a pag. LXV. *Prolegg.* ad exploratoria progressum, *über die Erfindung des Nilpapyrs und dessen Verbreitung in Griechenland*, *N. T. Merkur* 1796. Partic. 2. 3.

ribus saeculis post Homerum facta, aequo animo ferebant omnes, nisi forte absurdum dictum ingenio praeclari viri condonabant: alius si magna vi exteriorum argumentorum et nonnullis interioribus coniecturis antiquam famam labefactavit, temerarii et impii erroris accusatur, aut, quia non omnia, quae rem continent, dixit, haud multum dixisse, adeoque desertas quorundam Gallorum ineptias repetisse arguitur. Nam hoc quoque video nonnullis in mentem venisse, inani specie rerum deceptis, forsitan etiam longa serie abstrusae disquisitionis a curiosa lectione deterritis. Iam in istorum offensionem hoc loco incurrere mihi non libet, facileque patiar, eos diutius sensu seu iudicio frui suo, aut ex aliorum scriptis veriores sensus colligere; modo ne evidentiam ex pondere interiorum

Schneiderum in Praefat. ad *Orphei Argonaut.* pag. XXIX. sqq. *Hermannum de emendanda ratione Grammat. Gr.* p. 38. et alibi. Atque horum virorum mihi eo gravior auctoritas videri solet, quod diu eos receptae opinioni defensionem et fulcra quaesivisse novi. Alios patronos omitto, ex quorum libris non potui cognoscere, quid sibi vellent, neque ipsorum aut meum sensum reperire; multo lubentius quosdam derisores imi subsellii, qui nonnulla dictorum meorum ad indoctum vulgus retulerunt, quae fortasse ex amicorum fabulis aut actis litterariis arripuerant.

rationum expectent, quod pondus nemo sentire potest, neque optatam evidentiam, ne clarioribus quidem in rebus, animo comprehendere, nisi qui suoapte ingenio ad nonnulla eorum, quae adhuc luce indigeant, progressus fuerit. Id qui non audent, licet quandoque cessuri videantur singulorum momentorum observationi, inter credulos tamen, quos numquam lectores expetii, non inter iudices selectos numerandi erunt; similes eorum, opinor, alias res credent aliis in saeculis.

Redimus nunc ad unum et nemini suspectum consilium perficiendae nostrae recensionis, cuius de causis et tota ratione exponam, quam et antea et his iteratis curis sequutus sum, ut planius intelligatur, quibus finibus apud Homerum munus Critices coercendum, et quas ad leges iudicium in censendis lectionibus moderandum sit. Iam dudum hoc erat agendum, ne in ambiguo esset, quid potissimum et quo quidque modo esset curandum. Nam quum in veterum scriptorum variis generibus usum criticae artis variant res multae, vel quae ipsorum scriptorum propriae sunt, vel quae extrinsecus accedunt, longius a consueta via discedit emendatio in his Carminibus, quae iam antiquitus diversis recensionibus tractata et reficta esse constat. Sed subtilior praeceptio rei commentariis in Ho-

merum relinquenda est; hic praecipua eius capita paucis formulis complectar, easque aliquot exemplis, ex Iliadis apparatu critico sumptis, illustrabo.

Prima legum omnium haec esto, ne quis temere opinetur, antiquiorum vatum orationem nunc posse talem restitui, qualem ipsorum aetas olim cognovit, sed in eo Carminum contextu, qui politioribus saeculis Graecorum satis placuit, nobis omnino acquiescendum esse. Haec conditio vix fallere poterit eum, qui consideret, in qua materia hic elaboretur, quamque ea fortunam a primis inde temporibus habuerit. Nam, sive litteris ab initio mandata sunt haec Carmina, sive memoriter usque ad expeditiorem scripturam propagata; sive eorum compositio et perfectio uni ingenio debetur, sive pluribus (haec enim adhuc controversa sunt); id tamen satis exploratum est, ea non ex aequalium exemplis, sed ex Pisistratidarum nobili archetypo inter Graecos divulgata esse, ex illo autem plures ob causas Homerum priscum et genuinum non prodiisse. Sed ne hoc quidem volumen a Criticis insequentium aetatum ad castigandum adhiberi potuit, haud dubie multo ante amissum; in iis vero exemplaribus, quae Criticis ad manum erant, manifesta indicia Scholiorum arguunt, magnas iam diversitates lectionum primam scri-

pturam, si modo ea ipsa simplex et uniformis fuit, dubio delectui obnoxiam reddidisse. Atque hoc maxime illud est, in quo Venetorum Scholiōrum praestantia cernitur: ante eorum editionem rem non scientia sed coniecturis tenebamus. Nunc igitur multis argumentis, et universa ratione veteris emendationis perspecta, pro certo ponendum est, nos non ultra Aristarchi recensioem regredi posse, ac ne illam quidem hodie ita innotuisse, ut ullius partis Homericæ scripturam ad eius fidem edere liceat *). Ergo quid Homerus, quid ceteri vates supparis ævi, nominatim Hesiodus, cecinerint, id non nisi ex quadam analogia et dissimilitudine Carminum, cui Grammaticorum lima pepercisse videtur, in universum iudicari potest;

*) Conf. Prolegg. p. CCXXXIX. Memoratu digna est in transcurso sententia Casauboni ad Diog. L. IX. s. f. in Timone: „Si verum est, quod Iosephus ait, Homeram sua poemata scripta non reliquisse, sed *διαμνημονεύόμενα* multo post scripta fuisse, non video, quomodo satis emendata possint haberi, vel si antiquissimos habeamus codices: siquidem verisimile est, non paullo aliter ea fuisse scripta, ac essent ab ipso composita.“ Iosephi ergo vocem, quam propemodum tota antiquitas repetiit, quamvis incuriosa, quo illa tenderet, quo pertineret, istam ergo vocem certe non absurdam putavit Casaubonus.

neque adeo historica lege exquiri, ad quem perfectionis gradum saecula vatum adduxerint ipsam linguam et orationem in eo genere, quod ab arte magis quam ab ingenio pendet. Nam ut in artificum operibus rigidiores formae diu proluserunt mollioribus et doctius factis, sic nimis credibile est, Homericam aetatem in omni dictione plura sine fastidio retinuisse, quae tamquam scabra et minus exacta respueret eruditior aetas, et variis modis occultaret. Quae quum ita sint, minime quidem eripitur nobis facultas de pristina forma Carminum, de iis rebus, quae ad singulas partes eorum et ipsius linguae initia pertinent, opinandi et coniecturas afferendi; quas nemo non libenter audiet, si quis ex veris et concessis ducat, neque iis abutatur ad primigenium textum reparandum. Alioquin necesse erit in lectione constituenda multis erroribus implicemur, atque inter diversas iudicandi vias fluctuemus, verisimilia falsis misceamus, et vanissimis votis ubique in vocabulis et totis versibus vetustam auctoritatem requiramus. Quid enim? si hodieque integer textus superesset, qualem Zenodotus invenit, si ipsum nobile exemplar Atticum exstaret, num ita tandem Homeri vera et integra scriptura seu oratio nobis reponi posset, sicut collatione proborum librorum callidaque coniectura potest Herodoti,

Pindari, Platonis, Demosthenis? Calidior sit oportebit, qui illud speret, et temerarius, qui clarissimas voces per omnia saecula sparsas contemnat, aut superiora illa conficta putet. Profecto talis error haud longe abest ab eorum superstitione, si qui adhuc sunt, quibus vulgatum exemplar, quod ipsis primum casus pueris obtulit, germanam poetae manum, modo hic illic leviter corruptam, reddere videatur.

Itaque si nobis necesse est in his rebus intra secundariam auctoritatem Criticorum subsistere, si etiam spes abiicienda est Aristarchei textus, qui veteribus diu plurimum placuit, reconcinnandi, quo tandem progredi licebit probabilem formam quaerentibus? Num Criticen in Homero ad istum modum faciemus, quo nihil fere nisi elegantia correctionum quaeritur, an, quoniam in libris Mss. haud magna fides est, in omnem libidinem labemur, et sine certis vestigiis coniectando archetypas, quas ille dicit, nugas captabimus? Neutra ratio placuerit ei, qui vicissitudines textus ad Aristarchum usque et Cratetem, in uno conspectu a me positas, contemplari, ex eoque consilia modeste inire velit. Nimirum ex Aristarchi conformatione, collatis Cratetis multorumque aliorum notationibus, tandem post Herodianum studiis Grammaticorum quasi *ἐν*

πρὶν saeculi III. aut IV. coaluit *vulgatus quidam textus*, quem per vestigia optimorum subsidiorum, quae ad nos emerserunt, erui posse nemo dubitet. Ita si non purum putum Homerum, at saltem eum, quem Longini et Procli habuerunt, proximo intervallo assequi videbimur. Hunc igitur textum, veluti fundum factum, partim sordibus inferiorum temporum purgare, partim ex superioris aevi correctionibus ad linguae Graecae rationem et Homericam consuetudinem expolire, et multis locis cum iis Grammaticis, a quibus consummatus est, in certamen operae descendere licebit. Nam etsi illi in maximis rebus iudicia Aristarchi et eam constitutionem, quam Cicero et Virgilius a pueris legebant, sequuti sunt, ita tamen nonnumquam ab ea discesserunt, ut delectus eorum refingi, et reiecta scriptura, quae clari alicuius auctoris nomine defenditur, praeferrī debeat. Quin etiam, ubi non deteriora sunt ea, quae ab aliquo priorum profecta sunt, quam quae auctore carent, ad illa nobis reverti decet, eo magis quod saepe incertum est, utrum haec vulgata omnino antiqua sint, an infimis saeculis nata. Itaque mirarer, si quis Il. α. 204 rectum Aristarchi τελέεσθαι (quod et Eustathius sibi reddi iubet) corrupto τετελέεσθαι postponeret, aut ε. 173 antiquo vitio ποτὶ iam olim nobis lauda-

tum *κατά*, aut o. 24 durissimae constructioni, *Θυμός ἀνίει ἀζηχῆς ὀδύνη*, 'hanc legitimam et poetae propriam, ἐμὲ δ' οὐδ' ὥς θυμόν ἀνίει ἀζηχῆς ὀδύνη, aut Zenodoteo ω. 486 *πατρός σεῖο* illud, quod iam alibi recte locum obtinuit, *πατρός σοῖο*, aut vitio π. 775 et Odyss. ω. 39 ὁ δὲ *στροφάλιγγι* reductum nunc ὁ δ' ἐν *στροφάλιγγι*: nusquam enim pro ἐν *κονίῃ* κείσθαι dicitur *κονίῃ*, *φάρμακῳ*, *λέκτρῳ*, *δόμοις*, et diversi generis exemplum huc non pertinet Odyss. α. 46: aut ridiculae lectioni Il. ο. 694 ὥρσεν hanc sive coniecturam Aristarchi sive antiquam lectionem ὥσεν, nisi quis heros alibi impletur ὀπισθεν spiritu divino. Contra, ubi minus aptae eius lectiones seu correctiones a vulgato textu absunt, eas non temere quisquam retraxerit: verbi causa, π. 408 et alibi Atticam formulam, πῶς δαί, vel ineptum illud μ. 404 οὐδὲ διὰ πρό loco vulgatae, quae et η. 260 fertur, vel η. 451. 458 insolentem ellipsin ὄσῃν pro ὄσον, ο. 417 frigidum νῆα pro νῆας, π. 106 καὶ φάλαρα pro καὶ φάλαρα,* ex quibus prius ingratam et ambiguam sententiam, hoc summam facilitatem ex natura rei habet. Quae autem nunc de Aristarcho diximus, potiori iure valent de iis, quorum textum hic ante oculos habebat, quum suum adornaret; a quibus si quid sumpserunt ἐπλεκτικοὶ nostri, quod mi-

nore verisimilitudine se tueatur, quis talia melioribus aliorum scripturis ob vetustatem aut similem causam praefenda censebit?

Indicavi, quid in nova textus conformatione sequi conveniat: id quibus praesidiis et fontibus assequendum sit, dicendum est; nunc quidem summam, alibi aptius ad litterariam cognitionem. Apparet enim, late patere hunc campum litterarum, quum etiam copia subsidiorum fortunam Homeri et posteriorum scriptorum tam diversam fecerit, et illius multo benigniorem. Nam oratio ceterorum raro aliunde quam ex suis Codicibus manat; apud Homerum iniqua sors querenda foret, si vel maximo numero Mss. librorum, poetae verba exhibentium, contentos nos esse oporteret: sic, ortu et progressu textus obscurato, in deligendis lectionibus varie errandum esset. Igitur, ut nunc fortuna est, longe praeponendi sunt Codicibus fontes alii, partim scriptorum, qui HomERICA laudant, imitantur, explicant, partim Scholiorum atque Eustathii. Etenim ex uno Eustathio, uti cum textu editus est, vulgata recensio, quam quaerimus, restitui rectius potuisset, quam ex duodecim nudis membranis; atque, quamvis largiores sint harum fontes quam Scholiorum, quatenus singulos versus afferunt, tamen earum consensus

fere ubique tantum in subsidio collocari debet. Non pauci adeo sunt loci, in quibus, si Scholiis carendum esset, pro antiquis lectionibus menda, antiquis et novis libris communia, legeremus, quae quemvis ad necessitatem et levitatem coniectandi allicerent. Ergo commode accidit, ut in Iliadem docta et copiosa Scholia nacti de ipsorum Codicum virtutibus existimare possimus: ac nuper ex Britannia spes affulsit similis commentarii, qui dudum periisse credebatur, in Odysseam nanciscendi, cuius exquisitas copiolas Oxoniensi editioni addidit Porsonus, Vir eximius, quem si vota doctorum tangunt, mox et Harleianis reliquis libris et Iliadi Townleianae ad Venetorum Scholiorum lacunas et vitia tollenda multum debebimus. Sic aliquando in promptu erunt utilia omnia, quae supersunt, et inutilia saltem, ut legi queant.

Verum, ut de fontibus scripturae ordine exponam, verbo memorandi primum sunt editi libri, quamvis postremo illi loco habendi, ac nullius per se fidei. Immo nullus, opinor, nunc est versus Homeri, in quo non bonam lectionem, quam illorum ullus habet, ex aliquo Codice allatam et cum cura notatam videamus; malas iam nimium multas stipatas habemus. Quodsi respectus editionum habendus est, ne frivoli laboris oneri succumbamus, perpaucae me-

rentur curam conferendi, eae quae quodammodo vicem Codicum praestant, maxime Florentina Demetrii et priores Aldi, quas ex membranarum vel ope membranarum factas esse accurata collatio docet *). Sed inter Codices ipsos, quos non tam ex sua aetate et diligentia calami quam ex aetate et bonitate exemplarium, e quibus descripti sunt, aestimamus, in Iliade hi videntur praestantiores, Venetus a Villoisono editus, nunc doctorum omnium iudicio princeps, alius H. Stephani perantiquus, cuius lectiones notabiles in Thesauro L. G. dispersit, tres Barnesii, duo vel tres apud Clarkium, duo apud Ernestium, duo item Vin-dobb. apud Alterum. Suffecisset dimidius numerus horum librorum, si collatio satis curiose facta esset; sed quum id fieri nequeat nisi ab eo, qui iam lectionum apparatus undique contractum prae oculis habet, unde, quid quaerendum sit, sciat, plerique editores amicus, qui in aliis rebus

*) Erravit Ernestius in iis, quae de illis duabus Aldinis retulit Praef. ad Hom. Vol. I. p. VIII. In utraque Codices editori ad manum fuisse, apparet ex genere lectionum, quo illae a Florentina edit. discedunt, quale nemo doctus divinando reperiatur. In prima Aldi etiam plures integri versus accesserunt, in Il. 2. 266. cum tribus sqq. et aliis alibi, Odyss. 1. 30 A. 253. 265 µ. 139 sq. •

occupati erant, eam curam commiserunt. At quomodo Codices sine Scholiis, si non eximii sunt, hodie utiles esse possint editori, nisi pro phaleris ad populum, haud intelligas, quandoquidem numerus Codicum non auget multitudinem testium, neque ex hac ipsa oritur ulla auctoritas. Ferendae autem sententiae quasi ius habent ii Codices soli, quos ex doctis recensitionibus veterum multum traxisse vel testes vel coniecturae produnt, non qui speciosas lectiones ministrant aut felicia menda, quae sensu non careant. Igitur nemo nunc adeo addictus erit scriptis libris, qui ex Mori apud Barn. commendet π. 63 ἐπὴν αὐτοῖς, ο. 26 ἀνέμων, 104 ἀφραδέοντες, ex Barocc. p. 286 οἱ περὶ Πατρόκλη μείμασαν, τ. 137 καὶ με φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, ex Lips. λ. 281 οὐκ ἀέκοντε, ν. 572 βίη δαμάσαντες, ξ. 222 γήθησε δέ, 274 ὧσιν ἔνερθε, ex Vratisl. φ. 218 αἰκρινὰ ῥέαθρα, ψ. 436 δίφρους τ' ἀνατρέψειαν, ex ipso Veneto vitiosa, ξυν ἔηκε, ἀπο νέεσθαι, ἐς ἥλατο τεῖχος, βουλευτόν δε, πάρη κομόωντες, γινώσκειν, α. 11 ἡτίμασεν, γ. 62 ἐπτάμνησιν, ν. 703 νηῶ, ρ. 231 τῶν ἐνάρων, 549 δυσταρπέος, υ. 77 μάλιστά γε, ψ. 61 ἐπ' ἡϊόνας, ω. 734 ἀσλεύων: immo pleraque talia ne mentione quidem digna sunt, nisi quis iis ad doctiorem observationem utatur. Ceterum etiam insunt plurimis Mss. versus aliquot,

qui in nulla ἐπιδόσει Graecorum ferebantur, partim recentioris fabricae putandi, ut α. 265 λ. 662 Odyss. β. 191 δ. 511. Sed ex optimis quoque Codd. post tot cumulas opes vix una lectio proferetur, quae versui Iliadis novam lucem afferat. Ita neminem iuvabit, si quis ex pluribus Italicis et Rom. Angelicae adscripserit lectiones γ. 5 ὁλοή, 12 δέῦρ' ἐλιάσθης, 13 οὐ μέγ' με πτενέεις, 117 ἄμα τ' ἀμφίς, 402 πίμπλαντο etc., praesertim quum in Scholiis, quae ibi in Ang. sunt, nihil diversum legatur a Leidensibus. Sed satis de Codd.

Alterum genus fontium praebent loci veterum, versus Homeri citantium, non quorumvis, sed Alexandrinis priorum vel supparum, certe grammatica doctrina spectabilium. Nam ex Plutarchi et rhetorum libris raro operae pretium lucramur. Quamquam iuvat interdum ad minores postremique temporis rivulos recurrere, sive doctrinae causa, seu ut recepta lectio, scriptura, interpunctio contra vitiosam libidinem defendatur. Quare; si quem metrica ars veterum delectet, ex Diomede II. p. 424. notabit lectionem plurium librorum nostrorum β. 798 πολλὰς μάχας; aut, ne quis ε. 586 turbet veram et Eustathio quoque agnitam distinctionem, audiet Theophylactum Hist. H. p. 57, qui positus deinceps verbis, κύμβαχος — ὦμους, haec addit,

Ὀμηρικῶ τῷ συμπτῶματι; quae totius prope antiquitatis sententiam continent; aut ex Anna Comnena VII. p. 209 ad η. 282 Νῦν δ' ἤδη τελέθει, cum pluribus eiusmodi. At his, qui plerumque vulgata repetunt, longe praestant antiquiores, ut si Aristot. Magn. Mor. I, 21 affert πρῶτος x. 100, ubi etiam πρῶτον legebatur. Modo varia cautio adhibenda est, ne lectiones petas ex locis, ubi scriptor constructioni suae vel sententiae verba aptavit; ne vulgatam quamque lectionem editionis tuae arripias: velut si ex vers. ap. Herod. I, 65 formam *Λυκόργος* in 2. 130 defendere cupias, pro qua ibi plerique libri habent *Λυκόεργε*. Omnino non licet in hoc genere recte versari, nisi in locis alicuius momenti Codices auctorum consulantur; tametsi ne sic quidem operae fructus constabit.

Tertio loco conferendae sunt imitationes poetarum et veteris et posterioris aevi, quae doceant, quid lectum eorum temporibus, quid ipsis probatum fuerit; qua in re nihilo levior eorum auctoritas est quam cuiusquam Critici. Nam, uti Aristot. Rhet. III, 12, 4 confirmat, tres versus de Nireo β. 673 sqq. sua aetate sine offensione sedem tenuisse, sic Dionys. Perieg. cacoelia imitandi γ. 749. 815 ostendit, eos etiam sibi lectos probatosque esse. Ita illi passim poeticum usum linguae exemplis suis firmant, pas-

sim discrimina verborum, olim a doctis constituta: ut βεβλημένος et βεβολημένος ι. 3, ut ἐκρομάσαι et ἀκρομάσαι κ. 332, Odyss. β. 377, ο. 436. Tuentur iidem formas vocabulorum, quae aequævis Grammaticis et sibi placuerunt. Valet hic imprimis Apollonii Rhod. iudicium, quod simul sequimur, non solum Aristarchum, quum π. 95 iunctim scribimus παλιντροπάσθαι; et, quum Aristarcho duce ipsaque ratione cogente ν. 477 ut ρ. 481 ponimus βονθόν, etiam Pindaro et Callimacho auctoribus facimus. Quippe hæc apud ipsos mutata esse, nulla suspicio est. Item in ceteris partibus Grammaticæ, in prisco usu articuli, quem ipse Aristarchus non satis norat, in formis structuræ, in quantitate syllabarum, illi idonei nobis testes habendi sunt. Igitur nemo Apollonium rejiciet auctorem lectionis μ. 218 ὄρνις ἐπῆλθε, cf. ω. 219, etsi rationem non capiat, ubi illum viderit alteram syllabam in ὄρνις corripere III, 1112. 1121, Aratum quoque ν. 274 eandem syllabam in ὄρνιθεος, idque Ionica prosodia, qua hi poetae omnes pari utebantur. Plura prætereo; id addam satis singulare, apud Apollonium exempla eiusmodi esse, quae ad numerum respondeant Homericis: sic μέσφα in Il. 9. 508 semel lectum, semel etiam apud illum legitur, sic αἰμυλίοις λόγοις Odyss. α. 56; et κυλέων.

Il. η. 1 μ. 340 positum tribus syllabis, ab illo quoque his eodem modo ponitur. Denique ne Latini quidem hic prorsus omittendi sunt, sed probe excussa eorum oratione. Itaque male F. Ursinus ad α. 235 commendandae scripturae *πομήν*, quae absurdam tautologiam parit, affert Virg. Aen. XII, 209, quum is locus potius antiquum *τομήν* confirmet, quod ipse Ursinus ex Quinto Cal. VIII, 161 tuetur. Neque possunt *Asia prata* Virgilii adhiberi ad movendam unicam scripturam veterum β. 461, *Ἀσίω ἐν λειμῶνι*. Nam substantivum minus commodum fuisset versui Latino, nec tam stultus imitator fuit ille, ut ubique Homericas formas Latinis auribus ingereret.

Eadem prope fides debetur Grammaticorum testimoniis et iudiciis, quae in libris eorum, in Scholiis varii generis et ab Eustathio servata sunt. In iudiciis quidem diligenter quaerenda est ratio; at est etiam, ubi auctoritatem antiqui iudicis non spernendam dixeris. Eustathius tamen vix usquam in hunc censum venire debet, cuius non acutius est de veritate lectionis proprium arbitrium, quam ullius ex postremis interpretibus. Tanto utilior copia rerum est, quas ex Scholiis suis exscripsit, etsi eum antiquiora, qualia iam Veneta, Lipsica, Harleiana habemus, latuerunt; suntque lectiones, quas explicat, pleraeque eiusmodi, ut

sine Codicum assensu reponendae essent. Ridiculum est, ex tanto oceano aliquot guttulas delibare; valeat ergo res ad nonnullas lectiones, partim aliunde incognitas, loco vulgarium stabiliendas: ut δ. 24 et 9. 461 *Ἡρη* pro *Ἡρη*, quem casum prorsus ignorat, ut 2. 400 *ἐπὶ πόλῳ* p. *πόλῳ*, λ. 672 *ἀμφὶ βοηλασίῃ* p. *βοηλασίην*, π. 719 *Φρυγίῃ* p. *Φρυγίην*, ρ. 266 *Τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν*, 423 *ἐταίρου* p. *ἐκάστου*, ψ. 583 *ἔχων*, quod bis posuit, nec vulgatum mendum reperit in libris suis etc. Odyss. α. 51 *ἐν δώματα ναίει* pro specioso vitio *ἐν δώμασι*, δ. 62 *γόνος* p. *γένος*, η. 326 *ἀπήνυσαν* p. *ἀπήγαγον*, μ. 422 *ἄραξε* p. *ἔαξε*, 438 *ἦλθον*, ν. 342 *δίδωμι* p. *δίδωσι* etc. Sed idem subinde affert deteriores, sive solas, seu iunctim cum melioribus positas, ut Il. 1. 582-(578) *ὑπερβεβαώς*, 588 (584) *ἐπὶ πύργῳ*, 703 (699) *ἐνὶ στήθεσιν ὀρίνη*, ε. 522 *ὥρσε* pro *ὄρση*, cf. δ. 259 ε. 91. Odyss. δ. 72 *καὶ δώματα*, 2. 253 *ζεῦξας* etc. Ceterum saepe incommodum est in Eustathio, si omittit verba quaedam ad sensum minus necessaria, interdum ea, quae dubia fecerat veterum dissensus, vel si ipse dubium facit, quid legerit, ubi verba poetae quotidiano sermone reddit, ut si saepe *θεός* ponit pro *Ζεὺς*, *ὕπερ ἄλλα* pro *ὕπερ*; si metrum solvit, ut ν. 127 *ὄν πεν εὖ εἶπω*; ibidem 541 recitat *Ἐνθ' Αἰνείας λαιμόν*

d

τύψε etc. Omnino vero velles, Eustathium constantius excussum esse, quam adhuc a Barnesio et aliis factum est. Verum et alii Grammatici a principe, Apollonio Dyscolo, usque ad postremos, non raro aliquid conferunt vel ad saniores scripturas, vel ad intelligenda ea, quae ab aliis perplexius tradita sunt. Obscurum est v. c. Schol. Ven. ad μ. 204, ubi de accentu pronominis quaeritur; ecce, rem planam facit Io. Charax p. 228, qui docet, ab antiquis sic scriptum esse inclinato pronomine, γάρ αὐτον, ambigui vitandi causa, quum αὐτόν pendeat a participio, et hic ordo verborum sit, κόψε γὰρ ἔχοντα αὐτόν. At haec et similia alium sibi locum postulant. De Scholiis autem uberrimis eorumque recto usu tacere praestat, quam pauca dicere. Iis atque Eustathio haec editio mea debet imprimis, quicquid exhibet melius quam superiores aliorum.

Quinto sequuntur glossarum et formarum Homericarum interpretes antiqui, quamquam potius ex antiquis nunc epitomas videmur habere, Apollonius, Hesychius, Etymol. M. etc., apud quos multas probas lectiones et διπλογραφίας reperiri constat. In Hesychio plane inesse Lexicon Homericum, primus conspectus docet: item ex Etymol. M. plura iam dudum excerpti poterant, quae nunc

Veneti Codd. attulerunt. Notantur illic multa vocabula, versu ipso posito; alia paullo occultius; ut, quum p. 745 affertur *τάμητε*, id haud dubie pertinet ad γ. 252; quum p. 231. 272 *ὀλέσχω*, ad τ. 135; quod de quantitate vocis *ὄρνις* praecipitur p. 632, ad locos ante allatos. Apud Apollonium versus saepius adscripti sunt, quo glossae spectent, ut, *Κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπὶ Χ912ὸς ἔβη κατὰ δαῖτα* (α. 424). *Οὔρος· Τὸν δ' ἄνδρες πρότερον θέσαν* (φ. 405). *Βοηθόν· ἐν μάχῃ θοόν, ἀγαθὸν βοηθεῖν*, ubi v. Villoison. Alibi docemur aliquid horum Glossographorum silentiis, v. c. nihili esse vocem *ἐκθέσφατον* ε. 64. Neque vero apud ipsos errata desunt, ex usu vulgari orta, et alia vitia, vix digna enotatu; ut ap. Apollon. *ἐμόχλευον* (μ. 259). *Πολλὰ δὲ μαιλιχίοισι πελεύων* pro *προσηύδα* (ρ. 431) etc. Praeterea imprimis notabile est, glossas apud hunc et Hesychium praecipue ad Aristarchi rationem compositas esse, id quod ex Scholiis discimus, cum quibus illae accurate comparandae sunt; saepe sane hoc uno fructu, ut intelligas, lectiones Codd. non novas esse, aut incuria natas.

Denique ne Paraphrases quidem nullo ponendae sunt loco, utpote iisdem factae saeculis, quibus vel optimi Codices scripti sunt. Earum plures adhuc in bibliothecis latent, unde ad usum proferri debebant integrae. Ad

gustum quidem elegantiae nihil conferunt, at conferunt aliquid ad intellectum verborum et collectionem variantium, quatenus fidem Codicum serviliter sequuntur. Quis putet, ex tali Paraphrasi rectam et veterem distinctionem disci in versu *α. 16*, cui vulgatam, *δύω ποσμήτορε λαῶν*, primus Stephanus male addita virgula praetulit, qui tamen recte distinxit *π. 228 μ. 335*? Apud Wassenb. legitur haec versio: *μάλιστα δὲ τοὺς δύο τοῦ Ἀτρείως παῖδας, τοὺς διατάκτορας τῶν ὅχλων*. Alia Parisina in *γ. 252* firmat lectionem *τάμητε*, (*ἵνα πιστοὺς ὅρκους ποιήσητε*,) quam et Eustath. suo silentio tuetur. Nam huius quoque omissiones, praesertim in prioribus libris, indicio sunt, quid in Codd. suis legerit, si quis morem eius assidua lectione perspexit. Aliis versibus antiquam fidem derogant eadem versiones, ut *α. 265*, quem nec Eustath. nec ullum Scholion agnoscit, ut *β. 684*, quem a pluribus olim recensionebus afuisse, non unam ob causam suspicor. Contra alii sedem suam confirmant, ut *γ. 78*, quem quum et alii et Eustath. apponat, omissio Veneti non debet in suspicionem adducere. Monui haec, ut viros doctos, qui talium librorum copiam habent, excitem, si possim, ad bona eorum colligenda, neu eos prae vilibus Codd. sordere sinant.

Iam cognita et multiplici ipsorum Carminum fortuna, et varia materie critica, aditus patet ad iustam emendationem eorum. Quae priusquam suscipiatur, omnia ex fontibus sollicitè indagata recteque intellecta in promptu esse oportet, ne animus obtundatur novo labore quaerendi; tum utilia seligenda et in usum vertenda sunt, recentiora vitia et scriptorum et editorum librorum prorsus amovenda. In ipso autem iudicio lectionum is modus tenendus est, quem ea, quae supra diximus, praescribunt, in multis diversum ab iis legibus, quibus posteriorum librorum regitur emendatio. Etenim in his fere *archetypum scriptoris* quaerimus: id quale fuerit, bonorum Codicum, ex illo uno profectorum, consensus demonstrat; in dissensu vel tali consensu, qui scriptoris ex certis locis cognitae arti, ingenio, consuetudini repugnet, vitia odoramur ex falsa scriptura seu importuna correctione; sic litterarum et vocum permutationes, sic alia omissa, alia ex glossematis illata arguimus, et, ubi possumus, conjecturis emendamus; ceterum in quoque loco aliquid, quod unice verum sit, consecramur. Longe discrepat emendandi ratio apud Homerum. Quicquid primi librarii erraverant, facile exhausserunt veteres Critici, quum textum ex collatione plurium exemplarium formarent; sed multas vetustas

lectiones iam partim obscuratas invenerunt, alias ipsi obscurarunt mira audacia corrigendi, ita ut consensu eorum tantum ad eam scripturam, quae plurimis placuit, non ad priscam et germanam perducamur, dissensus vero ipsam veterem παράδοσιν incertam faciat; denique ob maximam iacturam librorum criticorum, quos Homerus produxit, nobis nihil aliud quam παράδοσιν inferioris aetatis assequi et ad nostrum iudicium modeste revocare licet, neque in contextu quicquam moliri, quod a veterum more penitus abhorreat. Hic, si usquam, criticum munus adstringendum est *severis historiae legibus*, quas saepe negligunt, qui scriptores cuiusvis aevi ad praecepta, quae sibi finxerunt, subtilitatis et elegantiae emendant. Contra hic toleranda sunt multa, quae nostrae aetati minus placeant; alia, quae tantum verisimilia sunt, pro veris habenda, atque adeo adsciscenda; nihil ex textu illo veterum vulgato demendum aut mutandum, nisi quod falsum aut improbabile esse apparet.

Sed, ut illuc perveniatur, primum diversae notae et quasi gradus veri falsique constituendi sunt, quibus, quantum potest, distinguendis lectionis cuiusque probabilis censura fiat. Quod quoniam necesse est spectari in omni correctione scriptorum, quae fidem historicam sequatur,

breviter exponam ea, quae iam olim tacite observavi, magnam partem ex iis, quae praeclarus auctor Criticae sacrae, Griesbachius, instituit, ad has uberiores litteras translata.

Itaque *falsum* videtur nobis apud Homerum, sicut apud ceteros scriptores, si quid neque ullum idoneum testem, neque ex re aut aliis criticis rationibus ullum veri indicium habet; qualia sunt non pauca in Codd. omnibus vitia, vel sensu cassa, vel perpetuo usui et grammaticis praeceptis contraria. Sunt in his peccata, quae diu in textu nostro haeserunt; nonnulla etiam subinde ex temerariis coniecturis adduntur. Huc refer, quod vulgo legitur Odyss. 2. 89 τοὺς μὲν σέϋαν pro τὰς aliorum librorum et Apollon. Lex. p. 599, item Il. 6. 405 ἔσαν pro ἴσαν optimorum Codd. et Apollon. p. 371, tum 2. 529 ἐλάσαντες p. ἐλάσαντας, ubi nominativum nullus usus aut negligentia defendit, et constructio requiritur eiusdem casus geminati, ut alter ab altero pendeat, apud Graecos omnis aetatis usitata, (cf. γ. 109 Odyss. β. 206, ubi τῆς ante ἀπετῆς Lat. interpretem fefellit,) vel si quis coniiciat γ. 93 ἀλλ' ἄρα τῇ γε, vel ι. 57 μεὸς δέ κε καὶ πᾶσι εἴης, seu, quod non usitatius est, νέος ἐσσίν, ἐμὸς δέ κε. Ex hoc genere mendorum adhuc

turpi socordia omnes ex Codd. propagavimus haec duo, ρ. 463 ὅτ' ἐσσεύαιτο pro ὅτε σεύαιτο, et φ. 198 ὕλη τ' ἐσσεύαιτο, de quibus vid. Barnes et Heyne.

Minore nota falsi censemus lectiones *vero absimiles*, scilicet eas, quarum vanitas certis argumentis demonstrari nequit, quamvis ex dissona fide testium, ex sensu, ex consuetudine poetae offensionis habeant plurimum. Hoc genus lectionum raro retinendum est, sicubi plerique libri corrupti sunt, nec probabilis correctio suppetit, sed de coniectura non temere ingerendum est. Vetus error est in aliquot Codd. φ. 453. Σὺν μὲν ὅγ' ἠπέλησε — δῆσειν pro Σοὶ μὲν ap. Eustath. et alios, quem errorem non difficile est sentire. Esset enim ad συνδήσειν ex tenore sententiae supplendum νῶϊν, ἀμφοτέροις, quod versus 455 nullo modo patitur; neque huc pertinet usus omittendi pronominis, qui alibi frequentatur. Eiusdem notae pro ἀποστήσωνται ν. 745 ante Barn. erat ἀποτίσωνται, forsan ex facili lapsu scripturae ortum, quod speciem quidem sensus habet, at non analogiam Homericæ consuetudinis, nec lectum est Apollonio, Porphyrio, ceteris antiquis, qui omnes afferunt ἀποστήσωνται, h. e., ut H. Tollius recte docuit, quasi ad lancem appensum recipiant, sibi reddi possant, τὸ χθιδὸν χρεῖος, victoriam, quam Achivi pridie

Troianis concesserant, non cladem, quae ad alteram lectionem pertinebat. Ad hanc nostram tuendam praeter cetera id facit, quod prisci poetae istam imaginem librae in multis vocibus loquendique formulis amabant. Alias scripturas metricus usus apud Homerum vero absimiles reddit, quae apud alios non spernendae essent; ut, si Ven. Cod. β. 828 habet *Οἱ δ' ἄρ' Ἀδρήστεϊαν*, cuius nominis variae formae primam syllabam perpetuo producunt, statim ibidem 572. 830; vel si semel et iterum prima syllaba in *Πάτροκλος* corripitur, quam semper productam legimus: quam ob causam cum Ven. correxi π. 463. 554 et χ. 331; ob similem usum ω. 274. Odyss. ε. 32, de quibus locis monuit P. Knight on the Gr. alphabet p. 33. Etiam coniecturae ad hoc genus pertinent, tam veterum, quam recentiorum, ad mutandum aliquid, quod rectum est, frustra allatae. Huiusmodi sunt Odyss. σ. 271. *Νῦν δ' ἔσται* pro *Νὺν δ' ἔσται*, Il. δ. 194 *ἰητῆρα*, quod etiam minus placet vulgato *ἰητῆρος*, praesertim si iungas *φῶτα ἰητῆρα*; θ. 556 (552) *ὅτε γήνεμος ἔπλετο πόντος*: non enim nostrum est, poetam facere venustiore: ε. 84 *ἀεικελίῳ στρατῷ ἄλλω*, ob insolentiam genitivi; multo absurdus ε. 465 *ἐς τὶ τ' ἔτι*, ad hiatum explendum, qui ne apud Atticos quidem, hiatuum osiores, ullus fuit in isto pronomine, nec

propter vim eius esse potuit, quod vel ex principio Nubium Cornici discas; *ι. 57* *παῖς δέ πε καὶ ἐμός εἴης*, ubi *ἐμός* male accipiat vim, quam nunc commodè habet *παῖς*; vel si quis obscura opinione aut colore quodam analogiae deceptus corrigat, quicquid offendit, qualia nuper accepimus quam plurima a magno Bentleio in margines coniecta. Sed veterum quoque lectiones, et ipsius Aristarchi, interdum hanc inutilis coniecturae speciem gerunt, ut *α. 432* *ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθῆος ἐγγὺς ἴκοντο* *p. ἐντὸς ἴκοντο*. Fictum enim hoc videtur ad usum vulgarem, quo *λιμὴν* et *ὄρμος* promiscue dicebantur; apud poetam hoc discrimine sunt, ut *λιμὴν* totum portum significet, *ὄρμος* partem eius propiorem terrae: ex quo *ὄρμος λιμένος* dici Graece potuit, non item *λιμὴν ὄρμου*; et plenis velis dirigitur navis in *λιμένα*, demissis porro agitur in *ὄρμον*. Similis, opinor, vulgo legabatur correctio Aristarchi *ν. 423* *βαρέα στενάζοντε*, quae ita deflectit a consuetudine similium locorum, quae res maximi momenti est, ut statim quemque insolentia pun- gat. At enim male intellexit Criticus illud, *ὕπὸ γούνατ' ἔλυσεν*, vel, quod Deïphobus sperabat, iam factum credidit, Hypsenorem, quum ex pugna efferretur, animam efflasse.

In confiniis falsi et veri ponimus lectiones, quas *tolerabiles* dixeris, i. e. tales, quae auctoritate quidem non carent, sed quibus aliquid ad verisimilitudinem deest ex aliis rationibus. Illae paullo saepius in textu servandae sunt, ne coniecturis licentia concedatur; et servarunt plures eius generis ipsi veteres. Sic retentum est ο. 71 *Ἰλιον αἰπύ*, neutrius generis unicum exemplum in eo nomine; id fortasse in alio poeta coniecturam admitteret *Ἰλιον αἰπύν*; apud Homerum mutare quis ausit? Immo narrat nobis, ante Aristarchum talia exempla plura fuisse; sed deleta esse ab illo, cuius correctio h. l. *Ἰλιον ἐκπέρσωσιν*, nescimus quo casu, in vulgatum textum non venit, unde eam profecto nemo expelleret, si quis ex Codd. *Ἰλιον αἰπὺ* sine isto indicio afferret. Non minus ferimus aliquot locis trochaeos pro spondeis, sicut δ. 392 *Ἀφ' ἀνερχομένῳ*, ubi aliquis invitae constructioni inseruit οἱ, alii aliam vocem, ut *ἐκἀνερχομένῳ*, quod satis mire in eadem offensione ap. Apollon. Rh. I, 821 plures Mss. praebent, et Brunckius recepit. Sed negligentia metrica neque in *ἀνερχομένῳ*, nec ε. 358 in *πολλὰ λισσομένην*, nimis offendsisse videtur Criticos veteres. At merito suspectum fuit Casaubono γ. 212 *μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον*: quis enim aliquem in concione verba facientem

dixit ὑφαίνειν μύθους, μήδεα, et quidem cum dativo? nec tamen coniectura illius ἔφαινον in Codd. ullum vestigium habet, nisi in Scholio, φανερά ἐποίουν, etsi id verbum rei proprium et correctio elegantissima est. Toleramus, inquam, talia propter auctoritatem, ut et varias contractiones, τᾶλλα, οὐμός, αὐτός, ὄριστος a. 465 ε. 396 θ. 360 λ. 288 π. 521 etc., quum Grammaticos alibi sequamur, qui negabant, priscae Ἰάδος haec fuisse, ὄλλοι, παμοί, ἤν, ἀκείνος etc.

Ad quartum gradum progredimur *verisimilium* lectionum, quibus ad liquidam veritatem nulla earum rationum deest, quae ex re et sermonis usu ducuntur, sed quae non simul ab optimis testibus confirmantur, praesertim si ab his aliquid tolerabile affertur. Huiusmodi scripturas apud Homerum habemus magno numero, easque in veris numeramus, lectiones autem ab iis diversas inferioribus gradibus censendas putamus. Quatuor ex libris scripturae notantur γ. 252, τάμωμεν, τάμηται, τάμηαι, τάμηται: primam earum reiicimus tamquam *vera absimilem*; falsi quidem nihil inest; sed paucorum librorum est, et videtur perperam iterata ex v. 94: alteram, quae item paucorum librorum est, *tolerabilem* dicerem, si melior non exstaret; nam passivo τέμνεσθαι communis Graecorum usus non

repugnat, nec tamen favet Homericus: tertia unius Cod. ap. Barn. manifesto *falsa* est, quia verbi medii nullus locus est in illa significatione, et nusquam dicitur *τέμνεισθαι ὄρκια* pro *τέμνειν*: quarta *verisimilis* est, quippe quam firmant testes antiqui, quos supra vidimus, cum Veneto, pluribus Vindobb. et aliis, et commendat structura exquisita planeque HomERICA, simul consuetudo in repetitione mandatorum. Alius igitur hoc haud dubie verum habuerit, nos quidem *verisimile*, propterea quod testes non consentiunt, nec Scholia hic ulla sunt, quae veterum indicium prodant. Alibi saepe fit, ut ex grammatico usu duae constructiones aequae rectae sint, ut α. 424 *μετὰ δαῖτα* et *κατὰ δαῖτα*, ω. 526 *ἀγρυμένους* et *ἀγρυμένους*: ibi illud nobis *verisimile* est, quod testes habet potiores, praesertim si id minus vulgare est; ut *κατὰ δαῖτα ἔβη*, quod Aristarchus sumpsit ex quatuor urbicis exemplis, spreto eo, quod Zenodotus edidisse videtur, *μετὰ δαῖτα*. Alibi constantiae causa id praetulimus, quod semel in aliis locis nostri textus obtinuit, ut cum Ven. ε. 852 *ἀπὸ θυμὸν ἐλέσθαι*, etsi etiam vulgatum *ἐλέσθαι*, per se minime malum, in ea sententia olim lectum fuisse testatur Eustath. p. 850. At ο. 230 *τὴν μάλ' ἐπισσεῖων* vel sine Eustath. et Codd. *verisimile* esset ex ratione

grammatica, qua ἐπισδείων potius sibi pronomen poscit quam φοβέειν, in ista certe collocatione verborum. Ceterum doctae coniecturae ad hunc gradum assurgere videntur, ex quo genere illa est Casauboni, et haec Tollii ad Apollon. Lex. p. 557 in o. 646 ποδηγεκέ, ἔρκος ἀπόντων. Nam primum etiam alibi simpliciter dictum legimus ἔρκος βελίων, ἀπόντων; tum gravior est structura verborum, τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηγεκέα, ut v. 340 407 etc.; et librariis maxime proclivis fuit error, et Apollonius quoque illud in suo textu scriptum invenit. Eodem loco digna est coniectura Vosaii et Buttmanni, mecum olim communicata, in v. 144 v. 263 ubi v. Ernest., a qua in ordinem recipienda me usus verbi in priore loco insolentior antea avertebat, nunc id alia ratione inductus feci, praecunte Heyne.

Omnes denique numeros *veritatis*, quae in Homerum cadit, continent eae lectiones, in quibus firmandis plerique boni libri et auctores consentiunt, nulla critica ratione adversante, et si quas certissimae leges orationis et sententiae unice poscunt emendationes in rebus, quae nullis librorum testimoniis egent. Itaque lectiones, quas paullo ante cum falsis composui, verae sunt haud dubie, quas, etsi in nullo Codice repertas, nemo peritus non probet et

suis locis reponat. Sed certissimas leges orationis quum dico, eas volo intelligi, a quibus poeta numquam discedit. Igitur si 1. 311 omnes libri afferrent *παρήμενος ἄλλοθεν ἄλλος*, sane admodum verisimilem correctionem faceret, qui scriberet *παρήμενοι*: nusquam enim aliter apud Homerum iidem libri, quatenus pluralem semper iungunt vocabulis *ἄλλοθεν ἄλλος*; unice veram adeo dicerem correctionem, nisi ap. Apollon. IV, 1462 et alios pauca contraria exempla vidissem: at in illo versu Homeri verum esse *παρήμενοι*, testantur probi libri plerique. Ita ο. 224 *μάλα γάρ πε μάχης* unice verum est, quamvis in aliquot libros irrepserit vitium *γάρ τε*: hoc enim sensum non habet sententiae illi idoneum, quum altera scriptura optimum habeat, quem ornatus exprimunt praeclari versus v. 61 sqq. Sed quoniam liquida veritas maxime ex consensu testium emergere putatur, ad hunc modum apparet, ut exemplum ponam, verissima esse omnia verba primi et postremi versus in utroque Carmine: nituntur omnia auctoritate vetere et proba, cui nihil adversatur, quod positum sit in re, in oratione, in sensu poetico; nec ulla in iis opus est emendatione nostra; an veteres aliquid emendarint, quaerere nihil attinet, nec nostra refert. Nam quum de lectione constituenda agitur, ne quaeritur qui-

dem, utrum Homeri an alius poetae sint illa, *Μῆνιν ἄειδε* et *Μέντορι εἰδομένη*; satis est, versus veteribus tales visos esse, et a Criticis consensu editos. Quodsi forte aliquis scripsit, *Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύτροπον*, aut lusit homo, aut coniecturam attulit vero absimilem; tolerabiliter scripsisset *πολύτροπα* s. *δαΐτροπα*. Ita fac, offensum aliqua re quempiam nostrum coniecisse, *Μῆνιν ἄειδε θεὰ Δουριπλεῖτοῦ Ἀχιλλῆος*; minime id displiceret, si alterum auctoritate careret: at aliquid devium loqueretur, qui totum principium Zenodotea arte mutare vellet, ac, reiectis verbis a *Διὸς* ad *νιὸς*, omnia ad primum librum detorta sic legere: *Μῆνιν ἄειδε θεὰ ἐκατηβέλεταο ἄνακτος — πᾶσιν· ὁ γὰρ βασιλῆϊ πολωθεῖς* etc. Ineptum facinus hoc videbitur plerisque; sed multa rimanti etiam ineptum aliquid in mentem venire impune licet, itemque in singulis verbis et eorum formis varia coniectare veteribus ignota: modo ne in contextu constantem ac verisimilem fidem antiquitatis migremus; ab illo omnis abest vis, omnis temeritas.

Atque haec sunt praecepta, quibus in his Carminibus etiam regendam putavi; severiora illa quidem fortasse, quam quae in omnibus scriptis servari debeant, sed apud Homerum necessaria; ab iisque signando descivi, feci impru-

dens. Etenim varii gradus probabilitatis non possunt omnibus locis satis subtiliter discerni, tum propter tenuitatem suam, tum auctoritatum veterum penuria; et, ubi ad rem ventum est, tam multa saepe testimoniis adversa concurrunt ex interioribus rationibus, ut in delectu recti facile labatur iudicium. Eae rationes, quibus ad aestimationem lectionum opus est, partim sunt grammaticae, partim metricae, partim ad vim sententiarum pertinent, partim ad consuetudinem quandam Homerici oris et ad constantiam scripturae, semel inductam. Etiam de his rebus, age, nonnulla ad defendendam nostram recensionem afferamus, quatenus vel paucos vel nullos libros sequitur.

Statim vocabulorum formae nos tenent, in quibus nutus optimorum Codd. saepe editorem huc illuc trahunt. Sed sive ex scriptura seu ex recitatione prodierunt prima exemplaria, haud dubium est, quin illa in re unice sequi debeamus analogiam linguae et certiore imitantium poetarum usum, non demendo, addendo, iungendo, disiungendo praeceam scripturam comminisci. Varias sane hic quoque incidunt dubitationes, quas movere vel tollere alius est loci: at nonnullas earum nobis ipsi poetae eximunt, veramque rationem monstrant; alias iam olim ita exemerunt Grammatici, imprimis Aristarchus, ut ineptum sit

ab eorum decretis discedere. Itaque dubitanti v. c., δουρικλειτός scribendum sit β. 645 λ. 333 et alibi, ἀν δουρί κλειτός, ipse respondet aliquot locis Homerus, non obscure praecipiens, utro modo talia promuntiari voluerit, ut ε. 55 Ἀλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρικλειτός Μενέλαος μετάφρενον οὔτασε δουρί. Coaluerant nimirum primis statim saeculis eiusmodi voces, obruta praepositi nominis significatione, et mature Epici insignibus verborum συμπολοκαῖς proluserunt maiori audaciae Lyricorum. Sic ad formam εὐκτίμενος Pindarus Pyth. V, 107 posuit ἀγακτιμένην πόλιν; sed apud Homerum εὐκτίμενος, εὐκτοήτος et similia iunctim scribenda esse, arguunt quodammodo exempla β. 570 εὐκτιμένας τε Κλεωνάς, Odys. γ. 434 εὐκοίητόν τε πυράγρην. Verum et ambiguitati occurrat haec iunctura vocum, et servit simul analogiae. Ἀρηῖ καταμένω quid aliud sonare potuit Graecis acribus, quam Marti occiso? Scribebant ergo x. 72, et haud dubie pronuntiabant, docti Ἀρηῖ καταμένω s. ἀρηῖ καταμένω, sicut scribebant φ. 146 δαῖκαταμένων αἰζηῶν, et hodieque vulgo scribimus Ἀρηῖ φίλος, Ἀρηῖ θοός, Ἀρηῖ φάτος. Sic aliud est π. 483, τὴν οὔρασι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσιν, aliud οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες, quorum prius Aristarcho, posterius Niciæ cuidam placuisse fertur.

Nonnulli enim inter veteres in his rebus rectum non videbant, et ab Aristarcho sine causa dissentiebant. Quin fuit Grammaticus aliquis, qui ne in ultimo quidem libro didicerat, iungendum esse *έννεακαίδεκα* ω. 496, adeoque fortasse etiam *ἐξ καὶ δέκα* scribebat, et δ. 109 *ἐξ καὶ δεκάδωρα κέρα*, et ψ. 264 *τρίποδ' ὠτώνεντα δύο καὶ εἰκοσίμετρον*. Aliae huius generis quaestiones paullo sunt tenuiores, v. c. cur melius scribatur *καλιμπλαγχθέντας*, *καλινορμένω*, *καλιντροπάσθαι*, *εὐρυκρείων*, *βαρυστενάχων*, *δακρυχέων*, (non autem *καταδακρυχέουσα*, σ. 94. 428) quae omnia si excutere vellem et rationes afferre, quae ex observatione analogiae, non ex Codd. aut Scholiis duci possunt, plura addere me oporteret quam vellem, et comparare recentiores linguas, etiam Latinam, quae *malevolentes* habet, qui aliis *benefaciunt*, dum *male volunt*, et rem *male faciunt*. Ceterum mihi, etsi non sine cura in his minutiis versanti, quaedam adhuc ex vulgari nostrae aetatis usu relictæ displicent, in quibus posthac ad morem maiorum redire praestabit: ut, quod non distinguimus *ταπρῶτα*, *imprimis*, et *τὰ πρῶτα*, *res primas*, vel *τακρίν*, et *τὸ πρίν μένος*, *pristinum robur*. Quidni enim praestet scribendo distinguere talia α. 6 2. 489. γ. 191. 105. ψ. 525, 538? Exemplis utimur paucis

et forte oblati; ubi ea minus apta sunt, lectori, cui haec scribimus, alia non deerunt.

Porro cognoscendae sunt eae formae, quae ad euphoniā et numeros iucunde variandos fictae, seu potius in ipsa pueritia linguae ad poeticam commoditatem natae sunt. In quibusdam earum mira est constantia librorum, quam priusquam notaram, et cum scriptura posteriorum Epicorum comparare causamque rei quaerere institueram, saepe et ipse erravi, et alios in errorem induxi; qua de re confessus sum in praefatione ad *Odyssaeam*. Nunc plane probanda puto, paucis exceptis locis, vocabula παραί, ὑπαί, ὑπείρ, ex quibus partim derivata sunt nova, *Ῥπειροχίδης, παραιφασις, παραιβάτης, λ. 673 ο. 404 φ. 132*, quae nemo temere nobis mutilabit, nisi forte etiam maluerit *παρὰ Βοιβηΐδα λίμνην, παρὰ Διομήδεα δῖον, ὑπὲρ ἄλλα, ὑπὸ πόδα νείατον Ἴδης, Ἄργος Ἀχαϊκόν, Πυλογενέος βασιλῆος, Περγάμῳ ἐν ἱερῇ, β. 54. 426. 824 ε. 446. 837 ο. 175. 218. 280 etc.* Videntur veteres consulto arsin versuum sonantiolem fecisse augendis vocalibus, nunc consonantibus geminandis, nunc duplicibus ponendis, nunc addendo *ν* et in medio et in fine. *Οὐδ' ἀπολήγει. Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξει. Μεταλλήξαντι χόλοιο. Ἀρητόν δὲ τοκεῦσι γόν. Ἔπος ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον. Πάντα*

δ' ὑπερνήμυκε. Δώδεκα δὲ ἔδν νηυσὶ μελαίνῃσιν πε-
 σέεσθαι. 1. 157 γ. 491 Odyss. ε. 466 τ. 166. Ac memora-
 bile est, in bonis Codd. post hanc debilem arsin constan-
 ter scribi ἔδν, et in ipsa ante vocalem εἶν; ex qua re,
 quantūlacumque est, de similibus coniectura fieri poterit.
 Omnino ex plurimis exemplis apparet, veteres ex his
 quoque rebus poetae suo gratiam numerorum et varieta-
 tem sonorum quaesivisse. Quod quaesita dico, non nativa,
 ne quis sic accipiat, quasi illa sero in linguam irrepsisse
 putem: nihil est, unde hoc intelligi possit: at ut aliquis
 omnia summa antiquis vatibus tribuat, vix reperiet tamen,
 qua ratione iisdem hanc tenuis diligentiae in minimis con-
 stantiam assignet, quae mihi quidem videtur sequentibus
 saeculis, nec tam Criticorum quam excellentium poetarum
 studiis, curiose addita, mox a doctis editoribus stabilita
 esse. Quocirca tantum abest, ut miremur, aliqua in Ho-
 mericis versibus ad eruditas aures Atticorum minus expo-
 lita esse, ut mirabile videri debeat, quod tam multa ad
 perfectionem politissimi aevi adducta sunt, quae quidem
 sine nimis audaci mutatione elimari et perfici potuerunt.
 Valet hoc, ut pridem persuasum habui, etiam de hiatu,
 quem apud Homerum saepe facit concursus vocalium,
 ab Atticis poetis et iis, qui elegantiam eorum aemula-

bantur, omni opera evitatus. Haud dubito, eum multis locis ab emendatoribus poetae expletum esse; (et supersunt vestigia rei); sed plura relicta sunt exempla *πασμωδίας*, quibus nemo veterum mederi ausus est. Ignorabant autem illi et ipsi Attici remedium hiatuum omnium, a doctissimis Britannis repertum, ex salutari digammo Aeo-lica, quam munere consonantis fungi docent; quae tamen littera, diversae Graecorum nationi propria, quantum ex historia linguarum intelligi licet, non videtur inter Atticos penitus evanescere et memoria ipsa radicitus tolli potuisse, si ei semel os cognatorum Ionum adsuevisset, aut is sonus inter Ionicas litteras, quae in primum alphabetum collectae sunt, notam et nomen accepisset, ut dignissimus certe erat propter vastitatem.

Verum haec obiter. Nam quod veri inest in illa doctrina, noramus dudum sub alio nomine, neque id ignotum esse potuit veteribus. In hiatu vero quae non potuit non relinqui inaequalitas, ea longe minor et, prope dixerim, nulla est in diaeresi, cuius etiam Codd. rectam rationem plerumque servarunt. Nuper demum, nescio ex quibus fontibus, haec blandimenta aurium accepimus, *Ἰλιον εἰς ἐὺπωλον, ἐὺτεῖχρον, ἐὺ ναιόμενον, Ἐυφῆτης*, et propemodum versus hoc specimine, *Ἀρτείδης ἐὺρυ-*

κρεῖων καὶ εὖς Ἐὐφορβος. Apud veteres aliquot voces diaeresin semper admisisse, lex versuum demonstrat; ab aliis eam pari constantia abesse, in perpaucis variari videmus. Atque hoc tertium genus est illud, quod nonnumquam editori scrupulum iniicit. Uti enim inaudita sunt verba, αὐτεῖν pro αὐτεῖν, εὐμελῆς p. εὐμμελῆς, εὐπνημῆς, εὐτροχος, εὐζωνος, εὐτμητος, εὐφρονέων, εὐστέφανος, οἰζύς, quorum nonnulla apud Atticos leguntur sine diaeresi, sic nusquam versus poscit αὐλή p. αὐλή, εὐνη p. εὐνή, aut εὐεργής, εὐπηλος, εὐερκής, Ἐὐβοῖα, δῖωνός, παῖδός, παῖδί. At nominativus παῖς, εὐδμητος, alia quaedam variantur, ut dixi, quando in duos pedes dividuntur: quod ubi non fit, cur scribatur εὖς. παῖς, πυνέη εὐτυκτος, β. 819 o. 480, eoque numerus dactylorum ad fastidium augeatur, nullam probabilem causam allatam vidi, paruique sententiae Ernestii, etsi eam non bene dixit, ad Il. v. 612. Videlicet nullus fortasse versus est, in quo εὐχαλπος, εὐτυκτος, et pauca similia necesse sit pronuntiarì quatuor syllabis, qualis necessitas fere regulam quandam facere possit. De causis diversitatis numquam laboravi, quippe qui pluscula viderim ex primis periculis, ut fit, et tenuibus observationibus nata, mox in metricas leges recepta esse consensu vatuti: haec

nos utique animadvertere decet, ne emendando nova exempla procudamus; sed causas indagare vel garrere, et *duplicis pernoscere iuris naturam*, perpetuis Interpretibus relinquimus.

Immo occurrunt textum tractanti res maioris momenti, in quibus hodie verum seu antiquam consuetudinem etiam minus assequi licet. Tradunt in Scholiis, Aristarchum hic illic augmenta verborum praecidisse *Ἰωνῶς*, ad morem *Ionicum*. Non docent Scholiastae, nec quisquam alius, quem ille morem intelligi voluerit; id quod imprimis erat notandum, siquidem nemo umquam narravit, priscos Iones semper omisisse augmenta, idque eius dialecti proprium esse. Atque Homeri aevo hanc distinctionem temporum satis usitatam fuisse, quaevis pagina testatur; nisi quod usum rei liberum videmus ad versus fundendos. Igitur quo iure quibusve legibus usi fuerint Critici, quum augmenta nonnumquam ablicerent, praesertim ubi nullum discrimen haberet pronuntiatio, id citius coniecturis quam certa cognitione exquiri potest. Nunc hoc unum monebo, scripturas huiusmodi, *ἄλγεια θῆκεν, ἡδὲ γέγοντο, γλώσσα μέμικτο, ἑκπαγλα φίλησα, τοῦ δὲ πλὺς Παλλὰς Ἀθήνη, γυνὴ δὲ θῆκεν ἑλαφρά*, placere vix potuisse Apollonio Rhodio aut ulli eius aetatis. Evolve poemam istum, et, nisi librarii mirifice inserunt,

has in extremis versibus formas ab eo scriptas videbis, *μυρί' ἔκειτο, ὅσα τ' ἔραξαν, πάντ' ἐγένοντο* etc. Neque adeo desunt in Codd. Homericis verba, quae augmentum accurate servant; certe nusquam, si recte memini, notanter haec, *γούνατα λῦσεν, ἥ δ' αὖτ' ἄλλο νόησε; ἄλλο τέτυκτο*, quum in aliis multis magna levitate varientur librarii. Itaque ne in horum vitium incidere, parce aliquid in his novavi: constanti quidem cura res parum digna erat, neque amanuensem habebam, cui laborem imponerem. Quin deterret a tali conatu hoc quoque, quod, si Aristarchea, *ἔχθαιρε, ὀκλίζοντο*, recipias, plura recipi postulant, statim α. 10 *ὄρσε, ὄρτο, ὄτρυνεν, ἔχθετο, ἔρχετο, ὄρχευντο, εἰνοχρέει*, ex quorum numero satis visum est ob causam quandam et quasi ad usurpationem vetustatis reducere *ἔλκεν* et *ἐστήκει*. Neque enim haec aut euphoniā et eurhythmiā pervertant; aut perspicuitatem, quas ob causas potissimum Aristarchus videtur bonam partem augmentorum servasse. Nam tollitur v. c. ambiguitas, si ω. 385 scribitur *ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν*: quamquam ille omnino retinuit augmentum in verbis, quae cum dissyllabis praepositionibus composita sunt, ex quo hodieque a textu absunt formae, *ἐπέτελλεν, διελέετο, ἀνπεφέροντο, παρέθηκεν, ἐπόλυδε*, praeter novem decem

exempla, ut λ. 809 ἀντιβόλησεν, quod ex Eustath. et Codd. mutavi ad modum ν. 210. 246 etc. Tantilla in quovis Ms. nunc supersunt ex textu Aristarchi, cui haec adscribenda esse Scholiorum collatio arguit. Rursus observatum est a pluribus, verba in σπον exeuntia, perraro assumere augmentum, πωλέσκετο, μισγέσκετο, non ἐμισγέσκετο, ut Odyss. v. 7, id quod tnetur scripturam Eustath. τ. 135 ὀλέεσπον et ω. 24 ὀτρύνεσπον. Sed maxime accommodari augmentum debuit numerorum gratiae, quo notationes Grammaticorum imprimis spectare coniicias. Nam si quis levem cultellum intenderet huic versui, "Ἔκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείπες, sic scilicet corrigendo, "Ἔκτορ, ἐπεὶ με κατ' αἶσαν νεῖπες οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, aut, Ἄψ ἐτάρων εἰς ἔθνος χάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς, cuius non dolerent auriculae? Ac ne haec quidem, si optio detur, aliquem olim praetulisse putem, Χρυσέω ἀνὰ σκήπτρῳ καὶ λίσσετο πάντας Ἀχαιοῦς, Διὸς δὲ τελείετο βουλή, καὶ ἐπείθετο μῦθῳ, quae posterior caesura apud Epicos minus frequens, Hermannos nostros offendit merito, nisi quis eam ex talibus exemplis, quae mutationem respuunt, satis defendi credat, καὶ ἀμείβετο μῦθῳ, ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ, καὶ ὑπάψιον ἄλλων. Denique etiam aliquod ins suum exercet euphonia et varietas pedum, ita ut non tam Ἰαπῶς quam πα-

κῶς scribatur ε. 731 ἐν δὲ λέκασθνα παλὰ βάλει pro vulg. πάλ' ἔβαλε, vel Odyss. 2. 248 παρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ θέσαν βρωσίν τε πόσιν τε, pro eo, quod rectius est, ἔθεσαν βρωσιν. Quare, sicubi haec discrimina videntur incidere, non est vis facienda vulgatis, ut quum σ. 493 ἡγίνεον ἀνὰ ἄστν, et ω. 784 τοί γε ἀγίνεον, vel quum uno in loco γ. 447 legunt omnes Mss. Ἡ ῥα καὶ ἄρτε, quod Barn. mutavit in frequentissimum ἦρτε.

Ducant nos haec in rem metricam, ex qua saepe iudicium de lectione sive tuenda sive novanda repeti debet. Eam rem et omnem prosodiam, si Clarkium excipias, nemo diligenter excussit, et, postquam nonnulli novos errores addiderunt, haeremus adhuc in primis elementis. Etenim sunt, qui ne distinguere quidem sciant, quae mensurae syllabarum ex natura vocalium nascentur, quae accrescant adventitiiis causis. Alii scire non videntur, quam vim habeant vocales ancipites, quibus maximam libertatem tenera lingua ad facilitatem versus pangendi concessit. Ita, sicut semper corripitur α in ἄγω, ι in ἴνα, υ in ὑπέρ, contra producantur eadem in εἰών, νίκη, θυμός, sic in vocabulis permultis hae vocales variant mensuram suam: πᾶς, πάνπαν, κονίη, κονίησι, φίλασθαι, φιλεῖν, ἴδρυσεν, ἴδρυε etc. Hic saepe hodie decurritur ad sub-

iunctam consonantem, quam vel pronuntiando vel etiam scribendo geminari volunt; quasi id satis esset ad quidvis producendum, neque in his quoque legitimus usus esset, ut si quis facere vellet *ἐλλώρια*, quia est *ἐλλαβε*, *ἀππό*, *Ἀππόλλωνος*, *ἀππονέσθαι*, quia *ὀππως*, *ἐμμέ*, quia *ἐμμεναι*, *ὅττε* vel *ἔττι*, quia *ὅττι*, *ὑπέρρεχον*, quia *ἔρρεον*, *Ὀδδυσσεύς*, *Ἔως ἔγγω περὶ πείνα*, *Ἔως ἔθθ'* *ἦβην εἶχεν* etc., quam ad normam fortasse nepotes sub umbra novae doctrinae lecturi sunt hoc genus versuum: *Ἐππειδὴ 's δῶ ἔβη ἐκκηβόλλου Ἀπόλλωνος*. Neglectum est praeterea et obscurum, quatenus ex longis vocalibus breves fieri possint, et contra; quatenus plures longae in unam syllabam coalescant; quatenus in quibusdam pedibus trochaeos spondeis immiscere licuerit, an legendum sit *πρινναῦτ' ἐν περσὶ γυναικῶν* 2. 81 etc.; quid efficiat accentus, cuius vim ad producendas syllabas etiam veteres attigerunt, etsi saepe iidem non male ad *δακτύλου ἀπαρτισμὸν* confugiunt; quas exceptiones habeant leges epici versus in nominibus propriis, in *Ἄμφιος*, *Ἰφίτου*, *Πολυίδου*, *Ἰστίαια*, *Ἥλεκτρύων*, β. 518. 537. 830 Hesiod. Sc. H. 3. etc.; denique, quid statuendum sit de licentia metrica, seu, ut ego interpretor, prisca negligentia in certis quibusdam pedibus, cuius nonnulla vestigia reliquerunt

Grammatici, multo plura et insigniora haud dubie deleverunt. Sed harum et aliarum quaestionum tractationem hic locus non capit. Pauca adiiciam, ex quibus intelligant docti, etiam in hoc genere me certe non incogitata attulisse. Editur vulgo ι . 537 (533) $\acute{\alpha}\acute{\alpha}\sigma\alpha\tau\omicron$, at τ . 95 $\acute{\alpha}\sigma\sigma\alpha\tau\omicron$, satis inconstanter: equidem id sequutus sum, quo facile duxit ratio analogiae ξ . 271 $\acute{\alpha}\acute{\alpha}\alpha\tau\omicron\nu$ $\Sigma\tau\upsilon\gamma\omicron\varsigma$ $\upsilon\delta\omega\rho$, ubi ultimum α productum silentio transmittunt omnes. Itidem repetii μ . 208 $\alpha\iota\delta\lambda\omicron\nu$ $\delta\phi\iota\nu$, cuius vocis priorem syllabam et Antimachus produxit in clausula, $\tau\eta\eta\nu\tau\omicron\upsilon$ τ' $\delta\phi\iota\omicron\acute{\epsilon}\sigma\sigma\eta\varsigma$, neque feci $\delta\pi\phi\iota\nu$, etiam de sententiâ Ios. Scaligeri, qui sic pronuntiatum a vetustis Ionibus et Aeolibus, non scriptum, monuit ad Euseb. p. 119. Alibi offendit hiatus; sed artes explendi eius nimio peius. Nam quum displiceat γ . 442 $\text{Οὐ γὰρ πῶποτέ μ' ᾧδε ἔρως φρένας ἀμφεπαλυνφεν}$, Eustath. quidem affert aliam lectionem, ᾧδε φρένας ἔρως : at unum, ni fallor, hoc exemplum erit, ubi brevis syllaba suam mensuram servet ante $\phi\rho$, si aliud eximas, probata lectione non deteriore ap. Eustath. Odyss. ξ . 177.

Reliquas rationes, quibus iudicium de constituenda lectione nitatur, strictim percurramus: maior est copia rerum, quam cui praefationis angustiae sufficiant. Etenim

in verborum delectu, in collocatione, in structura, in omni conformatione sententiarum variae occurrunt dubitationes; nonnihil etiam illorum proprium habent hae aetates vatum, quod probe cognoscere debemus, neque ex posteriore usu iudicare, ut partim ab antiquis Criticis factum est. In his igitur nobis ὀψιμαδέειν, ut alias dixi, non deest facultas contendendi cum veteribus, et errores eorum arguendi, in eo quidem genere, in quo ipsos a peccatis immunes non praestabat communis linguae cognitio. Nam in iis, quae olim constanti usu tenebantur, peccare nostri quodammodo iuris est. Veluti, quum neminem ex nostris offenderit copula β. 672 post Ἀγλαΐης, absurdam particulam vix probare potuit quisquam veterum, neque eam in Lexico suo attulit Apollonius. Eidemque debemus tandem genuinam constructionem λ. 350, καὶ βάλε, τιτυσκόμενος κεφαλῇφιν, ἄκρην καὶ πόρυδα, ubi mutavi interpunctionem, et nunc etiam vitium sustuli, ab operis antea relictum, κεφαλῇφιν, dativum pro genitivo. Ridiculum enim sensum habet structura, ἔβαλεν αὐτὸν κεφαλῇ, scilicet ut δουρὶ seu alio telo; commodum vero haec, κεφαλῇς τιτυσκόμενος, στοχαζόμενος, ἔβαλε καὶ πόρυδα, uti καὶ φάλαρα π. 106. Nam prorsus nihili est, iungere κατὰ πόρυδα κεφαλῇ, in capite.

In aliis multis locis duarum, quae proponuntur, lectionum haud magnum discrimen est, docentque saepe Scholia, neutram olim a claris recensitionibus afuisse: ita res unice ad nostrum redit iudicium, sive de proprietate et electione verborum, sive de ceteris, quae modo commemoravimus. Sed et huius generis exempla quaedam ponamus. Zenodoto placuit hodie vulgatum α. 260 *ἡέπερ ὅμῃν*; aliis, inter quos haud dubie Aristarchus fuit, *ἡέπερ ἡμῖν*, idque et reliquae Nestoris modestiae aptius est, et eadem forma loquendi saepe in utroque Carmine legitur. Illud ergo si tolerabile erat, hoc verisimile erat habendum. Aliam lectionem α. 435 etiam plures confirmant auctoritates, *προέρεσαν ἐρετμοῖς*; sed quis eam non prae vulgata *προέρυσσαν* inelegantem putet, siquidem hanc prope flagitat additum *ἐρετμοῖς*? Non sunt Homericæ loquutiones, *οἷστεύειν οἷστοῖς, τοξεύειν τόξῳ* etc. Π. 301 ubi vulgo legitur *ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν*, suavis notio huius verbi minus convenit rei, longeque dignius et gravius verbum legebant veteres, *δαμῖεν*, in quo et Ven. Cod. cum Eustath. et Etym. M. p. 246 consentit. II. 810 Aristarchus correxerat *δὴ τότε φῶτας*, quod recte deseruerunt nostri textus auctores: nam *τότε* vix sensum praebebat rei idoneum, qualis inest vulgato *ποτέ*, i. e. in

aliqua pugna priorum annorum belli, ad quod ille tiro profectus erat. Eodem modo statuendum putavi de μ. 83, ubi vehementer languebat ἀποβάντες δρουν, et, ne alia huiusmodi cumulem, de ω. 428, ubi ἀπεμνήσαντο vel sola proprietas significationis poscebat. Veniamus ad minutiora. K. 225 in multis Codd. ad Aristarchi mentem legitur εἶπερ τι νοήσῃ, hodie vulgo εἶπερ τε; atque hoc, quod etiam ap. Platonem editur, et analogia formulae, et usus particulae τε praeferrī iubebat. Interponitur autem haec vocula tam crebro, ut hoc ipso in loco, tamque varie, sed legitima vi, ut ea una res diligentem lectorem morari possit, et recte cognita ad probabiles coniecturas ducere. Ita nuper perite Hermannus γ. 235 sustulit articulum scribendo καὶ τ' οὖνομα μυθησαίμην; tametsi receptam scripturam τοῦνομα tuentur aliquot bona exempla, η. 412 λ. 267 μ. 289 ν. 745 etc., qualia doctrinam Aristarchi de articulo mirifice convellunt. Ceterae item particulae expletivae, γέ, κέρ, νύ, ἄρ, ῥά, minime, ut multis placeat, eiusdem potestatis sunt, neque adeo a veteribus promiscue adhibitae ad hiatus explendos. Nam, nisi consuetudinem poetarum spectassent, facile sic mederi potuissent talibus versibus, Ἐν δ' ἄρα θ' ἔρματά ρ' ἦκεν, Ὡς Ἀχιλλεύς ἐτάροισ' ὀδύρετό ρ' ὀστέα καίων, ἥρᾱτό γ' Ὀδυσ-

οἷος φίλος νῆας. *Ξ.* 182 ψ. 224 *Odyss.* γ. 64 etc., ad quos tamen nihil correctionis in Scholiis notatum est. Si vero in tantulis rebus dissentiunt meliores libri, minime dubium est, quin id a nobis probandum sit, quod plurimorum locorum consensus commendat, ut *ν.* 465, in quo aliquot Codd. habent πάρος γε pro usitato πάρος περ. Atque eiusdem consuetudinis, etsi persaepe Grammaticis potius quam vatibus tribuendae, maxime valet auctoritas in rebus iis, quae ad sensum nullius momenti sunt: velut quum praetuli εἶπες pro εἶπας *α.* 106. 108, Πηλέος, Μημιστεύς *α.* 489 β. 566 τ. 216, πρῶτον γ. 443, θανόντος θ. 476, ἐδύναντο *ι.* 551, ἐϋξου κ. 373, ἀποτρέψεις μ. 249 et *ν.* 256, τῷ δέ οἱ ὅσσε *Ξ.* 438, κλισιέων ψ. 112, μόγης χ. 412, de quo postremo acute monuit Ernestio laudatus Hemsterh. ad Lucian. T. 1. p. 86. Aliquanto gravior est nonnumquam a me facta transpositio verborum, quam similis ratio consuetudinis suadebat, ut *λ.* 305, ubi pro Ζέφυρος νέφεα στυφελίῃ edidi νέφεα Ζέφυρος στυφελίῃ, pro βάλεν σάκος ἑπταβόειον *ibid.* 545 σάκος βάλεν ἑπταβόειον etc. At numquam nobis placuit Clarkii coniectura *Ξ.* 484 ἐῖ ἄτιτος pro ἄτιτος ἐῖ; causam neglectiois nostrae satis sit obscurius indicasse.

In constructione porro sunt plura admodum certa, quae ex collatis eiusdem formae exemplis discuntur, alia incerta et ab editoribus Graecis varie constituta: atque in hoc posteriore genere similiter id sequendum duxi, quod semel in plerisque locis ex optimorum iudicio manaverat. Pertinet huc imprimis temporum et modorum ratio, in qua vulgato textui multa vestigia inconstantiae insunt, quae equidem omnia ne nunc quidem tollere potui, et vereor, ut ab aliis umquam possint. Residere enim videntur nonnulla ex vetusto usu, quem nondum castigaverat diligentior cura sermonis. Verum et in hoc genere interdum viri docti frustra laborant, ut ea, quae vitio carent, corrigant, etiam, quod mireris, Clarkius, harum rerum peritior quam ullus priorum. Ita γ. 183 *δεδμήατο ποῦροι Ἀχαιοῖν* veteres offendere non potuit, opinor, nisi forte eos et alia offenderunt, et μ. 164 *ἐτέρυξο*, collato π. 622 *τέρυξαι*, aut frequens usus imperfecti pro praesenti, qui eandem analogiam habet. Neque illud tempus in comparisonibus displicuit Aristarcho, ut π. 633, cui loco simillimus est γ. 62. Alias et maiores difficultates nobis obicit consequutio temporum cum structura coniunctionum, quas fere neglexit Clarkius, alii post eum

perverse tractaverunt. Nihil de his nunc singulatim afferre libet; alioquin ad novas quaestiones descendendum, et veterum, qui hic potissimum audiendi sunt, iudicium explorandum esset. Ad horum auctoritatem nunc in modis verborum me paullo magis quam antea applicui, praesertim quum vidissem, ea, quae Dawvesius et alii sagaciter observarunt, cum illorum, nominatim Aristarchi, sententiis congruere. In nonnullis adeo accidit, ut, emendatione sine libris facta, quod tamen rarissime feci, mox Codices iam pridem auctores exstitisse cognorim; cuiusmodi notabile exemplum est ω. 529. Conf. Prolegg. p. XXXV.

At antiquam fidem Codd. in omnibus sequi par est, in quibus duplicem syntaxin concessit usus, quem ad simplicitatem reducere velle importunum arbitror. Itaque quum *πάρος* non tantum praesenti, sed et praeteritis iungatur, ut γ. 101. 228, hoc non debebat corrigere Bentleius π. 23 *ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι*. Fortasse etiam aliquid discriminis in hac permutatione temporum subest. Iam verbum *μῆνῃναι* eadem potestate adaciscit alibi praepositionem, alibi solum dativum, illud γ. c. γ. 209 π. 180, hoc ε. 134 π. 365: quis ergo alterum genus locorum mutare ausit ex altero? Item ad sensum nihil refert, utrum

τ. 92 scribatur τῆς μὲν θ' ἀκαλοὶ πόδες, an τῇ μὲν; sed vulgatum nulla consuetudo damnavit, legiturque bis in editt. Platonis. Neque a vulgato discessi o. 680, etsi συνασίζεται per se placet; et rei proprium est; at alterum, συναγείρεται, melius mihi cohaerere videbatur cum verbis ἐκ πολέων. Similiter o. 459 ex usu quidem probabilis est lectio μάχης, si ad ἔκαστε subaudias αὐτόν: sed facile sentiet, qui talium rerum sensum habet, ita frigide adiaci ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν; longe vero ineptissima est, quamvis vera, sententia ipsa, ἔκαστεν ἄν μιν μάχης, εἰ ἐξεῖλετό οἱ θυμόν: ceterum structura accusativi iam legebatur η. 29. In alia constructione vix credas veteres labi potuisse, γ. 110, ubi si αὐτῷ ad sensum non male additur, quartus casus ex nota consuetudine et ad vim sententiae magis necessarius erat; nisi ibi confusio facta est duarum lectionum. Sed nullo loco fortasse in hoc genere turpius erratum est ab antiquis, quam in scriptura et interpretatione ε. 638, ubi tamen Aristophanes et clarissimus eius discipulus verum viderunt, quod duo versus Odysseae prope cogeant, ut ἀλλ' οἶον exclamatio sit admirantis, ut quanto melior, quam dissimilis tui fuit ille! at qualis vir! Ibi vel ex quavis corruptela restitui debuerat οἶον; sed

Grammatici vel ἄλλοιῶν scribebant, satis languide, vel οἶον, *unum*, vel, οἶον interpretando ὁποῖον, versum hunc artius, iungebant cum 635. Talibus saltem erroribus nos vagari non sinit sana interpretatio nostrae aetatis: isti vero errabant, puto, quod ea loquutio apud poetas sui temporis obsoleverat. Denique tribus verbis attingam ea, in quibus haud magno acumine opus est, ut in veterum dissensu rectum reperiās; dico ea, quae ex ipsis rebus et contextu narrationis perspicui possunt: quamquam et hic vana opinio cuiusdam auctoritatis optimum quemque ludit. Sic factum opinor esse tum aliis locis, tum *s.* 227, ubi adhuc edebant ἀποβήσονται pro ἐπιβήσονται, Aristarcheam lectionem pro Zenodotea, tum *v.* 214, ubi tenor narratae rei non patitur verba ἐκ κλισίης pro ἐς κλισίην etc.

Lumen sententiis praebet recta interpunctio, de qua et ipsa veteres bene meruerunt, Nicanor maxime, a quo fere vulgata nostra profecta est: nec tamen nihil relictum est nobis sive correctionis, sive supplementi. Hic quid verum sit aut verisimile, (sic enim dicere malo, ne sapientes rideant, qui soli verum intelligunt,) illud modo eadem ista consuetudo struendorum verborum, modo vis sententiae, modo numerorum leges, modo auctor ipse,

quovis alio teste melior, significat. Quod si saepius fecisset, sane plurimis locis indoctam sedulitatem interpretum minus sensisset. Nam ut quis alias causas non videat, cur η. 411 improbet vulgarem distinctionem, *Ὅρνια δὲ Ζεὺς ἴστω ἐρίγδουκος, πόσις Ἥρης*, certo comparatus ν. 154 omnem dubitationem sustulerit. Atque hic et similes versus ostendunt simul, quo pertineant epitheta aliis in locis, quos vulgo non interpungimus, *Τῷ γὰρ ἐκὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, Ἥ ηε μέγ' οἰμῶεσσιν γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς*, in quibus nos obscuro sensu abuti sinunt Intpp. Ad hanc igitur partem emendationis sic intendi animum, ut non paucos versus indicare possem, quibus verum sensum aut recitandi elegantiam mutata distinctio restituit, partim Eustathio seu Scholiis ducebis, bis terve etiam praeeunte nupero Editore, qui tamen pleraque insigni temeritate corrumpit. Afferam ex his exemplum, unde appareat, cuius operae in religiosa cura sit nihil mutare, vel, quod amatori praecipit poeta, *nullus si adsit pulvis, tamen excutere nullum*. Γ. 518 et η. 177 primae editt. iudicium Nicanoris sequebantur in scriptura, *Λαοὶ δ' ἠρήσαντο θεοῖς, ἰδὲ πείρας ἀνέσχον*, quo versu nunc post transpositam virgulam scribitur *θεοῖ-*

σι δὲ *χεῖρας ἀνέσπον*. Non dicam, in priore distinctione ieiunam sententiam latere: video enim, quid opponi possit: sed nondum intelligimus, ad quos deos precatio fiat; unus Iupiter Idaeus invocatur, *Ζεῦ πάτερ, δός*; non ut γ. 296 sqq. aut aliis locis, ubi unius personae appellationem sequitur verbum plurale, quale exemplum erat γ. 252. Iam si alia difficultas oritur, eam non difficile est tollere. Nam *χεῖρας ἀνασχεῖν θεοῖς* formula usitata est in precibus ad omnes deos coelestes, nec quicquam aliud est quam *χεῖρας ἀνασχεῖν, ἀνατείνειν, εἰς τὸν οὐρανόν*. Accedit, quod etiam alibi verbum *ἀρᾶσθαι* absolute legitur, ubi nomen dei ex proximis subaudimus, ε. 114 π. 283 etc. His itaque ponderatis, locum eodem sensu capiendum esse patet, quo eos, qui clausulam habent *ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρόν*, Nicanoris vero acumen inane esse, recteque id in altera Aldina nostrae lectioni cessisse. Ita iam dudum similis argutiola me ludere desiit, qua olim β. 303 constructionem usque ad verbum *πρώτιστα* continuabam; sed longum est, erroris et rectae rationis causas explicare. Omnino non sine magna necessitate faciendum est, ut aliquid in priorem versum trahamus ex posteriore; ac perperam faceret v. c., qui v. 352 *λάθρη* cum *μετελ-*

ὧν, aut φ. 546 φῶτα cum δῖον, absurdius etiam, qui
 π. 55 verba, ἐπεὶ πάθον ἄλγος θυμῷ πούρην ἦν ἄρα
 μοι, in novam periodum conglutinare vellet. Quamquam
 simile quid fieri debuit δ. 6, scilicet ex Veneto, quia
 structura in περτομίσις ἐπέεσσιν peccabat in Grammati-
 cam: referri enim poscunt haec verba ad ἐρεθιζέμεν, non
 ad ἀγορεύων, quod non construitur cum ablativo. Ve-
 rum ipsi veteres saepe errarunt in eo, quod rhythmicum
 ingressum turbabant et sustinebant miris modis; neque
 Aristarchus ea culpa vacabat ad ε. 737 β. 387. Rursus ex
 iisdem veteribus bona supersunt monita, quae ad artem
 metricam pertinent, imprimis ad clausulas versuum, quas
 iam olim multi suis punctis misere distrahebant. Spectat
 huc praeclara notatio in Schol. ad ο. 360 de interpunctione
 et caesura post tempus XVIII apud poetam rarissima, (ex
 XXIV temporibus constat hexameter,) cuius caesurae non
 amplius tria exempla reperientur; nisi nuper aliquot
 nova accesserunt. Cogitandum autem est in hac tota re
 de antiqua interpunctione, quae non ad constructionem
 sed ad sensum et recitationem directa, signis paucioribus
 et iis parcius utebatur, quam nos recentiores facere sole-
 mus. Nam in pluribus locis, quos nemo hodie non inter-

pungit, veteres id plerosque neglexisse, ex quibusdam vestigiis intelligitur, v. c. ante vocativum et ante adiectivum seu participium, cum prioribus verbis constructum; scribebantque illi uno tenore, Ἡ γὰρ ἄν Ἀτρεΐδῃ τῶν ὕστατα λωβήσαιο, Εὐδαις Ἀτρεός υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο, Ἀφ' αὐτῆς συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων, α. 232 β. 23 ο. 364 τ. 184 φ. 69. 83. Quam rationem utinam nobis in his et pluribus imitari liceret. Certe id utilius esset, quam quod nonnulli nunc faciunt, qui virgulis et punctis, quibus omnia distendunt, lucidos locos Graecorum et Latinorum naviter obscurant, et lectorem prope ad desperationem adducunt; aut quod alii, qui simul bonam recitationem et accentuum doctrinam pervertunt. Nihil enim perversius est quam virgula sic posita, Αὐτὰρ, ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάνη, vel Αὐτὰρ, ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, α. 458. 464. 467. 469 ω. 547; aut Ἄλλ' ἄγε, μοι τὸ σπῆπτρον, aut ὄφρα, μιν αὐτὸς etc. α. 524 κ. 321. 405 ω. 312. Immo monet nonnumquam accentus, ut omnis distinctio omittatur, quam alias legitimam putamus, ut τ. 287 Πάτροκλέ μοι δειλῇ πεχαρισμένε, φ. 347 χαίρει δέ μιν ὅστις ἐδείρη. Ceterum an multi in rebus huiusmodi usum meum probent,

hand scio; nonnullos glandibus adhuc vesci pro frugibus video. Sunt tamen hic nonnulla, de quibus in utramque partem litigari possit, si quis lites amet parum amoenas. At quicquid novavi perspicuitatis causa, id facilius, spero, probabunt omnes: ut quum alio signo distinxi *παρενθέ-
τας*, quam quo utimur in parenthesi artificiosae periodi, quam apud Homerum nondum videmus; aut quum signum exclamandi posui in exclamacione, increpacione, minacione. Quippe aliud est, si quis dicit ω. 203 *πῶς ἐθέλεις ἐπὶ
νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἷός!* aliud, si quis quaerit Odyss. v. 129 *πῶς ξεῖνον ἐτιμήσαςθ' ἐνὶ οἴκῳ*; Hic interrogat Telemachus, an bene exceptus sit hospes: illic Hecuba miratur, quid audeat Priamus; non vult edoceri modum, quo is solus ad Graecos pervenire cogitet. Sic surdam facimus Iunonem, si α. 552 et alibi signum interrogandi subscribimus verbis, *ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες*.

Sed agant alii pro lubitu seu sensu suo: modo constanter sequantur, quod semel forte casuque arripuerunt. Nunc contra non tantum in gravioribus rebus, sed etiam in his, quae nullo egent ingenio, ita sibi non constant, ut oculi doleant libros leviter perlustranti. Videmus alibi aliter distinctos eosdem versus, nec raro sic, ut lectio os distor-

queat; alibi eadem vocabula ab initio minusculis, alibi maiusculis litteris scripta, nunc ἀρήτιος β. 698, nunc Ἀρήτιος γ. 339, etiam ἀρηϊφίλος β. 778, Ἀρηϊφίλος γ. 52; modo easdem voces divisas, ὅτ' ἄν, ὃ τις, ἄν πεδίον, ἀμ βωμοῖσιν, ἀμ φυτά, ὑπὸ πλονέεσθαι, μάχης ἐκ νοστήσαντι, ε. 96 Δ. 441 ρ. 207 φ. 258. 556 ψ. 494; modo ὅταν, ὅτινας, ὁτέοισι, παλλαπαρήν, ἀμφόνον, ἀννέπνας, μάχης ἐκνοστήσαντε, πεφάλης ἐκδέρεται ὅσσε, ε. 157 Δ. 100 κ. 298 Ε. 447 ο. 491. 492 ψ. 477 etc.: multo saepius errant in accentibus, nunc cum Stephano scribentes ὄφρα τις γ. 353, nunc ὄφρα πεν κ. 444, nunc τίς τ' ἄρ σφῶε α. 8, nec tamen 29 πρὶν μὴν, sed δ. 337 καὶ σφέας, Δ. 402 μὲν σφῶϊν; ο. 561. 661 et alibi, contrario sensu, ἀνέρες ἐστέ; γ. 119 νῆας ἔπι, contra γ. 240 λ. 520 νέεσθ' ἐνί, δ. 352 Τρῶσιν ἔφ' ἱκποδάμοισιν, σ. 366 πᾶσι μέτ' ἀθανάτοισιν, β. 39 θήσειν ἐπ' ἄλγεα, φ. 57 φυγῶν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ; nunc ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, nunc ἄν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης, πᾶδ' δ' ἔθορεν, γ. 261 δ. 79 ψ. 882. 887 etc. et similia multa, quae placent vulgivagae Criticae nostrae aetatis.

Nobis quidem nihil istorum editoris professione indignum visum est. Ubi quid adhuc ad constantiam scripturae deest ex eo aut simili genere, (nam varia momenta

minutularum rerum saepe animum in diversas partes trahunt,) ibi diligentia saltem veniam merebitur, qua turpis temeritas caret. Ac ne istud quidem genus correctionum, quod ad puncta et accentus redit, plane nostro permissum est arbitrio: certe primi omnium audiendi sunt veteres, quum de pronuntiatione suae linguae disputant; etsi soluta nobis est eligendi optio, postquam eorum sententias recte percepimus. Nam ad nostrum denique iudicium et liberam censuram vocanda sunt omnia, quae in his litteris fide librorum et auctorum tenentur; sed, ut dixi, variatur id iudicium multis rebus, maxime natura fontium et conditione apparatus critici, qui nobis in quoque veterum scriptorum suppetit. Quodsi doctior Critice nostri temporis textum Homericum haurire posset ex iis fontibus, qui sub Ptolemaeis ex urbibus Graeciae unum in locum confluebant, aliquantum diversum haberemus ab eo, quem nunc manibus terimus; etiam multo magis mutatus esset, si eadem illa ars, in Pisistrati aevum delata, singulis Carminibus colligendis, emendandis et disponendis operam suam commodare potuisset. Haud dubie ita magis genuina hodie Carmina legeremus, sed nescio an minus artificiose facta et perpolita. Nunc tales habemus hos

primitivos humani ingenii flores, qualibus propitia fortuna in barbaras aetates propagandis videtur providere voluisse, ne hominibus solatia frigidarum curarum et humanissimum animorum et ingeniorum pabulum deesset. His muneribus convenit nos esse contentos, ac, siquando in eorum originem, et vetustissimam formam inquirere placet, tamen alio tempore, quasi mutata mente, sollicitas suspiciones parumper amovere, et doctissimos veterum imitando, cognitionem Carminum ad uberrimum fructum, quem praebent, vel utilitatis vel delectationis unice referre, et, ut philosophus ait, τὸ καρὸν εὖ θάσθαι.

Conatus sum hoc facere, quoad potui, in ea parte studiorum meorum, de qua iam tandem doctis rationem reddere necesse habui. Egi autem in hac praefatione simul hoc, ut studiosis specimen darem criticae artis in Homericis exercendae; id quod fieri non potuit, nisi quaedam exempla factarum a me correctionum indicarem et ad suas causas referrem. Quo consilio tametsi factus sum paullo longior, tamen video me non paucas res, nec levissimas, praetermisisse, quae ad rationes nostrae recensiois pertineant. Attingam igitur nunc, quoniam vela contrahenda

sunt, paucis verbis unam earum rerum, quam quis facile in aliam sententiam, ac velim, accipere possit, atque etiam multos accepisse audiui. Nam quod institueram aliquot versibus uncas apponere, tamquam insiticiis aut alienis, in eo visus sum multis nimium tribuere fallaci divinationi. At mea quidem hic nulla aut admodum parva fuit divinatio, neque omnino rem feci, quod putabam prisca Carmina ita suis numeris versuum absoluta fore, si isti exempti essent; verum iudicia veterum in hac quoque parte sum sequutus, nec temere ulli versui atrocem notam imposui, quem non optimi Graecorum Criticorum notarint aut penitus reiecerint. Quare, si quid nobis divinandum fuit, ad historicas leges id factum est, non ad augurales, pertinuitque ad textum olim vulgatum redintegrandum, non ad iudicium nostrum de qualicumque auctoritate versuum. Ac ne quis queratur, sic aliquot versus minime malos in suspicionem adductos esse, alias satis demonstravi, tales ante Aristarchum longe plures in textu fuisse, quos vix tenui fama norimus, et quorum perpaucos aliquis nunc doctorum revocandos censeat. Addidi tamen Iliadi decem huius generis, ab Aristotele sine dubio lectos, sed et illos uncinatos: itaque versuum numerum, quem adhuc vulgata exemplaria

habebant*), auxi, non minui, ut facient aliquando posterī nostri, qui certe non propagabunt, opinor, versus partim absurdos, partim nullius auctoritatis, v. c. β. 168 z. 808 λ. 662 ν. 731. 749 v. 312 φ. 480. In postremis vero libris, ubi acutiores plura loca notata expectent, rarius imitatus sum veteres, quod videbam eos hac in re inconsiderate egisse, et veluti regulam, qua in istorum librorum crisi utendum erat, et sibi et aliis quasi de industria depravasse.

De externa specie huius editionis pluribus dicere nihil attinet; pro se ipsa loquatur. Etiam minoris formae et pretii exemplis adiecit librarius quaedam ornamenta, doctorum artificum manibus facta, simul picturas lineares ingeniosissimi Flaxmanni, sic in brevius contractas, ut omnibus eiusdem formae exemplaribus iungi commode possint. Sed aperte laudare primus debeo curam, qua feliciter effe-

*) In edit. Clarkii et aliorum Ilias summam versuum efficiebat 1563. Qui nunc accesserunt, sunt quatuor in θ. post 547, totidem in z. post 456, unus in λ. post 542, item unus in σ. post 603. De illis in oratione Phoenicis conf. Prolegg. p. XXXVIII. Librum Knightii, qui et ipse eos versus probavit, tum nondum videram.

ctum est, ut ab Iliade omne absit mendum typographicum, si modo ii recte narrarant, qui his diebus plagulas denuo excusserunt. Iam nonnihil hac in re actum erat prioribus editionibus nostris; certe ita multi iudicabant: at longe aberant illae ab ea perfectione, qua haec novissima eminet. Debetur hoc tum aliis correctoribus peritis et industriis, tum maxime omnium doctissimo Schaefero, qui plane Sylburgii diligentiam et accuratam utriusque linguae doctrinam coniungit, de quo viro plura praedicarem, si nomen eius inter eruditos obscurum esset.

Scribebam Halis Sax. 1804.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Α.

Τλιδδ. Ι.

1

S U M M A R I U M.

Rogatur ab initio Musa, ut cantum praecipiat de cladibus ad Ilium, Achillis iram consequentis (1 - 7). Venit in concionem Achivorum Chryses, sacerdos Apollinis, filiarum suam redempturus, bello nuper captam, et honoris causa datam Agamemnoni (8-21). Illo cum ignominia repulso, funestam lumen Apollo per exercitum spargit (22 - 52). Habet concionem Achilles ob placandum deum, in qua Calchas vates calamitate eos levatum iri reducenda Chryseide censet, auctore imprimis Achille (53 - 129). Ita irritatus Agamemno atrociam iurgia nequit cum Achille; et Chrysaee quidem filiam reddere non recusat, sed illi, quod praemium virtutis retulerat, Briseidem eripit, quamvis obnitente Nestore (130-311 et 318 - 347). Hac incensus iniuria statuit acer iuvenis se cum Myrmidonibus a belli societate seungere: quod propositum a matre eius Thetide confirmatur, quae et supplicanti ultionem promittit (348 - 427). Interea publice lustratur exercitus, et sacra fiunt Apollini (312 - 317): tum Chryseis domum reducit una cum hostiis piacularibus, quibus mactatis scelus expiatur (428 - 487). Thetidi iam Olympum advenit Iupiter occulte annuit, victores in proeliis fore Troianos, donec Achilli ab Achivis satisfactum fuerit (488 - 533). Iunonem, infestam Troianis, pungunt haec clandestina consilia; inde rixatur cum Iove super coenam (534 - 567). Contristatur omnis consessus deorum, quos tandem ad hilaritatem reducit Vulcanus (568-611).

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Α.

Δοιμός. Μῆνις.

Μῆνιν αἶδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
 πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαφεν
 ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν
 οἰωνοῖσι τε πᾶσι - Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή -
 ἣ οὐδὲν τὰ πρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Τίς γὰρ ἄρ' σφω δεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Διτοῦς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ πολυθαΐς,
 Διὶ δαΐμων εἰς ἧμεν ἰλφίμω περὶ κούρῃσιν ὀδυνάων.

13 νηῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
 οὐνεκα τὸν Χρῦσην ἡτίμης' ἀρητῆρα

Ἀτρείδης. ὁ γὰρ ἦλθε θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος

15 χρυσεῶ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἔλισσέτο πάντας Ἀχαιοὺς,

Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δῶω, κοσμήτορε λαῶν·

Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι εὐνήμιδες Ἀχαιοί,

ὅμιν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἶναδ' ἰκέσθαι·

20 παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαι τε φίλην, τὰ τ' ἄποινα δέρεσθαι,

ἄζομενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.

Ἐνδ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,

αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέρεσθαι ἄποινα·

ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,

25 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

Μὴ σε, γέρον, ποίλησιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κτεῖω,

ἢ νῦν δηθύναντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα!

μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.

τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν.

ἔπειτα δὲ καὶ ἄλλοι ἐπὶ νηυσὶ κτεῖω, ἢ νῦν δηθύναντ', ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα!

30 ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πατρὸς,
 ἵστον ἐποιχομένην, καὶ ἐρὸν λῆρος ἀντιώσαν·
 ἀλλ' ἴδῃ, μὴ μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι!

Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπειθετο μύθῳ.

βῆ δ' ἀνέων παρὰ Δίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·

35 πολλά δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε πίων ἦρ᾽ ὁ γεραίος

Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἦυκομος τέκε Λητώ·

Κλυδί μιν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσῃν ἀμφιβέβηκας,

Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενεδοῖο τε ἱοῖ ἀνάσσεις,

Σμυνθεύ! εἵποτε τοι χαριεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεφα,

40 ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρὶ ἔκηα

ταύρων ἢδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ·

τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

βῆ δὲ πατ' Οὐλύμποιο παρήνων, χρώμενος κῆρ,

45 τόξ' ὥμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·

ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἶστοι ἐπ' ὤμων χρωμένιοι,

αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἦγε νυκτὶ εοικώς.

ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν·

δεινὴ δὲ κίλαγγῃ γένετ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπειθετο μύθῳ.

βῆ δὲ παρὰ Δίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·

πολλά δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε πίων ἦρ᾽ ὁ γεραίος

Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἦυκομος τέκε Λητώ·

Κλυδί μιν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσῃν ἀμφιβέβηκας,

Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενεδοῖο τε ἱοῖ ἀνάσσεις,

Σμυνθεύ! εἵποτε τοι χαριεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεφα,

ἢ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρὶ ἔκηα

ταύρων ἢδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ·

50 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐρεπευκὲς ἐφίεις,
 βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκρῶν καίοντο θαιμιαί.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὦχετο κῆλα θεοῖο·
 τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.
 55 τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·
 κῆδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὄρατο.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἠγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἷω
 60 ἂψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
 εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾶ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.
 ἀλλ' ἄγε δὴ τίνα μάντιν ἐρείομεν, ἥ ἱερῆα,
 ἥ καὶ ὄνειροπόλον - καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐν Διὸς ἐστίν -
 ὅς κ' εἴπῃ, ὅς τι τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 65 εἴτ' ἄρ' ὅγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἰδ' ἐκατόμβης·
 αἶ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 βούλεται ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι.
 Ἥτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν πατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπύλῳν ὄχ' ἄριστος·

70 δε ἤδη τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσδόμενα, πρό τ' ἐόντα,
καὶ νήεσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἶσω,
ἦν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι
75 μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκατηβελέταο ἄνακτος.
τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὁμοσσον,
ἧ μὲν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
ἧ γὰρ ὄξομαι ἄνδρα χολωσέμεν, δε μέγα πάντων
Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ κείθονται Ἀχαιοί.

80 κρείσσω γὰρ βασιλεύς, ὅτε πώσεται ἀνδρὶ· χέρηϊ·
εἵπερ γάρ τε πόλον γε καὶ αὐτῆμαρ πατακέψῃ,
ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει πότον, ὄφρα τελέσῃ,
ἐν στήθεσιν ἐοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
85 θαρσύνεας μάλα, εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ,τι οἶσθα!
οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὥτε σύ, Κάλχαν,
εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
σοὶ κοίλῃς παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει,

90 συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἶπης,

ὅς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὖρεται εἶναι.

Καὶ τότε δὴ θάρσῃσε, καὶ ἧῦδα μάντις ἀμύμων·

οὐτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὐδ' ἐκατόμβης,

ἀλλ' ἔνεκ' ἀρητῆρος, ὃν ἡτίμησ' Ἀγαμέμνων,

95 οὐδ' ἀπέλυσε θύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα·

τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηβάλος, ἡδ' ἔτι δώσει·

οὐδ' ὄγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφέξει,

πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην

ἀπριάτην, ἀνάποινον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην

100 ἐς Χρύσην· τότε κέν μιν ἱλασάμενοι πεπείσομεν.

Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη

ἦρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,

ἀχνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι

πίμπλαυντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔϊκην.

105 Κάλχαντα πρῶτιστα κἀκ' ὁσσόμενος προσέειπεν·

Μάντι κακῶν, οὐ πώποτε μοι τὸ κῆρυγρον εἶπες!

αἰεὶ τοι τὰ κἀκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·

ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὐτ' ἐτέλεσσας·

καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,

- 110 ὥς δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
οὔνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα
οὐκ ἔθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
οἴκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
πουριδίης ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χερείων,
115 οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτε τι ἔργα.
ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσας, ὄφρα μὴ οἴος
Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
120 λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρεης διὸς Ἀχιλλεύς·
Ἀτρείδῃ πύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλὰ·
125 ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξ ἐπράδομεν, τὰ δέδασται,
λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε καλὶλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἳ κέ ποθι Ζεὺς
δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἑξαλαπάξει.

130 Τὸν δ' ἀκαμειβόμενος προσέφη πρῆϊων Ἀγαμέμνων·

μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἑὼν, θεοεῖκελ' Ἀχιλλεῦ,
κλέπτε νόω! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
ἢ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτῶς
ῆσθαι δευόμενον, πέλειαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;

135 ἄλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἄχαιοί,
ἄρσαντες πατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται —
εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
ἄξω ἑλὼν· ὁ δέ κεν περὶ λώσεται, ὃν κεν ἴκωμαι.

140 ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὖτις.
νῦν δ', ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα δῖαν,
ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἐκατόμβην
θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσηΐδα καλλιπάρηον
βήσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔστω,

145 ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς,
ἢ ἐσύ, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
ὄφρ' ἡμῖν Ἐκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ρέξας.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ὦ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, περδαλεόφρον!

- 150 πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθεται Ἀχαιῶν,
 ἥ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἥ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;
 οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεπ' ἥλυθον αἰχμητάων
 δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἰτιοὶ εἰσιν.
 οὐ γὰρ πῶποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
- 155 οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ
 καρπὸν ἐδηλήσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
 οὐρεά τε σπιόεντα, θάλασσά τε ἤχηεσσα·
 ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδές, ἄμ' ἐσκόμεθ', ὄφρα σὺ χαίρης,
 τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα!
- 160 πρὸς Τρώων — τῶν οὔτι μετ'ατρέπῃ, οὐδ' ἀλεγίζεις·
 καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
 ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν.
 οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πολυίεθρον·
- 165 ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυύϊκος πολέμοιο
 χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἴληται,
 σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν πεκάμω πολεμίζων.
 νῦν δ' εἶμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ φέρτερόν ἐστιν,

170 οἴκαδ' ἵμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' ὄψω

ἐνθάδ', ἄτιμος ἑὼν, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται! οὐδέ σ' ἔγωγε
λίσσομαι εἶνεκ' ἐμείο μένειν· πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,

175 οἳ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.

ἔχθιστος δέ μοι ἔσσι Διοτρεφέων βασιλῆων·

αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.

εἰ μάλ᾽ ἀκαρτερός ἐσσι, θεὸς ποῦ σοι τόγ' ἔδωκεν.

οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,

180 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,

οὐδ' ὄσομαι ποτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε·

ὥς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηΐδα Φοῖβος Ἀπόλλων,

τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν

πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα καλλιπάρηον,

185 αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὖ εἰδῆς,

ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγῆ δὲ καὶ ἄλλος

ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην.

Ὡς φάτο· Πηλείωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ

στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,

190 ἢ ὅγε φάσγανον δὲ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι,
 ἢ ἐχόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν.
 ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἔλκετο δ' ἐκ πολεοῖο μέγα εἶφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
 195 οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 στῇ δ' ὄπιθεν, Ξανθῆς δὲ νόμης ἔλε Πηλεΐωνα,
 οἷω φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὄρατο.
 θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ' ἔγνων
 200 Παλλὰδ' Ἀθηναίην· δεινῶ δέ οἱ ὅσσε φάανθεν.
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτ' αὖτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
 ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι οὔτω·
 205 ἥς ὑπεροπλήσῃ τάχ' ἂν ποτε θυμόν ὀλέσση·
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πίθῃαι,
 οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.

- 210 ἀλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μῆδ' εἶφος ἔλκεο χειρί·
 ἀλλ' ἦτοι ἔπεσιν μὲν ὀνειδίσουν, ὥς ἔσεται περ·
 ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 καὶ ποτέ τοι τρίς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα
 ὕβριος εἵνεκα τῆσδε· σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.
- 215 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 χρὴ μὲν σφωίτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσσεσθαι,
 καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὥς γὰρ ἄμεινον.
 οὐ κε θεοῖς ἐπιπείθεται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.
- Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ στέθε χεῖρα βαρεῖαν.
- 220 ἄψ δ' ἐς κουλεὸν ὥσε μέγα εἶφος, οὐδ' ἀπίθῃσεν
 μύθῳ Ἀθηναίης· ἥ δ' Οὐλυμπόνδε βεβήκει
 δώματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.
- Πηλείδης δ' ἐξαὔτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὐκ ᾤω λῆγε γόλοιο·
- 225 Οἶνοβαρές, πυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο!
 οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι,
 οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι.
 ἢ πολὺ λωῖόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν

230 δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἶπη.

δημοβόρος βασιλεύς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·

ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!

ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·

ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὐποτε φύλλα καὶ ὄζους

235 φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,

οὐδ' ἀναθελήσει· περὶ γάρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν

φύλλα τε καὶ φλοῖόν· νῦν αὖτέ μιν νῆες Ἀχαιῶν

ἐν καλάμῃς φορέουσι δικασπύλοι, οἷτε θέμιστας

πρὸς Διὸς εἰρύεται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·

240 ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται νῆας Ἀχαιῶν

σύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ

χραιομεῖν, εὖτ' ἄν πολλοὶ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο

θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις,

χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.

245 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,

χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, ἔζετο δ' αὐτός·

Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε· τοῖσι δὲ Νέστορ

ἠδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγυρὸς Πυλίων ἀγορητής,

τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή.

250 τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
 ἐφθίαθ', οἳ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἡδ' ἐγένοντο
 ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσαν.
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰάνει·

255 ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
 ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεταροίατο θυμῷ,
 εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοισιν,
 οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι.
 ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο.

260 ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν, ἥεπερ ἡμῖν,
 ἀνδράσιν ὠμίλησα, καὶ οὐποτέ μ' οἶγ' ἀξέριζον.
 οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.

265 [Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιτείκελον ἀθανάτοισιν.]
 κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
 Φηρσὶν ὀρεσνῶσισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν.
 καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,

270 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἂν οὐτίς
τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
καὶ μὲν μενὺ βουλέων Εὐνιον, πείθοντό τε μύθῳ.
ἀλλὰ πίθεσθε καὶ ὕμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.

275 μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἔων, ἀποαίρεο κούρην
ἀλλ' ἕα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας νῆες Ἀχαιῶν·
μήτε σύ, Πηλεΐδη, ἔθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
ἐντιβίην· ἐπεὶ οὐποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
σηπητοῦχος βασιλεὺς, ὅτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.

280 εἰ δὲ σὺ κάρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γείνατο μήτηρ,
ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
Ἄτρεΐδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
λίσσομ', Ἀχιλλῆϊ μεθέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.

285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶω.

290· εἰ δέ μιν ἀρχμητὴν ἔθρσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες,

τοῦνεπᾶ οἱ προθέουσιν ὄνειδεα μυθήσασθαι;

Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς·

ἦ γάρ πεν δειλὸς τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,

εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, ὅ,τι πεν εἵπης·

295 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμοιγε

σήμαιν'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι οἶω.

ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·

χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,

οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθ' γε δόντες.

300 τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοι ἐστὶ θοῇ παρὰ νηὶ μελαινῇ,

τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀέποντος ἐμεῖο.

εἰ δ', ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε·

αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρώήσει περὶ δουρί.

Ὡς τῷγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένῳ ἐπέεσσιν,

305 ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας εἵσας

ἦϊε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·

Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἄλαδε προέρυσσεν,

εἰς δ' ἐρέτας ἔπρινεν· ἐείκοσιν, εἰς δ' ἐκατόμβην

310 βῆσε θεῶ· ἀνὰ δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον
εἶσεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα·
λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·

315 ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἐκατόμβας
ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ Σῖν' ἕλδος ἀτρυγέτοιο·
κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν, ἐλίσσομένη περὶ καπνῶ.

Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλῃς Ἀχιλῆϊ.

320 ἀλλ' ὄγε Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
τόω οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρῶ θεράποντε·

Ἔρπεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος·
χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρῃον·
εἰ δέ κε μὴ δώησιν, ἐγὼ δέ πεν αὐτὸς ἔλωμαι

325 ἔλθων σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ρίγιον ἔσται.

Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
τῶ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ Σῖν' ἕλδος ἀτρυγέτοιο,
Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην.
τὸν δ' εὖρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ

330 ἤμενον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.

τὼ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,

στῆτην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο.

αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,

335 ἄσσον ἴτ'· οὐτι μοι ὕμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,

ὃ σφῶϊ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.

ἀλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκληις, ἔξαγε κούρην,

καὶ σφῶϊν δὸς ἄγειν! τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων

πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,

340 καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴποτε δ' αὖτε

χρεῖῳ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι

τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὄγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει·

οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,

ὅπως οἱ παρὰ νηυσὶ σοοὶ μαχέοιντο Ἀχαιοί.

345 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεκείθε' ἐταίρῳ·

ἐπ' δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρηον,

δῶκε δ' ἄγειν. τῷ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·

ἥ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. — Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

δακρύσας ἐτάρων ἄφαρ ἔζετο, νόσφι λιασθεῖς

350 οἷν' ἐφ' ἄλός πολιῆς, ὀρόων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·

πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνύς·

Μῆτερ, ἐπεὶ μ' ἔτεπές γε μινυνθάδιόν περ ἔοντα,

τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίζαι,

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.

355 ἢ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

ἠτίμησεν· ἔλων γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,

ἡμένη ἐν βένθεσσιν ἄλός παρὰ πατρὶ γέροντι.

καρπαλίμως δ' ἀνέδου πολιῆς ἄλός, ἡῦτ' ὀμίχλῃ·

360 καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος,

χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;

ἔξαύδα, μὴ κεῦθε νόφ' ἵνα εἶδομεν ἄμφω.

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

365 οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖη πάντ' ἀγορεύω;

ὀχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἡετίωνος,

τὴν δὲ διεπράδομέν τε, καὶ ἥγομεν ἐνθάδε πάντα·

καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱὲς Ἀχαιῶν,

ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσσηίδα καλλιπάρηον.

370 Χρύσης δ' αὖθ', ἱερεὺς ἐπατηβόλου Ἀπόλλωνος,
 ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 λυσόμενός τε θύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐπηβόλου Ἀπόλλωνος
 χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοίς,

375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
 ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.

380 ρωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ὦχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
 ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἳ δὲ νυ λαοὶ
 θνησκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπώχετο κῆλα θεοῖο
 πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις

385 εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἐνάτοιο·
 αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος πελόμην θεὸν ἰλῦσκεσθαι·
 Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν· αἶψα δ' ἀναστὰς,
 ἠπειλήσεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ θοῇ ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ

390 ἐς Χρύσῃν πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
 τὴν δὲ νέον κλισίῃθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 κούρην Βρισηῖος, τὴν μοι δόσαν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαι γε, περίσχεο παιδὸς ἔηος·
 ἔλθοῦς Ὀϋλυμπόνδε, Δία λίσαι, εἴποτε δὴ τι
 395 ἦ ἔπει ὦνησας παρδίην Διὸς, ἥε καὶ ἔργω.
 πολλάκι γάρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
 εὖχομένης, ὅτ' ἔφηςθα κελαινεφέϊ Κρονίῳ·
 οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι,
 ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἦθελον ἅλλοι,
 400 Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσας δεσμῶν,
 ὧρ' ἐκατόγχειρον καλέσας ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
 Αἰγαίῳ· — ὁ γὰρ αὐτὲ βίη οὗ πατὴρ ἀμείνων —
 405 ὅς ῥα παρὰ Κρονίῳι παθέζετο, κύδει γαίῳ·
 τὸν καὶ ὑπέδδειςαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδωσαν.
 τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέζεο, καὶ λαβὲ γούνων,
 αἳ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσι ἀρῆξαι,
 τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἅλά ἔλσαι Ἀχαιοὺς,

410 πτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
 γνῶν δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.

Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα!

415 αἶθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμων
 ἦσθαι· ἐπεὶ νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δῆν·
 νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων
 ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν.
 τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ,

420 εἴμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, αἶ κε πύθεται.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὦκυπόροισιν,
 μῆνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γάρ ἐς Ἰηλεῶν μετ' ἀμύμονας Λίδιοι πῆας
 χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·

425 δωδεκάτῃ δέ τοι αὖτις ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε.
 καὶ τότε ἔπειτά τοι εἴμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
 καὶ μιν γουνάσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι οἶω.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 χρώμενον κατὰ θυμόν, εὐζῶνοιο γυναικός,

430 τήν ῥα βίη ἀέκοντος ἀπηύρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς

εἰς Χρύσην ἵκανεν, ἄγων ἱερὴν ἐκατόμβην.

οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,

ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηϊ μελαίνῃ·

ἰστὸν δ' ἰστοδόκη πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,

435 καρπαλίμως· τήν· δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς.

ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·

ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·

ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·

ἐκ δὲ Χρυσῆϊς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.

440 τήν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς,

πατρὶ φίλῳ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

Ἦ Χρύση, πρό μ' ἔπεμψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοῖβῳ θ' ἱερὴν ἐκατόμβην

ρέξει ὑπὲρ Δαναῶν, ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα,

445 ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κῆδε' ἐφῆκεν.

Ἦς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων

παῖδα φίλῳ· τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἐκατόμβην

ἔξεῖς ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·

χερνύσαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.

450 τοῖσιν δὲ Χρύσης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχνών·

Κλυθὶ μευ, Ἀργυρότοξ', ὅς Χρυσὴν ἀμφιβέβηκας,

Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις!

ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,

τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν·

455 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπιπρήηνον ἐέλδωρ·

ἦδη νῦν Δαναοῖσιν ἀειπέα λοιγὸν ἄμυνον.

ὣς ἔφατ' εὐρόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,

αὐέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,

460 μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,

δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὤμοσέτησαν.

καίῃ δ' ἐπὶ στίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἵθοπα οἶνον

λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐπάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,

465 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,

ᾧπησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.

αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,

δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἴσης.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

470 κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
 καλὸν αἰδούντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 μέλλοντες Ἑκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.

475 Ἥμιος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ νύκτας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
 ἥμιος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
 τοῖσιν δ' ἴημενον οὔρον ἔει ἑκάεργος Ἀπόλλων.

480 οἱ δ' ἰστὸν στήσαντ', ἀνά δ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν·
 ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 στεῖρη πορφύρεον μεγάλ' ἔαχε, νηὸς ἰούσης·
 ἣ δ' ἔβρεν κατὰ κῦμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἴκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
 485 νῆα μὲν οἷγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν
 ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν·
 αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. —

Αὐτὰρ ὁ μῆνιε, νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Διογενὴς Πηλεὺς υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

490 οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκειτο πυδιάνειραν,
οὔτε ποτ' εἰς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεςκε φίλον κῆρ,
αὔθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένετ' ἡώς,
καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες
495 πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθεται ἑφετμέων
παιδὸς ἐοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο πῦμα θαλάσσης,
ἠερίῃ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν, Οὐλύμπόν τε·
εὔρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἡμενὸν ἄλλων,
ἀπροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμπιοιο.

500 καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων
σκαίῃ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἐλοῦσα,

ῥ' ἰσσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·

Ζεῦ πάτερ, εἵποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
ἣ ἔπει, ἣ ἔργω, τόδε μοι κρήνην ἐέλωρ·

505 τίμησόν μοι υἱόν, δς ὥκυμωτάτος ἄλλων
ἔπλετ'· ἀτάρ μιν νῦν γε ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
ἀλλὰ σύ πέρ μιν τίσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ·
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ

510 υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ.

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
ἀλλ' ἀπέων δὴν ἦστο· Θέτις δ', ὡς ἤφατο γούνων,
ὡς ἔχετ' ἐμπεφυῖα, καὶ εἴρετο δεύτερον αὖτις·

Νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
515 ἢ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δέος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἦ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπήσαι ἐφήσεις
Ἥρη, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.

520 ἢ δὲ καὶ αὐτὼς μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχη Τρώεσσιν ἀρήγειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖτις ἀπόστιχε, μὴ σε νοήσῃ
Ἥρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω.

εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποιθήσῃς·
525 τοῦτο γὰρ ἔξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
τέμνωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Ἥ, καὶ πνανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
ἀμβρόσiai δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος

{ 530 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπου.

Τῶγ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
εἰς ἅλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Ζεὺς δὲ ἐὼν πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστην
ἐξ ἐδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη

535 μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔστην ἅπαντες.

ὥς ὁ μὲν ἔνθα παθέζετ' ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρη
ἠγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλὰς
ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ Ἀλκίονος γέροντος.
αὐτίκα περτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα·

540 Τίς δ' αὖ τοι, δολομῆτα, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς;

αἰεὶ τοι φίλον ἔστιν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα,
κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ,τι νοήσης.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

545 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιλέπκο μύθους

εἰδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσονται, ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.
ἀλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὐτις ἔπειτα
οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,

550 μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο, μὴδὲ μετάλλα!

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·

αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!

καὶ λίην σε πάρος γ' οὐτ' εἵρομαι, οὔτε μεταλλῶ·

ἀλλὰ μάλ' εὐπηλος τὰ φράζειαι, ἅσ' ἐθέλῃς θά.

555 νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ

ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.

ἡερίη γὰρ σοίγε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων.

τῇ σ' οἶω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὥς Ἀχιλλῆα

τιμήσῃς, ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

560 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οὔτεαι, οὐδέ σε λήθω·

πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ

μᾶλλον ἐμοὶ ἔσειαι· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.

εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.

565 ἀλλ' ἀκέουσα πάθῃσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθω μύθῳ·

μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰς ἔν Ὀλύμπῳ,

ἄσσον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

Ἦς ἔφατ'· ἔδδειςεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·

καὶ ῥ' ἀκέουσα παθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·

570 ὦχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίωνες.

τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
μητρὶ φίλῃ ἐπήρα φέρων, λευκωλένῳ Ἥρῃ·

Ἥ δὴ λοίγια ἔργα τὰδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά,
εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ᾧδε,

575 ἐν δὲ θεοῖσι πολυὸν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς

ἑσθλῆς ἔσσεται ἥδος, ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
πατρὶ φίλῳ ἐπήρα φέρειν Διῖ, ὄφρα μὴ αὐτὲ
νυκκίῃσι πατήρ, σὺν δ' ἡμιν δαῖτα ταραῇ.

580 εἶπερ γάρ κ' ἐδέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς

ἐξ ἐδέων στυφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.
ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
αὐτίκ' ἔπειθ' Ἴλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.

Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον

585 μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

Τέτλαθι, μήτερ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,
μή σε, φίλῃν περ ἐοῦσαν, ἐν ὄφθαλμοῖσιν ἰδωμαι
θαινομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
χραιομεῖν· ἀργαλέος γάρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.

590 ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοι' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
 ῥίψε, ποδὸς τεταγῶν, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
 πᾶν δ' ἡμῃ φερόμην, ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 κῦππεσον ἐν Αἴμνῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν·
 ἐνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.

595 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 μειδήσασα δὲ, παιδὸς ἐδέξατο χεῖρὶ κύπελλον.
 αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
 φνοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
 ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
 600 ὥς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμῇ εἰς ἡέλιον καταδύντα
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης,
 οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,
 Μουσάων θ', αἱ ἀείδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ.

605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἡελίοιο,
 οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
 ἦχι ἐπ' αἶστω δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἥφαιστος, ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεςσιν.
 Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι Ὀλύμπιος ἀστεροπητής,

Ἰλιάδ. Ι.

610 ἔνθα πάρος κοιμᾶσ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἰάνοι·

ἔνθα καθεῦδ' ἀναβάς· παρὰ δέ, χρυσόθρονος Ἥρη.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Β.

S U M M A R I U M.

Iupiter, illatam Achilli iniuriam ulturus, speciem nocturnam mittit ad Agamemnonem, quae eum ad committendum proelium spe victoriae incitet (1 - 40). Sub lucem Agamemno rem et impetum suum aperit primoribus Achivorum; mox concionem habet universorum (41 - 100). Placuerat ei, ad explorandam fidem populi, cui diffidebat, consilium redeundi in patriam simulare: eo audito, statim multitudo bello fessa tumultuari et discesum parare coepit (101 - 154). Seditionem de compacto et Minervae monitu comprimit Ulysses, ad singulos precibus, minis, opprobriis usus ita, ut concionem restituat (155 - 210). Thersitem, turpem et maledicum hominem, qui discessum urgere non desinit, gravius castigat ad terrorem ceterorum (211 - 277). Sic cohibitum vulgus flectitur tandem compositis ad persuadendum orationibus Ulyssis ac Nestoris, qui et vetera promissa expetunt, et ostentis utuntur ad speciem Ilii cito expugnandi; Agamemno autem indicit proelium, et ardore pugnandi omnium animos implet (278 - 395). Iam armatur exercitus; primores apud Agamemnonem, mactata maiore hostia, epulantur; ceteri passim per tentoria cibum sumunt sacraque faciunt, et a suis quaeque natio ducibus instructa in aciem prodeunt (394 - 484). Hoc loco inseritur accurata enumeratio navium, populorum, ducum, qui Agamemnonem ad bellum Troianum sequuti erant (485 - 785). Item Troiani, comperto quid minentur Achivi, duce Hectore in campum egrediuntur et ipsi et socii, quorum omnium brevior recensensus adiicitur (786 - 877).

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Β.

"Ονειρος. Βοιωτία.
H. Sogno. La Chassegna.

"Αλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
gli altri sì Dei e gli uomini elmo coricati
εὐδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.
dormivano l'intera notte, fieno/solo/non era messo dal dolce sonno:
ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλλῆα
ma/egli fantasia/aiava col pensiero come (divinasse). Achillea
τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
onoriare, e/o/perire molti presso le navi dei Greci.
5 ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
al fine/quinto/ altro... animo ottimo parve consiglio,
πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλον "Ονειρον.
d'invicare all' Atreide Agamemnone con premiato sogno:
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα
perché chiamarlo parole alate o lui rivolse.
Βάσῃ' ἴδι, οὐδ' ἔλε "Ονειρε, θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Vattene premiato sogno allora alle navi dei Greci,
ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
e' entrandovi nella tenda dell' Agamemnone Atreide.

10 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευόμεν, ὥς ἐπιτέλλω.

ogni cosa esattamente degli come io te l'ordino.

Θωρήξαι ἔκλειψε παρηγομόωντας Ἀχαιοὺς

di armare: comandogli i capi-chioma di Achai.

πανσυδίῃ· νῦν γάρ πεν ἔλοι πόλιν εὐρύαγυιαν

un tutto-l'ordinato: ora perché egli prenda la città dall'ampio-strade.

Τρώων· οὐ γάρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες

dei Trojani: non che più dell'Olimpo le case abitano.

ἄθνατοι φράζονται· ἐπὶ γναμψεν γάρ ἅπαντας

gli immortali sono divisi dipartire: gli vuole perché tutto.

15 Ἥρῃ λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφήπται.

Giunone pregandola: ai Trojani e sciagure, sovrastano.

Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.

Così disse, andossene il Sogno poiché il comando ebbe inteso.

καρπαλίμως δ' ἴκανε θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·

βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐπύχανεν

εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος πέχυνθ' ὕπνος.

20 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῶ υἱὶ ἰοικώς,

Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τῷ Ἀγαμέμνων.

τῷ μιν εἰσάμενος προσηφώνεε θεῖος Ὀνειρος·

Εὐδεις, Ἀτρέος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο·

οὐ πρὴν παννύχιον εὐδαιν βουληφόρον ἄνδρα,

25 ᾧ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμνηεν.

νῦν δ' ἐμέθεν εὖνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,

ὅς σε, ἄνευθεν ἔων, μέγα κήδεταί ἡδ' ἐλαιοίρει.

Θωρήξαι σε κέλευσε παρηγομόωντας Ἀχαιοὺς

πανσυδίῃ· νῦν γάρ πεν ἔλοις πόλιν εὐρύαγυιαν

- 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
 ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσί, μηδέ σε λήθη
 αἰρείτω, εὖτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήη.
- 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
 φῆ γὰρ ὅγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἥματι κτείνω·
 νήπιος, οὐδὲ τὰ ἤδη, ἃ ῥα Ζεὺς μῆδετο ἔργα.
 θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε
- 40 Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμῖνας.
 ἔγχετο δ' ἔξ ὕπνου· θείη δέ μιν ἀμφέπυτ' ὁμφῆ.
 ἔζετο δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἔνδυε χιτῶνα,
 καλὸν, νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
- 45 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο Εἴφος ἀργυρόηλον.
 εἴλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Αἰταιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ἦώς μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλύμπον,
 Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·

50 αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφδόγγοισι κέλευσεν,
κηρύσσειν ἀγορήνδε παρηγομόωντας Ἀχαιοὺς·
οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.

Βουλήν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἶξε γερόντων,
Νεστορέη παρὰ νηϊ Πυλολιγενέος βασιλῆος·

55 τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἡρτύνετο βουλήν·

Κλυτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὀνειρος
ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δίφ
εἰδός τε, μέγεθός τε, φυὴν τ' ἄγχιστα ἐώκει.
στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·

60 εὐδεις, Ἀτρεὺς υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο·
οὐ χρὴ παννύχιον εὐδειν βουληφόρον ἄνδρα,
ὃ λαοὶ τ' ἐπιτετράφεται, καὶ τόσσα μέμληεν.
νῦν δ' ἐμέθεν ἔύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
ὅς σευ, ἄνευθεν ἐὼν, μέγα κήδεταί ἡδ' ἐλαίρει.

65 θωρήξαι σε κέλευσε παρηγομόωντας Ἀχαιοὺς
πανσυδίη· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγνιαν
Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται

70 ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσίν. — “Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν
 ᾤχετ’ ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀυῆκεν.
 ἀλλ’ ἄγετ’, αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.
 πρῶτα δ’ ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστίν,
 καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
 75 ὑμεῖς δ’ ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.

“Ἦτοι ὄγ’ ὥς εἰπὼν πατ’ ἄρ’ ἔζετο. τοῖσι δ’ ἀνέστη
 Νέστωρ, ὅς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἡμαθόεντος·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 “ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 80 εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνισπεν,
 ψεῦδός πεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μάλλον·
 νῦν δ’ ἴδεν, ὅς μὲγ’ ἄριστος Ἀχαιῶν εὖχεται εἶναι.
 ἀλλ’ ἄγετ’, αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.

“Ὡς ἄρα φωνήσας βουλής ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
 85 οἱ δ’ ἐπ’ ἀνέστησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν,
 σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
 ἥντε ἔθνεα εἰσι μελίσσάων ἀδινάων,
 πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ’ ἄνθεσιν εἰαρινόισιν·

90 αἱ μὲν τ' ἔνθα ἄλῃς πεποτήχεται, αἱ δέ τε ἔνθα·

ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νέων ἄπο καὶ κλισιάων

ἡϊόνοσ προκάρποιε βαθείης ἐστιχόωντο

ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν· μετὰ δέ σφισιν Ὅσσα δεδήει,

ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.

95 τετρήχει δ' ἀγαρή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,

λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δέ σφεας

πήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἵποτ' αὐτῆς

σχοῖατ', ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφέων βασιλῆων.

σκουδῆ δ' ἔζετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας,

100 παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ πρείων Ἀγαμέμνων

ἔστη, σπῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἥφαιστος κάμε τεύχων.

Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·

αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διαπτόρῳ Ἀργειφόντῃ·

Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·

105 αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκε Ἀτρείϊ, ποιμένι λαῶν·

Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ·

αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι,

πολλῇσιν νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.

τῷ δ' ὅγ' ἐρεισάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·

- 110 Ἦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρεΐη·
 σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 νῦν δὲ πακὴν ἀπάτην βουλευέσαστο, καὶ με κελεύει
- 115 δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 ἣδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ πρᾶτος ἐστὶ μέγιστον.
 αἰσχροὺν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
- 120 μὰψ οὕτω τοιόνδε τοςόνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἥδὲ μάχεσθαι
 ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὐκ ἔτι πέφανται.
 εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοισιν Ἀχαιοὶ τε Τρῳεῖς τε,
 ὄρνια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθῆμεν ἄμφω,
- 125 Τρῳᾶς μὲν λείεσθαι, ἐφέστιοι ὅσοι ἔασιν,
 ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
 Τρῳῶν δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοιμέδα οἰνοχοεύειν·
 πολλαὶ κεν δεκάδες δευοίατο οἰνοχόοιο.
 τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν

- 130 Τρώων, οἳ ναίουσι πατὰ πόλιν· ἀλλ' ἐπίκουροι
 πολλέων ἐν πολίων ἐγχεσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
 οἳ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἐθέλοντα
 Ἴλίου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον ποτολίεθρον.
 ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
 135 καὶ δὴ δοῦρα δέσσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·
 αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
 εἴατ' ἐνὶ μεγάροισι ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον
 αὐτῶς ἀπράαντον, οὗ εἵνεκα δεῦρ' ἐκόμεσθα.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 140 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγχιαν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν,
 πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 κινήθη δ' ἀγορή, ὥς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 145 πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
 ὥρορ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐν νεφελάων.
 ὥς δ' ὅτε κινήσει Ζέφυρος βαδὺ λήϊον ἐλθών,
 λάβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῦν ἀσταχύεσσιν·
 ὥς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ

150 νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη
ἵστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι πέλευον,
ἄπτεσθαι νηῶν, ἥδ' ἐλκόμεν εἰς ἅλα δῖαν,
οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον· αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἵκεν·
οἴκαδε ἱεμένων· ὑπὸ δ' ἤρεον ἔρματα νηῶν.

155 Ἐνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἦ πόποι! αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἀρρυτώνη,
οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης;

160 καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἔκαστον,

165 μῆδὲ ἕα νῆας ἅλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιελίσσας.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα·

[καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.]

εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,

170 ἔσταότ'· οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσεύμοιο μελαίνης
 ἄπτετ', ἐπεὶ μιν ἄχος παρδίην καὶ θυμὸν ἴκτανεν.
 ἄγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὐτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,

175 φεύξεσθ', ἐν νήεσσι πολυπλήϊσι πεσόντες·
 καὶ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμφῳ καὶ Τρωσὶ λίποιτε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἶνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἷης·
 ἀλλ' ἴθι νῦν πατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρώει·

180 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἔκαστον,
 μηδὲ ἔα νῆας ἅλαδ' ἐλπόμεν ἀμφιελίσσας.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεῶς ὅπα φωνησάσης.
 βῆ δὲ θείειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
 κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει.

185 αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἔλθων,
 δέξατό οἱ σῆπκτρον πατρώϊον, ἄφδιτον αἰεὶ·
 σὺν τῷ ἔβη πατὰ νῆας Ἀχαιῶν θαλποριτώνων.

Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
 τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς·

190 Δαιμόνι', οὐ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι·

ἄλλ' αὐτός τε πάθῃσο, καὶ ἄλλους ἴδρυσ λαούς.

οὐ γάρ πω σάφα οἷςθ', οἷος νόος Ἀτρεΐδαο·

νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἵψεται νῆας Ἀχαιῶν.

ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἷον ἔειπεν.

195 μῆτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.

θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·

τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι, φιλεῖ δὲ ἐμνηστία Ζεὺς.

Ὅν δ' αὖ δῆμου τ' ἄνδρα ἴδοι, βοδῶντά τ' ἐφεύροι,

τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοπλήσασκέ τε μύθῳ·

200 Δαιμόνι', ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουε,

οἱ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκίς,

οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.

οὐ μὲν πῶς πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·

οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίῃ· εἰς κοίρανος ἔστω,

205 εἰς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

[σκήπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]

Ὡς ὅγε κοιρανέων διέπε στρατόν· οἱ δ' ἀγορήϊδε

αὐτίς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων,

ἡχῇ, ὥς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης

210 αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος.

Ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καὶ ἔδρας.

Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῶα,

ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλά τε ἤδη,

μὰψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν;

215 ἀλλ' ὅ,τι οἱ εἴσαιοτο γελοῖον Ἀργείοισιν

ἔμμεναι. αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν·

φολκὸς ἦν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα· τῷ δέ οἱ ὦμω

πυρτῷ, ἐπὶ στήθος συνοχωκώτε· αὐτὰρ ὑπερθεν

φοξὸς ἦν κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήροθε λάχνη.

220 ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆϊ μάλιστ' ἦν ἡδ' Ὀδυσῆϊ·

τῷ γὰρ νεικείεσκε· τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι δίφω

ὀξέα κεκληγῶς λέγ' ὀνείδεα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ

ἐκπάγλως ποτέοντο, νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.

αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μύθῳ·

225 Ἄτρεϊδη, τέο δ' αὐτ' ἐπιμέμφεαι, ἡδὲ χατίζεις;

πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες

εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἄς τοι Ἀχαιοὶ

πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.

ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὅν κέ τις οἴσει

- 230 Τρώων ἱπποδάμων ἐξ Ἰλίου, υἱὸς ἄποινα,
 ὃν πεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
 ἥε γυναῖκα νέην, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῳ,
 ἦντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχεαι; — οὐ μὲν ἔοικεν,
 ἀρχὸν ἐόντα, κακῶν ἐπιβασκόμεν υἱᾶς Ἀχαιῶν.
- 235 ὦ πέπονες, πᾶν' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκ ἔτ' Ἀχαιοί!
 οἴκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἐώμεν
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδῃται,
 ἦ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἥε καὶ οὐκί·
 ὅς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, ἔο μὲν' ἀμείνονα φῶτα,
- 240 ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθῆμων·
 ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!
 ὣς φάτο, νεικείων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θερσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
- 245 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ·
 Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
 ἔσχεο, μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν!
 οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημὶ χερείοτερον βροτὸν ἄλλον
 ἔμμεναι, ὅσσοι ἂμ' Ἀτρεΐδης ὑπὸ Ἰλίον ἦλθον.
 Ἰλιάδ. Ι.

- 250 τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύοις,
καὶ σφιν ὄνειδεά τε προφέροισ, νόστον τε φυλάσσοις!
οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
ἦ εὖ, ἦε πακῶς, νοστήσομεν υἷες Ἀχαιῶν.
[τῷ, νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
255 ἦσαι ὄνειδίζων, ὅτι οἱ μάλα πολλὰ διδοῦσιν
ἥρωες Δαναοί· σὺ δὲ περτομέων ἀγορεύεις.]
ἀλλ' ἔη τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι, ὥς νύ περ ᾧδε,
μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ πάρῃ ᾧμοισιν ἐπείη,
260 μῆδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ πεκλημένος εἶην,
εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
αὐτόν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήςω
πεπληγῶς ἀγορήθην ἀεικέσσι πληγῇσιν.
265 Ὡς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ᾧμῳ
πληξεν· ὁ δ' ἰδνώθη, θαλερόν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
σμῶδιε δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἔξυπανέστη
σκήπτρου ὑπο χρυσέου· ὁ δ' ἄρ' ἔζετο, τάρβησέν τε·
ἀλγῆσας δ' ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.

270 οἱ δὲ, καὶ ἀρνύμενοί περ, ἐκ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν,

ὧδε δέ τις εἶπεσπεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

ᾠ πόποι! ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν,

βουλὰς τ' ἐξάρτων ἀγαθὰς, πόλεμόν τε κορύσσων·

νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,

275 ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεςβόλον ἔσχε' ἀγοράων.

οὗ θῆν' μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ

νεικίειν βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν.

ᾠς φάσαν ἡ κληθὺς· ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς

ἔσθη, σκῆπτρον ἔχων – παρὰ δὲ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,

280 εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,

ὥς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἱὲς Ἀχαιῶν

μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσαίατο βουλὴν –

ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·

Ἀτρεΐδῃ, νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ

285 πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·

οὐδέ τοι ἐπτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑέεσταν,

ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἀργεος ἱπποβότοιο,

Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,

ὥστε γὰρ ἡ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες,

290 ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι.

ἧ μὴν καὶ πόνος ἐστίν, ἀνιηθέντα νέεσθαι.

καὶ γάρ τίς θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο

ἀσχαλάα σὺν νηϊ πολυζύγῳ, ὄνπερ ἄελλαι

χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα.

295 ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς

ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς

ἀσχαλάαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπησ

αἰσχροὺν τοι δηρόν τε μένειν, κενεὸν τε νέεσθαι.

τλήτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,

300 ἢ ἑτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἢ καὶ οὐκί.

εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν· ἐστὲ δὲ πάντες

μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι·

χθιδά τε καὶ πρῶϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν

ἠγερέδοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρῳσὶ φέρουσαι·

305 ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροὺς κατὰ βωμοὺς

ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἐκατόμβας,

καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ·

ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ ἦῶτα δαφεινός,

σμερδαλέος, τὸν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἤκε φώωσδε,

310 βώμοῦ ὑπαΐξας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν.

ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
ὄζω ἐπ' ἀκροτάτῳ, πετάλοισ ὑποπεπτηῶτες,
ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἥ τέκε τέκνα.
ἔνθ' ὄγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας·

315 μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·

τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, ὅσπερ ἔφηνεν·
λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·

320 ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη.

ὥς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἐκατόμβας,
Κάλχας δ' αὐτὴν ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθαι, παρηκομώωντες Ἄχαιοί;
ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,

325 ὄφιμον, ὀφειτέλεστον, ὅου κλέος οὔποτ' ὀλεῖται.

ὥς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἥ τέκε τέκνα·
ὥς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αὖθι,
τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.

330 κείνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

ἀλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες, εὐπνήμιδες Ἀχαιοί,
αὐτοῦ, εἰσόπεν ἄστν μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.

ὣς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον – ἀμφὶ δὲ νῆες
σμερδαλέον κονάβησαν, αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν –

335 μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσεὺς θείοιο.

τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

ὦ πόποι! ἦ δὴ παισὶν ἰοικότες ἀγοράσασθε
νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμῆϊα ἔργα.

πῇ δὴ συνθεςίαι τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν;

340 ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν,

σπονδαί τ' ἄκηρτοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν!

αὐτῶς γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.

Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔθ', ὥς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,

345 ἄρχει' Ἀργεῖοισι πατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·

τούςδε δ' ἔα φθινύθειν, ἓνα καὶ δύο, τοί πεν Ἀχαιῶν
νόσφιν βουλεύωσ' – ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν –

πρὶν Ἄργοςδ' ἵεναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο

γνώμεναι εἴτε ψεῦδος ὑπόσχεσις, ἢ καὶ οὐκί.

- 350 φημί γάρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
 ἤματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,
 ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναΐσιμα σήματα φαίνων.
 τῷ μῆτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
- 355 πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι,
 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.
 εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 ἄπτεσθω ἧς νηὸς εὖσσέλμοιο μελαίνης,
 ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
- 360 ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μῆδεο, κείθεό τ' ἄλλῳ·
 οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,τι κεν εἴπω·
 κριν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
 ὥς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοισ.
 εἰ δέ κεν ὥς ἔρξης, καὶ τοι κείθωνται Ἀχαιοί,
- 365 γνώσῃ ἔπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνων πακός, ὅς τέ νυ λαῶν,
 ἦδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι· κατὰ σφέας γὰρ μαχέονται·
 γνῶσθαι δ', εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 ἢ ἀνδρῶν πακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

- 370 ἥ μὲν αὐτ' ἀγορῇ νιᾶς, γέρον, υἱας Ἀχαιῶν.
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων!
 τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
 τῷ πε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἄλοῦσά τε, περδομένη τε.
- 375 ἀλλὰ μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει.
 καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχθσάμεθ' εἵνεκα κούρης
 ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνων·
 εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλεύσομεν, οὐκ ἔτ' ἔπειτα
- 380 Τρωσὶν ἀνάβλησις πακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἡβαιόν.
 νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ἔυνάγωμεν Ἀρηα·
 εὖ μὲν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν,
 εὖ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω·
- 385 ὥς πε πανημέριοι στρυγερῶ κρινώμεθ' Ἀρηϊ.
 οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται, οὐδ' ἡβαιόν,
 εἰ μὴ νῦν ἔλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
 ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσιν
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμῖται·

390 ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, ἐϋξοον ἄρμα τιταίνων.

ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ πορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἢ δ' οἰωνούς.

ὣς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὥς ὅτε πῦμα

395 ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσει Νότος ἐλθών,

προβλήτι σκοπέλῳ· τὸν δ' οὐποτε κύματα λείπει,
παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται.
ἀνστάντες δ' ὀρέοντο κεδασθέντες κατὰ νῆας,
κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο.

400 ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν αἰειγενετάων,

εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρῃος.
αὐτὰρ ὁ βοῦν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενείῃ Κρονίῳ·
κίηλησκεν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν,

405 Νέστορα μὲν πρῶτιστα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,

αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δύω καὶ Τυδέος υἱόν,
ἔκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
ἦδε γάρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἐπονείϊτο.

410 βρῦν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο·
τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

Ζεῦ κῦδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων!
μὴ πρὶν ἐπ' ἥελιον δῦναι, καὶ ἐπὶ νέφας ἔλθειν,
πρὶν με πατὰ πρηγὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον

415 αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα,

Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξει
χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
πρηνέες ἐν πονίῃσιν οἰαῖ λαοδαίτο γαῖαν.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκραιῖαινε Κρονίων·

420 ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
αὔευσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.

425 καὶ τὰ μὲν ἄρ' στίζῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον·

σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες, ὑπείρεχον Ἥφαιστοιο.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
ἔπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.

430 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἕϊσης.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Ἄτρεϊδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
435 μηκέτι νῦν δῆθ' αὖθι λεγώμεθα, μηδ' ἔτι δηρὸν
ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει.
ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
λαὸν κηρύσσοντες ἀχειρόντων κατὰ νῆας·
ἡμεῖς δ' ἀθρόοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
440 ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.

ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθυσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι πέλευσεν,
κηρύσσειν πόλεμόνδε παρηκομόωντας Ἀχαιούς.
οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὧκα.

445 οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα Διοτρεφέες βασιλῆες
θῦνον κρίνοντες· μετὰ δὲ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγῆραον, ἀθανάτην τε·
τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχερῆσες ἠερέθονται,
πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβοιοι δὲ ἕκαστος.

450 σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 ὀτρύνουσ' ἰέναι· ἐν δὲ σθένος ὥρσεν ἐκάστω
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἥε νέεσθαι
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

455 Ἦύτε πῦρ αἶδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 οὐρεος ἐν κορυφῇς, ἔκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή·
 ὣς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο
 αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν.

Τῶν δ', ὧστ' ὀρνίθων πετεινῶν ἔθνεα πολλά,
 460 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα,
 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πετερυγέσσιν,
 πλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν·
 ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων

465 ἐς πεδῖον προρέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν
 σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι,
 μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὦρη.

Ἦύτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά,

470 αἶτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἡλάσπουσιν
 ὦρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγρος ἄγγεα δεύει·
 τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι παρηγομόωντες Ἀχαιοὶ
 ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρβραΐσαι μεμαῶτες.

Τοὺς δ', ὧστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
 475 ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγέωσιν·

ὧς τοὺς ἡγεμόνες διεπόμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ὑσμίνηνδ' ἰέναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἱκελος Διὶ τερπιπεραύνῳ,
 Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνόν δὲ Ποσειδάωνι.

480 ἥϋτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
 ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν·
 τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἡματι κείνῳ,
 ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·

485 ὑμεῖς γάρ θεαὶ ἐστέ, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα,
 ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν·
 οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
 πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω·
 οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν,

490 φωνή δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη·
 εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
 θυγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Αἰήτος ἦρχόν,
 495 Ἀρπείσιλαός τε, Προδοήνωρ τε, Κλονίος τε·
 οἳ θ' Ἑρὶν ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδά πετρήεσσα,
 Σχοινόν τε, Σκῳλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
 Θέσπιαν, Γραϊάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησόν,
 οἳ τ' ἀμφ' Ἀρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρύθρας,
 500 οἳ τ' Ἐλεῶν εἶχον ἦδ' Ἐλλην καὶ Πετεῶνα,
 Ὠκαλήν, Μεδεῶνά τ', εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 Κώπας, Εὐτρησίην τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην,
 οἳ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλάρτον,
 οἳ τε Πλάταιαν ἔχον, ἦδ' οἳ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,
 505 οἳ δ' Ἐποθήβας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 Ὀρχηστὸν δ' ἱερόν, Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος,
 οἳ τε πολυστάφυλον Ἀργην ἔχον, οἳ τε Μίδειαν,
 Νίσαν τε Ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατώσαν·
 τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἐκάστη

510 ποῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.

Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
τῶν ἤρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἷες Ἄρηος,
οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δόμῳ Ἀκτορος Ἀζεΐδαο,
παρθένος αἰδοίῃ, ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσα,

515 Ἄρηϊ πρατερῶ· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάθρη·
τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Αὐτὰρ Φωκίων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἤρχον,
υἷές Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·

οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν,

520 Κρίσάν τε Ζαθέην καὶ Λαυλίδα καὶ Πανοπῆα,
οἱ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Τάμπολιν ἀμφενέμοντο,
οἱ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν δῖον ἔναιον,
οἱ τε Αἰλαίαν ἔχον, πηγῆς ἔπι Κηφισοῖο·
τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

525 οἱ μὲν Φωκίων στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες,
Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
μείων, οὔτι τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἦεν, λινοθώρηξ.

530 ἐγχείη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·

οἱ Κῆνόν τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε, Καλλίαρόν τε,

Βῆσάν τε, Σκάρφην τε καὶ Αὐγείας ἐρατεινάς,

Τάρφην τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα·

τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο

535 Λοκρῶν, οἱ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.

Οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεα πνεύοντες Ἀβαντες,

Χαλκίδα τ', Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυλόν θ' Ἰστίαίαν,

Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,

οἱ τε Κάρυστον ἔχον, ἣδ' οἱ Στύρα ναιετάασκον·

540 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὄζος Ἀρης,

Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.

τῷ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοὶ, ὅπιθεν κομόωντες,

αἰχμηταὶ, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελίησιν

θώρηκας ῥήξειν δηῖων ἀμφὶ στήθεσσιν·

545 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,

δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη

θρέψε, Διὸς θυγάτηρ – τέκε δὲ Ζεῖδωρος Ἀρουρα –

καὶ δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν, ἐὼ ἐνὶ πτόνι νηῶ·

550 ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνείοις ἰλάονται
 ποῦροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς.
 τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ,
 κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας –
 555 Νέστωρ οἷος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν –
 τῷ δ' ἅμα παντήκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας.
 [στῆσε δ' ἄγων, ἴν' Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες.]
 Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 560 Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν πατὰ πόλιν ἐχούσας,
 Τροιζῆν', Ἠϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδauρον,
 οἱ τ' ἔχον Αἴγιναν, Μάσητά τε, ποῦροι Ἀχαιῶν·
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 καὶ Σθένελος, Καπαγήος ἀρακλειτοῦ φίλος υἱός·
 565 τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος.
 συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδῶκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οἱ δὲ Μυκῆνας εἶχον, ἐυκτίμενον πολίεθρον,
 Ἰλιάδ. Ι.

570 ἀφνειόν τε Κόρινθον, εὐκτιμένας τε Κλαωνάς,

Ὅρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινήν,

καὶ Σικυῶν', ὃθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν,

οἱ δ' Ὑπερσίην τε καὶ αἰπεινήν Γονόεσσαν,

Πελλήνην τ' εἶχον, ἥδ' Αἰγίον ἀμφενέμοντο,

575 Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλλάκην εὐρεῖαν·

τῶν ἐπατὸν νηῶν ἦρχε κρείων Ἀγαμέμνων

Ἀτρεΐδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι

λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν,

κυδιόων, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἠρώεσσαι,

580 οὐνεκ' ἄριστος ἔην, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαούς.

Οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν,

Φαρίν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην,

Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο καὶ Λύγεια ἐρατεινάς,

οἱ τ' ἄρ' Ἀκύκλας εἶχον, Ἑλος τ', ἔφαλλον πτολίεθρον·

585 οἱ τε Λάαν εἶχον, ἥδ' Οἰτυλον ἀμφενέμοντο·

τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,

ἐξήκοντα νεῶν· ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.

ἐν δ' αὐτὸς κίεον ἥσι προθυμίῃσι πεποιθώς,

ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἴετο θυμῷ

590 τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.

Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,
καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἔϋκτιτον Αἶπυ,
καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἕναιον,
καὶ Πτελεὸν καὶ Ἑλὸς καὶ Δώριον - ἔνθα τε Μοῦσαι

595 ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρηῖκα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος·
στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἶπερ ἂν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο·
αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
600 θεσπεσίην ἀφέλονται, καὶ ἐκλέλαθον κισσαριστύν -
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
τῷ δ' ἐνεθήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἔν' ἀνέρες ἀγχιμαχηταί,
605 οἱ Φενεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηνλον,
Ῥίπην τε, Στρατίνην τε καὶ ἡνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἐρατεινὴν,
Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρβρασίην ἐνέμοντο·
τῶν ἦρχ' Ἀγκαῖοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,

- 610 ἐξήκοντα νεῶν· πολέες δ' ἐν νηϊ ἐκάστη
 Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
 αὐτὸς γάρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 νῆας εὐσσέλμους, περάαν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Ἀτρεΐδης· ἐπεὶ οὗ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει.
- 615 Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα δι' ἄναιον,
 ὅσσον ἐφ' Ἑρμίνην καὶ Μύρσινος ἐσχατώσασα,
 πέτρην τ' Ὀλυνθίην καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἑέργει·
 τῶν αὖ τέσσαρες ἄρχοι ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστω
 νῆες ἔποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἑπειοί.
- 620 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλλπιος ἠγησάσθην,
 υἱές, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
 τῶν δ' Ἀμαρυγκείδης ἦρχε πατερὸς Διῶρης·
 τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος Θεοειδής,
 υἱὸς Ἀραθένεος Αὐγηϊάδαο ἀνακτος.
- 625 Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἑχινάων θ' ἱεράων
 νήσων, αἱ ναίουσι πέρην ἁλὸς, Ἥλιδος ἄντα·
 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Φυλείδης, ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἱππότη Φυλεύς,
 ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσασατο, πατρὶ χολωθείς·

630 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλήνας μεγαθύμους,

οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνოსίφυλλον,

καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλικα τρηχεῖαν,

οἳ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἥδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,

635 οἳ τ' ἠπειρον ἔχον, ἥδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο·

τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·

τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντό· δυώδεκα μιλτοπάρηοι.

Αἰτωλῶν δ' ἠγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμνος υἱός,

οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὀλλεον ἠδὲ Πυλὴνην,

640 Χαλπίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσαν -

οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,

οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάναε δὲ Ξανθὸς Μελέαγρος -

τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀναστέμεν Αἰτωλοῖσιν·

τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἠγεμόννευεν,

οἳ Κνωσὸν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειριόεσαν,

Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,

Φαιστόν τε, Ῥύτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας,

ἄλλοι θ', οἳ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.

650 τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 Μηριόνης τ', ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντῃ·
 τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαιnai νῆες ἔποντο.

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἧς τε μέγας τε,
 ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων·
 655 οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
 Λίνδον, Ἰηλυσὸν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.
 τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακληεῖη·
 τὴν ἄγεται ἔξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,

660 πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφῶν αἰζηῶν.
 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπύκτῳ,
 αὐτίκα πατρὸς ἐοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα,
 ἥδη γηράσκοντα, Λικύμνιον, ὄζον Ἀρηος.
 αἶψα δὲ νῆας ἔκηξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
 665 βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι
 υἱέες υἰωνοὶ τε βίης Ἡρακληεῖης.
 αὐτὰρ ὅγ' ἐς Ῥόδον ἴεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχω·
 τριχθὰ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδὸν, ἥδ' ἐφίληθεν
 ἐκ Διός, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.

670 [καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]

Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἴσας,
 Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱός, Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
 Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
 675 ἀλλ' ἄλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δέ οἱ εἶπετο λαός.

Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαδόν τε, Κάσον τε,
 καὶ Κῶν, Εὐρυκύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
 τῶν αὖ Φείδιππός τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθην,
 Θεσσαλοῦ υἱε δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος·
 680 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔβαινον,
 οἳ τ' Ἄλωνα, οἳ τ' Ἀλόπην, οἳ τε Τρηχτῖν ἐνέμοντο,
 οἳ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·
 685 τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 ἀλλ' οἷγ' οὐ πολέμοιο δυσηρέος ἐμνώοντο·
 οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιο.
 κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 πούρης χρώμενος Βρισηΐδος ἠυκόμοιο,

- 690 τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο πολλὰ μογῆσας,
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείρεα Θήβης·
 καὶ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμῶρους,
 υἱέας Εὐηνοῖο Σεληπιάδαο ἄνακτος·
 τῆς ὄγε κεῖτ' ἀρέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.
- 695 Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα,
 Δήμητρος τέμενος, Ἰωνά τε, μητέρα μήλων,
 ἀγρίαλόν τ' Ἀντρώνα ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποῖην·
 τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 ζωὸς ἔων· τότε δ' ἦδη ἔρεν κᾶτα γαῖα μέλαινα.
- 700 τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο,
 καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
 νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
 ἀλλὰ σφεας κόσμησε Ποδάρκης, ὄζος Ἄρης,
- 705 Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
 αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
 ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 ἦρως Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδέ τι λαοὶ
 δεύονθ' ἡγεμόνος, πόθεόν γε μὲν ἐσθλὸν ἐόντα·

710 τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

Οἱ δὲ Φεράς ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηΐδα λίμνην,
 Βοίβην καὶ Γλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν·
 τῶν ἦρχ' Ἀδμήτοιο φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δια γυναικῶν,

715 Ἀλκηστis, Πελῖαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.

Οἱ δ' ἄρα Μηθῶνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
 καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν·
 τῶν δὲ Φιλοκτῆτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 ἐπτα νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστῃ πεντήκοντα

720 ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.

ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέρ' ἄλγεα πάσων,
 Αἴμυρῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅδι μιν λίπον νῆες Ἀχαιῶν,
 ἔλκεϊ μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 ἔνθ' ὄγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον

725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆταο ἀνακτος.

οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
 ἀλλὰ Μῆδων κόσμησεν, Οἴλῆος νόθος υἱός,
 τὸν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Οἴλῃι πτολικόρῳ.

Οἱ δ' εἶχον Τρίκλην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,

730 οἳ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλίης·
 τῶν αὖθ' ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
 ἱητῆρ' ἀγαθῶ, Ποδαλείριος ἡδὲ Μαχάων·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιρόωντο.

Οἳ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἳ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
 735 οἳ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιο τε λευκὰ κάρηνα·
 τῶν ἦρχ' Εὐρύκυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.

Οἳ δ' Ἀργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
 Ὀρσθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν·
 740 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 υἱὸς Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς –
 τὸν ῥ' ὑπὸ Πειριθῷ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 ἡματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχνηέντας,
 τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ὤσε, καὶ Αἰθίεσσι πέλασσαν –
 745 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεὺς, ὄζος Ἄρρος,
 υἱὸς ὑπερβύμοιο Κορώνου Καινείδαο·
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.

Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
 τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,

750 οἱ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰλί' ἔθεντο,
 οἳ τ' ἀμφ' ἡμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
 ὅς ρ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίρροον ὕδωρ,
 οὐδ' ὄγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνη,
 ἀλλὰ τέ μιν καθύπερθεν ἐπιβρέει, ἧῦτ' ἔλαιον·
 755 ὄρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόθοος, Τενθηδόνος υἱός,
 οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰσσίφυλλον
 ναίεσκον· τῶν μὲν Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.
 760 Οὔτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ ποίρανοι ἦσαν.
 τίς τ' ἄρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
 αὐτῶν, ἡδ' ἱππων, οἳ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.

Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
 τὰς Εὐμηλος ἔλαυνε, ποδώκεις, ὄρνιθας ὤς,
 765 ὄτρίκας, οἰέτεας, σταφύλη ἐπὶ νῶτον εἴσας·
 τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 ἄμφω θηλείας, φόβον Ἄρῃος φορεούσας.
 ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
 ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,

770 ἵπποι θ', οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

ἄλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν

κεῖτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,

Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης

δίσχοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,

775 τόξοισιν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος,

λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον,

ἔστασαν· ἄρματα δ' εὖ πεκυκασμένα πεῖτο ἀνάκτων

ἐν κλισίῃς· οἱ δ' ἀρχὸν Ἀρηΐφίλον ποθέοντες

φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατὸν, οὐδ' ἐμάχοντο.

780 Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὥσεί τε πυρὶ χθῶν πᾶσα νέμοιτο·

γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Διὶ ὥς τερπιχεράνῳ

χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἰμάσῃ

εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνὰς·

ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα

785 ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο.

Τρῶσιν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδὴνεμος ὠκέα· Ἴρις

παρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.

οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν,

πάντες ἄμηνεροι, ἡμὲν νέοι, ἡδὲ γέροντες.

790 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 εἶσατο δὲ φθογγὴν υἱὶ Πριάμοιο Πολίτη,
 ὃς Τρώων σκοπὸς ἴξε, ποδωκείησι πεποιθώς,
 τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰδυήταο γέροντος,
 δέγμενος ὀππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·

795 τῷ μιν ἐεισαμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·

Ἦ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοὶ εἰσιν,
 ὧς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαςτος ὄρωρεν.
 ἧ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν,
 ἀλλ' οὐπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα·

800 λίην γὰρ φύλλοισιν ἰοικότες ἢ ψαμάθοισιν,
 ἔρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ.

Ἔκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι·
 πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι,
 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνδρώπων·

805 τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἔρχει,
 τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.

Ἦς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' οὔτι θεῶς ἔπος ἡγνοίησεν,
 αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο.

— πᾶσαι δ' ὠϊγνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,

— 810 πεζοὶ δ', ἱππῆές τε· πολλὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
τὴν ἧτοι ἄνδρες Βατίειαν κικλήσκουσιν,
ἀθάνατοι δέ τε σῆμα πολυσκάρθμοιο Μυρῆης·

815 ἔνθα τότε Τρῳεῖς τε διέκριθεν ἡδ' ἐπικούροι.

Τρῳσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ
Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχεῖσιν.

Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσιος,
820 Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δι' Ἀφροδίτη,
Ἰδης ἐν πνημοῖσι θεὰ βροτῶν εὐνηθεῖσα·
οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἱε,
Ἀρχέλοχος τ', Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.

Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἰδης,
825 ἀφνειοὶ, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήκοιο,
Τρῳες· τῶν αὖτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Πάνδαρος, ὃς καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

Οἱ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ,
καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρεΐης ὄρος αἰπύ·

830 τῶν ἦρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἄμφιος Λινοδάωρξ,
 υἷε δ'ὲ Μέρκοπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
 ἦδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὐς παῖδας ἔασκεν
 στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτε
 παιθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.

835 Οἱ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Ηράκτιαν ἀμφενέμοντο,
 καὶ Σηστόν καὶ Ἄβυδον ἔχον καὶ διὰν Ἀρίσβην·
 τῶν αὖθ' Ἑρτακίδης ἦρχ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Ἄσιος Ἑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.

840 Ἰππόθοος δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων,
 τῶν, οἱ Λάρισσαν ἐριβόλακα ναιετάασπον·
 τῶν ἦρχ' Ἰππόθοός τε, Πύλαιός τ', ὃς ἄρ' Ἄρης,
 υἷε δ'ὲ Λήθοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.

Αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀνάμας καὶ Πείρους ἦρος,

845 ὅσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἑέργει.

Εὐφῆμος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰρημητῶν.

υἱὸς Τροϊζήμοιο Διοτρεφῆτος Κεάδαο.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,

τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀλκιοῦ εὐρυρέαντος,

850 Ἄξειοῦ, οὗ πάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν.

Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,

ἔξ Ἑνεῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·

οἳ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,

ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμὸν πλυτὰ δώματ' ἔναιον,

855 Κρῶμνάν τ', Αἰγιάλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἑρυσίνους.

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,

τηλόθεν ἔξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέσθαι.

Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνιστῆς·

ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,

860 ἀλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο

ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῶας περάϊζε καὶ ἄλλους.

Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκανῖος θεοειδής,

τῇλ' ἔξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὕσμινι μάχεσθαι.

Μήοσιν αὖ Μέσθλης τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην,

865 υἱε Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε Αἰμνῇ,

οἱ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τρώλῳ γεγαῶτας.

Νάστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,

οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,

Μαιάνδρου τε ροάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·

- 870 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστης ἡγησάσθην,
 Νάστης, Ἀμφίμαχος τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
 δς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἴεν, ἥϊτε κούρη·
 νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρησε λυγρὸν ὄλεθρον,
 ἀλλ' ἐδάμῃ ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Λιακίδαο
- 875 ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐλόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήμεντος.
-

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Γ.

S U M M A R I U M.

Primo concursu proelii Paris seu Alexander fortissimum quemque Achivorum ad pugnam provocat; sed, ut Menelaum conspexit de curru desilientem, abiecto animo refugit (1 - 57). Paulo post idem, Hectoris vocē correptus, offert se certamini singulari cum Menelao de summa belli inenundo; qua conditione accepta, poscit Menelaus, ut foedus adiiciatur, praesente Priamo sanciendum (38 - 110). Igitur arma deponunt exercitus; sacrificia ab utraque parte parantur: interim Helena ex turri Priamo et senioribus Troianis demonstrat duces Achivorum in campo subiacente (111 - 244). Vocatus dein venit Priamus, comite Antenore; foedusque ictum antiquo ritu hisce legibus, ut, uter alterum vicisset, Helenam eiusque opes possideret, Troiani autem inferiores Achivis gravem multam penderent (245 - 301). Post discessum Priami arma capiunt Menelaus et Paris, in locumque certamini dimensum procedunt: at superatum Paridem clam surripit Venus, et incolumem in ipsius cubiculum asportat (302 - 332). In eundem locum adducit illa Helenam, quae primum reluctans novo marito ignaviam exprobrat, mox tamen eum in gratiam recipit (333 - 448). Ita praemiis deae fruentem adversarium frustra quaerit Menelaus, dum Agamemno publice repetit pactum pretium victoriae (449 - 461).

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Γ.

“Ορκοι. Τειχοσκοπία. Μονομαχία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Or poi ch'è condottieri di furorosa ordina- cione ch'è uno a' suoi
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
i troiani con schiamazzo e grida partivano d'ucelli a guisa
ἥύτε περ κλαγγῇ γεράνων πέλει οὐρανόθι πρό,

αἴτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀδέσφατον ὄμβρον,
5 κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὀπλεανοῖο ῥοάων,
ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
ἡέριαι δ' ἄρα ταίγε πακὴν ἔριδα προφέρονται·
οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

10 Εὐτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίλῃν,
 ποιμέσιν οὔτι φίλῃν, κλέπτη δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
 τόσσον τίς τ' ἐπίλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν ἦσιν·
 ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὤρνυτ' ἀελλῆς
 ἐρχομένων· μάλ' αὖ δ' ὥκα διέπρησσαν πεδίοιο.

15 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τρῳσὶν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
 καὶ εἴφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω πεκορυθμένα χαλκῷ
 πάλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους,
 20 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.

Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρηϊφίλος Μενέλαος,
 ἐρχόμενον προπάραιδεν ὀμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
 ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῃ ἐπὶ σώματι κύρσας,
 εὐρών ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα,
 25 πεινάων· μάλ' αὖ γάρ τε κατεσδίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
 σεύωνται τάρεες τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζηοί·
 ὥς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον θεοειδέα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην·
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀρέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖζε.

30 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐράζετο Κῆρ' ἀλεείνων.
 ὥς δ' ὅτε τις τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη
 οὔρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
 35 ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὥχρός τε μιν εἶλε παρειάς·
 ὥς αὖτις καθ' ὁμιλον ἔδυ Τρώων ἀγερώχων,
 δείσας Ἀτρεΐος υἱὸν, Ἀλέξανδρος Θεοειδής.
 τὸν δ' Ἑκτωρ νείκεσσαν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά!

40 αἶθ' ὄφελος ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι.
 καί κε τὸ βούλσिमην, καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
 ἢ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.

ἢ που καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὔνεκα καλὸν

45 εἶδος ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλήη.
 ἢ τοιόσδε ἰὼν, ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν
 πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρίφρας ἀγείρας;
 μιγθεῖς ἀλλοδαποῖσι, γυναῖν' εὐεידέ' ἀνήγες
 ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν -

50 πατρί τε σῶ μέγα πῆμα, πόλῃ τε, παντί τε δήμῳ,
 δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῶ;
 οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρηΐφιλον Μενέλαον;
 γνοίης χ', οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
 οὐκ ἂν τοι χραίσμη κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης,

55 ἣ τε κόμη, τό τε εἶδος, ὅτ' ἐν νονήσι μιγείης.
 ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἦδη
 λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ' ὅσσα ἔοργας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·

Ἔκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν·

60 αἰεὶ τοι κραδίη πέλεπυς ὥς ἐστὶν ἀτειρής,
 ὅστ' εἴσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ρά τε τέχνη
 νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν·
 ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἐστίν.
 μή μοι δῶρ' ἑρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης!

65 οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
 ὅσσα κεν αὐτοὶ δώσιν, ἐκῶν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.
 νῦν αὖτ' εἴ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
 ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς·
 αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον

70 συμβάλετ' ἄμφ' Ἑλένη καὶ πτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.

ὀπότερος δέ κε νικήσῃ, πρείσσων τε γένηται,
πτήμαδ' ἑλών εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·

οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθων

75 Ἄργος ἐς ἰππόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα.

Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀπούσας,
καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἑλών· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.

τῷ δ' ἐκετοξάζοντο παρηγομόωντες Ἀχαιοί,

80 ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον.

αὐτὰρ ὁ μακρὸν ἄυσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κοῦροι Ἀχαιῶν!

στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνεῶ τ' ἐγένοντο

85 ἐσσυμένως· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·

Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,

μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἶνεκα νεῖκος ὄρωρεν.

ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς

τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·

90 αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
οἴους ἀμφ' Ἑλένη καὶ πτήμασι πᾶσι μάχεσθαι.
ὀπότερος δέ κε νικήσῃ, πρείσδων τε γένηται,
πτήμαθ' ἔλων εὖ πάντα, γυναιῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.

95 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἰνάνει
θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη
Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ πακὰ πολλὰ πέποσθε
100 εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς.
ἡμέων δ' ὀπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
τεθναίῃ· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
Γῇ τε καὶ Ἡελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.
105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βῆν, ὄφρ' ὄρκια τάμνῃ
αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
μήτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσῃται.
αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·
οἷς δ' ὁ γέρων μετέησιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω

110 λεύσσει, ὅπως ὅχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῳῆς τε,
ἐλπόμενοι παύσεσθαι οἰζυροῦ πολέμοιο·

καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ στίχας, ἐν δ' ἔβαν αὐτοί,
τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ

115 πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.

Ἐκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ δύο κήρυκας ἔεμπευ,
παρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.
αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι, ἣδ' ἄρ' ἐπέλευν

120 οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησ' Ἀγαμέμνονι δίῳ. —

Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
εἰδομένη γαλόφῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι,
τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικάων,
Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·

125 τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἰστόν ὕφαινεν,
δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
Τρῳῶν θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν θαλποχιτώνων,
οὓς ἔθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων.
ἄγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·

- 130 Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέςκελα ἔργα ἴδῃαι
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα
 ἐν πεδίῳ, ὄλοοσι λιλαιόμενοι πολέμοιο,
 οἱ δὲ νῦν ἔαται σιγῇ - πόλεμος δὲ πέπauται -
 135 ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγχεΐησι μαχέσονται περὶ σείο·
 τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.
 Ὡς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἥμερον ἔμβαλε θυμῷ
 140 ἀνδρός τε προτέροιο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων.
 αὐτίκα δ' ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνησιν,
 ὥρματ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
 οὐκ οἷη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο,
 Αἴδρη, Πιρῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
 145 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
 Οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον καὶ Πάνθοον ἠδὲ Θυμοίτην,
 Λάμπον τε, Κίλυτιόν θ', Ἰκετάονά τ', ὄζον Ἀρης,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκaiῇσι πύλῃσιν·

150 γήραϊ δὴ πολέμοιο πεκαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
 ἐσθλοὶ, τεττίγεσσιν εἰκότες, οἷτε καθ' ὕλην
 δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν ἱεῖσιν·
 τοῖοι ἄρ' Ἀτρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 οἱ δ' ὥς οὖν εἶδον Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰοῦσαν,

155 ἦ κα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·

Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῆς εἰς ὧπα ἔοικεν.
 ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ ἐοῦς, ἐν νηυσὶ νεέσθω,

160 μῆδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο.

Ὡς ἄρ' ἔφην· Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλίσσατο φωνῇ·
 δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο,
 ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν, πηούς τε, φίλους τε -
 οὔτι μοι αἰτὴν ἐσσί, θεοὶ νύ μοι αἵτιοί εἰσιν,

165 οἱ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν -

ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,
 ὅστις ὁδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε.
 ἦτοι μὲν πεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
 καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὕπῳ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.

170 οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.

Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν·

αἰδοῖός τέ μοι ἔσσι, φίλε ἑκυρέ, δεινός τε·

ὥς ὄφελεν θάνατός μοι ἔδειν κακός, ὅππότε δεῦρο

υἱεῖ σῶ ἐπόμεν, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα,

175 παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἐρατεινήν.

ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. —

τοῦτο δέ τοι ἔρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλᾶς·

οὗτός γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,

ἀμφοτέρων, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής·

180 δαῆρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε πυνώπιος, εἵποτ' ἔην γε.

ᾧς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε·

ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδη, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον!

ἧ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν.

ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσέηλυθον ἀμπελόεσσιν,

185 ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας ἀνέρας αἰολοκώλους,

λαοὺς Ὀτρήος καὶ Μύχδονος ἀντιθέοιο,

οἳ ῥα τότε ἔστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίσιο·

καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην

ἡματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·

190 ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ᾔσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.

Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἐρέειν' ὁ γεραιός·

εἶπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὃδ' ἐστίν·

μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,

εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.

195 τεύχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,

αὐτὸς δὲ, κτῖλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν·

ἀρνεῖω μιν ἔγωγε εἶσκω πηγεσιμάλλω,

ὅστ' οἷων μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννῶν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·

200 οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς,

ὅς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἑοσύης,

εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἦϋδα·

ὦ γύναι, ἦ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτές ἔειπες.

205 ἦδη γάρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθες διὸς Ὀδυσσεύς,

σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·

τοὺς δ' ἐγὼ ἐΞείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,

ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά.

ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθην,

- 210 στάντων μὲν, Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὦμους,
 ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
 παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,
 215 οὐδ' ἀφαρματοεπής, ἥ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς,
 στάσκειν, ὑκαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
 σκῆπτρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προκρηγνὲς ἐνώμα,
 ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκεν, αἶδρεῖ φωτὶ εἰοικώς·
 220 φαίης κε δάκτοόν τέ τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὐτῶς·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἴει,
 καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν εἰοικότα χειμερίησιν,
 οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
 οὐ τότε γ' ὧδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.
 225 Τὸ τρίτον αὐτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραίός·
 τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἧὺς τε μέγας τε,
 ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὦμους;
 Τὸν δ' Ἑλένη τανύκεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
 οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·

- 230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὧς,
ἔστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερέθονται.
πολλάκι μιν ξείνισσεν Ἀρηϊφίλος Μενέλαος
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὄρῳ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς,
235 οὐς κεν εὖ γνοίην, καὶ τοῦνομα μυθήσαιμην·
δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν ποσμήτορε λαῶν,
Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
αὐτοπασιγνήτω, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.
ἧ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς;
240 ἧ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν,
νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
αἴσχεα δειδιότες καὶ ὄνειδεα πόλλ', ἃ μοι ἐστίν;
ὣς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχευ φυσίβοος αἶα
ἐν Λακεδαιμόνι αὖθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ. —
245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ, θεῶν φέρον ὕρκια πιστά,
ἄρνε δύω, καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
ἀσπῶ ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
κῆρυξ Ἰδαῖος ἥδὲ χρύσεια κύπελλα·
ῶτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·

Ἰλιάδ. I.

7

- 250 Ὅρσεο, Λαομεδοντιάδη! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 εἰς πεδίον καταβῆναι, ἵν' ὄρκια πιστὰ τάμῃτε·
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
- 255 τῷ δέ κε νικήσαντι γυνή καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος εἰς ἱκτόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα παλλιγύναικα.
- Ὡς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρον, ἐκέλευσε δ' ἑταίροις,
- 260 ἵππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐκίθοντο.
 ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, πατὰ δ' ἡνία τζῖνεν ὀπίσσω·
 παρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίοιנד' ἔχον ὠκέας ἵππους.
- Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρῳάσ καὶ Ἀχαιοὺς,
- 265 ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβοτείραν,
 εἰς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχώοντο.
 ὄρνωτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
 ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον

270 μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔρρευν·

Ἄτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,

ἧ οἱ κάρ ἔϊφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,

ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα

πήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.

275 τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὖχετο, χεῖρας ἀναστών·

Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,

Ἥελίος δ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,

καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε παμόντας

ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσση!

280 ὑμεῖς μάρτυροί ἐστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστά·

εἰ μὲν πεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος παταπέφνη,

αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐρέτω καὶ κτήματα πάντα,

ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποντοπόροισιν·

εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον πτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,

285 Τρώας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι,

τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦντιν' ἔοικεν,

ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι κέληται.

εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες

τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδροιο πεδόντος,

290 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινηῆς,
αὐθι μένων, εἵως καὶ τέλος πολέμοιο κίρειω.

Ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
καὶ τοὺς μὲν πατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.

295 οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπᾶεσσι
ἔκχεον, ἥδ' εὖχοντο θεοῖς αἰειγενέτησιν·
ὧδε δέ τις εἶπεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·

Ζεῦ πύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
ὀπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρνια πημήνεια,
300 ὧδε σφ' ἐγνέφαλος χαμάδις ῥέει, ὥς ὧδε οἶνος,
αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμεῖεν.

Ὡς ἔφην· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκράϊετ' Ἥκρονίων.
τοῖσι δὲ Λαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
305 ἦτοι ἐγὼν εἰμι προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν
ἄψ, ἐπεὶ οὐπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι
μαρναμένον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὀπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεκρωμένον ἐστίν.

310 Ἦ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο, ἰσόθεος φῶς·
 ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, πατὰ δ' ἡνία τείνεν ὀπίσσω·
 πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
 τῷ μὲν ἄρ' ἄφορβοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.

Ἐκτωρ δέ, Πριάμοιο πάϊς, καὶ διος Ὀδυσσεὺς

315 τῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον· αὐτὰρ ἔπειτα
 πλήρους ἐν πυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες,
 ὀπότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
 λαοὶ δ' ἡρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 ὧδε δέ τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·

320 Ζεῦ πάτερ, Ἴδῃθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
 ὀπότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθῃκεν,
 τὸν δὸς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἀἴδος εἴσω,
 ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.

Ὡς ἄρ' ἔφην· πάλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ,

325 ἄψ ὀρώων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ πληρὸς ὄρουσεν.
 οἱ μὲν ἔπειθ' ἱζοντο πατὰ στίχας, ἥχι ἐκάστω
 ἵπποι ἀερσίποδες καὶ κοικίλα τεύχε' ἔκειτο.
 αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα παλὰ
 διος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ὑψηλόμοιο.

330 πνημίδας μὲν πρῶτα περὶ πνήμῃσιν ἔθηκεν

χαλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·

δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν

οἷο πασιγνήτοιο Λυκάονος· ἤρμοσε δ' αὐτῷ.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο εἶφος ἀργυρόηλον,

335 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε

κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ πυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν,

ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.

εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ καλὰ μῆφιν ἀρήρει.

ὥς δ' αὐτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.

340 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐπάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,

εἰς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,

δεινὸν δερπόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας

Τρωάς θ' ἵπποδάμους καὶ εὐπνήμιδας Ἀχαιοὺς.

καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χῶρῳ,

345 σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν ποτέοντε.

πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,

καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντος' εἵσην,

— οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμή

ἀσπίδι ἐν κρατερῇ. ὃ δὲ δεύτερος ὄρνυτο χαλκῷ

350 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·

Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κἀκ' ἔοργεν,

δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·

ὄφρα τις ἐρρίγησι καὶ ὀφιδόνων ἀνθρώπων,

Ξεινοδόκον κακὰ ρέξαι, ὃ κεν φιλόττητα παράσχη.

355 Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεκαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,

καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντος' εἴσιν.

διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,

καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο·

ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα

360 ἔγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.

Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος Ξίφος ἀργυρόηλον,

πλῆξεν ἀνασρόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ)

τριχθὰ τε καὶ τετραχθὰ διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.

Ἀτρεΐδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

365 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος!

ἦ τ' ἐφάμην τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·

νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἐάγη Ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος

ἦϊχθη καλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν.

Ἥ, καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἱκποδασείης,

370 ἔλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·

ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμᾶς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρὴν,

ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὄχευς τέτατο τρυφαλείης.

καὶ νύ κεν εἴρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,

εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,

375 ἦ οἱ ῥῆξεν ἱμάντα βοὸς ἴφι κταμένοιο·

πεινὴ δὲ τρυφάλεια ἄμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ.

τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρως μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

ρίψ' ἐπιδιδήσας, κόμισαν δ' ἐρίηρες ἐταῖροι.

αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων

380 ἔγχεϊ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήραξ' Ἀφροδίτη

ρεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐπάλυψε δ' ἄρ' ἡέρι πολλῇ,

καὶ δ' εἶς' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, πηῶεντι.

αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἴε· τὴν δ' ἐπίχανεν

κύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρῳαὶ ἅλις ἦσαν.

385 χειρὶ δὲ νεκταρέου ἔανοθ' ἐτίναξε λαβοῦσα·

γρηῖ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,

εἰροκόμῳ, ἣ οἱ Λακεδαιμόνι ναιεταώσῃ

ἥσκειν εἴρια παλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·

τῇ μιν εἰσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·

390 Δευρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ αἰκλόνδε νέεσθαι.

κείνος ὃγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέγεσσι,
πάλλει τε στῖλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
ἀνδρὶ μαχησάμενον τόνγ' ἔλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
ἔρχεσθ', ἥε χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.

395 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ὄρινεν·
καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεῶς περικαλλέα χειρὴν,
στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίειαι ἡπεροπέυειν;

400 ἦ κῆ με προτέρω πολίων εὐναιομενάων
ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονίης ἐρατεινῆς,
εἴ τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
οὐνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἰκᾶδ' ἄγεσθαι,

405 τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;
ἦσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·
μῆδ' ἔτι σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέφειας Ὀλυμπόν,
ἀλλ' αἰεὶ περὶ κείνον δῖζυε, καὶ ἐφύλασσε,
εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται, ἢ ὄγε δούλην.

410 κείσε δ' ἐγὼν οὐκ εἴμι - νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη -
 κείνου πορσυνέουσα λέχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
 πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄγε' ἄκριτα θυμῷ.

Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 μή μ' ἔρεθε, σχετλίη! μὴ χωσαμένη σε μεθείω,
 415 τῶς δέ σ' ἀπεχθήρῳ, ὥς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα,
 μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά,
 Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν παπὸν οἶτον ὄλῃαι.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῶ ἀργῆτι φαεινῶ.
 420 σιγῇ· πάσας δὲ Τρωὰς λάθην· ἦρχε δὲ δαίμων.

Αἱ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἵκοντο,
 ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
 ἢ δ' εἰς ὑπόροφον θάλαμον κίε διὰ γυναικῶν.
 τῇ δ' ἄρα δίφρον ἐλοῦσα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη,
 425 ἀντὶ Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρονσα·
 ἔνθα πάθιδ' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 ὅσσε πάλιν πλίνασα· πόσιν δ' ἠνίκαπε μύθῳ·
 Ἥλυθες ἐκ πολέμου. ὥς ὥφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,
 ἀνδρὶ δαμεις κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν!

430 ἦ μὲν δὴ πρὶν γ' εὖχε', Ἀρηϊφίλου Μενελάου

σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἶναι·

ἀλλ' ἴθι νῦν προκάλεσσαι Ἀρηϊφίλον Μενέλαον,

ἐξαυτὶς μαχέσασθαι ἐναντίον! ἀλλὰ σ' ἔγωγε

παύσασθαι κέλομαι, μὴδὲ Ξανθῶ Μενελάω

435 ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἢ δὲ μάχεσθαι

ἀφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.

Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνειδέσι θυμὸν ἔνιπτε!

νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·

440 πείνον δ' αὖτις ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.

ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότῃτι τραπέιομεν εὐνηθέντε.

οὐ γὰρ πώποτε μ' ὧδε ἔρωσ φρένας ἀμφεκάλυψεν·

οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς

ἔπλεον ὑρπάξας ἐν ποντοπόροιςι νέεσσιν,

445 νήσω δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃτι καὶ εὐνῇ·

ὥς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἥμερος αἰρεῖ.

Ἦ ῥα, καὶ ἄρχει λέχοςδε κιών, ἅμα δ' εἶπετ' ἄποιτις·

τῷ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθαι λεχέεσσιν.

Ἄτρείδης δ' ἂν' ὄμιλον ἐφοῖτα, θηρὶ ἰοικώς,

450 εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.

ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων

δεῖξαι Ἀλέξανδρον· τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.

οὐ μὲν γὰρ φιλότῃ γ' ἐκεύθανον, εἴ τις ἴδοιτο·

ἶσον γὰρ σφιν πᾶσι ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.

455 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι!

νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·

ὅμεις δ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ πτήμαδ' ἄμ' αὐτῇ

ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἥντιν' ἔοικεν,

460 ἥτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.

Ὡς ἔφατ' Ἀτρεΐδης· ἐπὶ δ' ἦγεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Ι Λ · Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Δ.

S U M M A R I U M.

Quum ex pactione Helena reddenda, infestaeque acies dirimendae essent, superato Paride; Iunó in concilio deorum indignabunda, ita non expleri odium suum in Troianos, Iovi extorquet, ut ipsi concedat Ilii excidium (1 - 49). Minerva, ipsa quoque Troianis inimica, Iunonis hortatu ad terram missa, persuadet Pandaro, ut iacta in Menelaum sagitta pactionem conturbet, ac novam bellandi causam serat (50 - 104): at non letali vulnere percussus Menelaum arcessitus medicus curat Machao (105 - 219). Interea rursus armati ad pugnandum accedunt Troiani, dum Agamemno catervas Achivorum obit; nonnullorum, ut Idomenei, Aiacum, Nestoris, qui iam in procinctu stabant, alacritatem laudans; aliorum, ut Menesthei, Ulyssis, Diomedis, qui recentem impetum non senserant, cunctationem reprehendens (220 - 421). Quo facto, proelium instauratur, in quo Troianis Mars et Apollo, Achivis praeter alia numina Minerva animos addit; caedesque fiunt mutuae (422 - 544).

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Δ.

Ὅρκίων σύγχυσις. Ἀγαμέμνωνος
ἐπιπώλησις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰννὶ καθήμενοι ἡγορόωντο.
gli Dei accanto a Giove seduti tennero consiglio
 χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
autora sull' pavimento fra e loro la beata Ebe
 νύκταρ ἐφωτόει· τοὶ δὲ χρυσεῖς δαπάεσσιν
il notturno illuminava essi ed con donato tazze
 δειδέχαιτ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
s' intrattenevano l'un l'altro de' Troiani alla vista risguardando
 5 αὐτὴν ἐπειράτο Κρονίδης ἐραδιζέμεν Ἥρην
fosse fe' prova il Saturnio di piccar Giunone
 κερτομίοις ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·
mordacei con dotti
 Δοιαὶ μὲν Μανελάῳ ἀρηγάνες εἰσὶ θεάων.

Ἥρην τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενηῖς Ἀθήνη.

ἀλλ' ἤτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι

10 *τέρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ*

αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·

καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἰόμενον θανέεσθαι.

ἀλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηϊφίλου Μενελάου·

ἡμεῖς δὲ φραζώμεσ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,

15 *ἢ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνῆν*

ῥοσσομεν, ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλλωμεν.

εἰ δ' αὖτως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,

ἦτοι μὲν οἰκέοιτο πόλιν Πριάμοιο ἄνακτος,

αὖτις δ' Ἀργεῖν Ἑλένην Μενέλαος ἄχοιτο.

20 *Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἑρῇ·*

πλησῖαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.

ἦτοι Ἀθηναίῃ ἀπέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,

σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·

Ἑρῇ δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·

25 *Δινότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!*

πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον, ἢδ' ἀτέλεστον

ιδρῶσ', ὃν ἰδρῶσα μόγῳ; καμέτην δέ μοι ἵπποι

λαὸν ἀγειρούσῃ, Πριάμῳ κακὰ, τοῖό τε παισίν.

ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.

30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·

δαιμονίη, τί νύ σε Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδας

τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις

Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐϋητίμενον πτολίεθρον;

εἰ δὲ σύγ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,

35 ὥμὸν βεβρώθοις Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας,

ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξαπέσαιο.

ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω

σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·

40 ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι

τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάσιν,

μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν πόλον, ἀλλὰ μὲν εἶσαι.

καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέποντί γε θυμῷ.

αἱ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι

45 καιετάρουσι πόλιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,

τάων μοι πέρι κῆρι τίεσκετο Ἴλιος ἱρή,

καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.

οὐ γὰρ μοι ποτὲ βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἷσης,

λοιβῆς τε, πνύσσης τε· σὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.

Ἰλιάδ. I.

8

- 50 Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόλλης,
 Ἄργος τε, Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγνια Μυκῆνη·
 τὰς διαπέρσαι, ὅτ' ἄν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 τάων οὔτι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
- 55 εἴπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
 οὐκ ἀνύω φθονέουσ'· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
 ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.
 καὶ γὰρ ἐγὼ θεός εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν ὅθεν σοί·
 καὶ με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
- 60 ἀμφοτέρων, γυνεὴ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράνοιτις
 πέκλημα· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτά· ὑποείξομεν ἀλλήλοισιν,
 σοὶ μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔψονται θεοὶ ἄλλοι
 ἀθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι,
- 65 ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν,
 πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
 ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.
- Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 αὐτὴν Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

70 Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθῃ μετὰ Τρῳᾶς καὶ Ἀχαιοὺς,
πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῳᾶς ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι.

Ὡς εἰπὼν, ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων ἀΐξασα.

75 οἷον δ' ἀστέρα ἦνε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
ἣ ναύτῃσι τέρας, ἥ δὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν,
λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἴενται·
τῷ εἰκυῖ ἦϊξεν ἐπὶ χροῖα Παλλὰς Ἀθήνη,
καὶ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας

80 Τρῳάς θ' ἱπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
ὧδε δὲ τις εἶπεςκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἦ ρ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῇ
ἔσσεται, ἣ φιλότῃτα μετ' ἀμφοτέροισι τίθῃσιν
Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.

85 Ὡς ἄρα τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
ἣ δ' ἀνδρὶ ἱνέλῃ Τρώων κατεδύσαθ' ὅμιλον,
Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενη, εἴ που ἐφεύροι.
εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε.

90 ἐσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν πρᾶτεραί στίγες ἀσπιστάων

λαῶν, οἵ οἱ ἔποντο ἀπ' Αἰθήποιο ῥοάων·

ἄγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἦ ῥά νύ μοί τι κίθοιο, Λυκάονος υἱὲ δαΐφρον;

τλαίης κεν Μενελάω ἐπιπρόεμεν ταχὺν ἰόν;

95 πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ νῦδος ἄροιο,

ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ,

τοῦ κεν δὴ κάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,

αἷ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον, Ἀτρείος υἱόν,

σῶ βέλει δημθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς,

100 ἀλλ' ἄγ', οἷστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·

εὖχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,

ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐλατόμβην,

οἷλαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστν Ζελεΐης.

Ἦς φάτ' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.

105 αὐτίκ' ἐσύλα τόξον εὖξαον, ἰξάλου αἰγός·

ἀγρίου, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,

κέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῆσιν,

βεβλήκει πρὸς στήθος· ὁ δ' ὕπτιος ἔμπεσε κέτρῃ·

τοῦ πέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκπαιδεκὰ δῶρα πεφύκει·

110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας περαοξόος ἤραρε τέκτων,
 πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε πορώνην·
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε ταυνοσάμενος, ποτὶ γαῖῃ
 ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέδον ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
 μὴ πρὶν ἀναΐξειαν Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν,

115 πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρήϊον, Ἄτρεός υἱόν.
 αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλειτ' ἰὸν
 ἀβλήτα, πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ πατεκόσμει πιπρὸν οἷστόν,
 εὗχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ, κλυτοτόξω,

120 ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν πλειτὴν ἑκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστρ' Ζελεΐης.

ἔλπε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια·
 νευρὴν μὲν μαζῶ πέλασεν, τόξω δὲ σίδηρον.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν,

125 λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἔαχεν, ἄλτο δ' οἷστός.
 ὀξυβελίς, παθ' ὅμιλον ἐπιπτόσθαι μενεαίνων.

Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρας λελάθοντο
 ἀθάνατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη,
 ἥ τοι πρόσθε στᾶσα, βέλος ἔχεπυκὲς ἄμυνεν.

130 ἡ δὲ τόσον μὲν ἔργεν ἀπὸ χροός, ὥς ὅτε μήτηρ
 παιδὸς ἐέργει μύϊαν, ὅθ' ἡδέϊ λέξεται ὕπνῳ.
 αὐτὴ δ' αὖτ' ἴθυσεν, ὅθι ζωσστήρος ὄχῃες
 χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦν τετο θώρηξ·
 ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρηρότι κιπρὸς οἷστός·

135 διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλεῖο,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἡρήρειστο,
 μήτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἔρπος ἀπόντων,
 ἣ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἶδατο καὶ τῆς.
 ἀπρότατον δ' ἄρ' οἷστός ἐκέγραψε χροά φωτός·

140 αὐτίκα δ' ἔρρεν αἶμα πελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μίηνῃ
 Μηονὶς ἢ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
 κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἡρήσαντο
 ἱππῆες φορέειν, βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,

145 ἀμφοτέρων, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατήρι τε πῦδος·
 τοιοῖ τοι, Μενέλαε, μίανθην αἵματι μηροῖ
 εὐφυέες, κνήμαί τε ἰδὲ σφυρὰ πᾶλ' ὑπένερθεν.

Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ὥς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·

150 ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηϊφίλος Μενέλαος.

ὥς δὲ ἶδεν γεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐπὶ τοὺς ἔοντας,

ἄφορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.

τοῖς δὲ βαρυστενάχων ματέφῃ κρείων Ἀγαμέμνων,

χειρὸς ἔχων Μενέλαον ἐπεστενάζοντο δ' ἑταῖροι·

155 Φίλε κασίγνητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον,

οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρῳαδί μάχεσθαι.

ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.

οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἶμά τε ἀνῶν,

σπονδαὶ τ' ἀκρήτοι καὶ δεξιαί, ἧς ἐπέπιθμεν.

160 εἶπερ γάρ τε καὶ αὐτὴν Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσεν,

ἔκ τε καὶ ὅφρ' ἐτελεῖ· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,

σὺν σφῆσιν κεφαλῇσι, γυναιξὶ τε καὶ τεπέεσσιν.

εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·

ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἥλιος ἱρή,

165 καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο,

Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,

αὐτὸς ἐπισσεύῃσιν ἐρέμνην αἰγίδα πᾶσιν,

τῆσδ' ἀπάτης ποτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.

ἀλλὰ μοι αἶνόν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,

170 αἶ πε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο!
 καὶ πεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην·
 αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
 καὶ δέ πεν εὐφωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίκοιμεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σάο δ' ὅστέα πύσει ἄραυρα,

175 πειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 καὶ πέ τις ᾧδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνορεόντων,
 τύμβῳ ἐπιθρώσῃων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
 ὥς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν!

180 καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 σὺν κεινῇσιν νηυσί, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 ὥς ποτέ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν!

Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων προσέφη ἑανθὸς Μενέλαος·

θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν!

185 οὐκ ἐν καιρίῳ ὁξὺ πάγῃ βέλος, ἀλλὰ πάροιθεν
 εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἥδ' ὑπέκερθεν
 ζωμά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πρέϊων Ἀγαμέμνων·

αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε!

190 ἔλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσειται, ἥδ' ἐπιθήσει

φάρμακ', ἃ κεν παύσῃσι μελαιναῶν ὀδυνάων.

Ἦ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσήυδα·

Ταλθύβι, ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,

φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμενος ἰητῆρος,

195 ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν,

ὃν τις οἶστευσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,

Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἅμμι δὲ πένθος.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθῃσεν ἀπούσας·

βῆ δ' ἰέναι πατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκωχιδώνων,

200 παπταίνων ἥρωα Μαχάονα· τὸν δ' ἐνόησεν

ἔσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατεραὶ στίχες ἀσπιστάων

λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρίκῃς ἐξ ἱκποβότοιο.

ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔκπια πτερόεντα προσήυδα·

Ὅρσ', Ἀσκληπιάδῃ! καλέει πρεῖων Ἀγαμέμνων,

205 ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν,

ὃν τις οἶστευσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,

Τρώων ἢ Λυκίων, τῷ μὲν κλέος, ἅμμι δὲ πένθος.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρinen·

βὰν δ' ἰέναι καὶ ὅμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.

210 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος

βλήμενος ἦν - περὶ δ' αὐτὸν ἀγγεράς, ὅσσοι ἄριστοι,

κυκλός, ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς -

αὐτίκα δ' ἐν ζωστήρος ἀρηρότος ἔλπεν οἷστόν·

τοῦ δ' ἐξελπομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγχοι.

215 λῦσε δέ οἱ ζωστήρα πακαίολον, ἥδ' ὑπένερθεν

ζῶμά τε καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆς κάμὸν ἄνδρες.

αὐτὰρ ἐπεὶ ἔδεν ἔλκος, ὅθ' ἔμπεσε πιπρὸς οἷστός,

αἶμ' ἐμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἦπια φάρμακα εἰδὼς

πάσσε, τά οἱ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χεῖρων.

220 Ὅφρα τοὶ ἀμφεκένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον,

τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·

οἱ δ' αὖτις πατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,

οὐδὲ παταπτώσσοντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,

225 ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχην ἐς κυδιάνειραν.

ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποιηΐλα χαλκῷ·

καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιδώντας

Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραΐδαο·

τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, ὅππότε κέν μιν

230 γυῖα λάβη κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα·

αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἔων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν·

καί ῥ' οὖς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Λαναῶν ταχυπώλων,

τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·

Ἀργεῖοι, μήπω τι μεζιέτε θούριδος ἀλλῆς!

235 οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσει' ἀρωγός·

ἀλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὄρνια δηλήσαντο,

τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροά γῦπες ἔδονται·

ἡμεῖς αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα

ἄχομεν ἐν νήεσσιν, ἐκὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.

240 Οὐστίνας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,

τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·

Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὐκ οὐ σέβεσθε;

τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθνηπότες, ἥύτε νεβροῖς;

αἶτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι,

245 ἐστᾶς, οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·

ὧς ὑμεῖς ἔστητε τεθνηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.

ἦ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες

εἰρύατ' εὐπρυμνοὶ, πολιῆς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,

ὄφρα ἴδῃτ', αἶψ' ὑμῖν ὑπέρσχη χεῖρα Κρονίων;

250 Ὡς ὅγε ποιρανέων ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν·

ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, πίων ἀνὰ σύλαμον ἀνδρῶν.

οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσοντο·

Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, συὶ εἵπελος ἀλπήν,

Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὥτρυνε φάλαγγας.

255 τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μελιχίσιον·

Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τίω Λαναῶν ταχυπόλων,

ἡμὲν ἐνὶ πτολέμῳ, ἥδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ,

ἥδ' ἐν δαΐδ', ὅτε πέρ τε γερούσιον αἶθοκα οἶνον

260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι πέρωνται.

εἶπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηγομόωντες Ἀχαιοὶ

δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέκας αἰεὶ

ἔστηχ', ὥσπερ ἐμοί, πῖεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὖχεται εἶναι!

265 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἄντιον ἦῦδα·

Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἐταῖρος

ἔσσομαι, ὥς τὸ πρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·

ἀλλ' ἄλλους ὥτρυνε καρηγομόωντας Ἀχαιοὺς,

ὄφρα τάχιστα μαχόμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι' ἔχευαν

270 Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κῆδε' ὀπίσσω
ἔσσετ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.

Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρῶχετο γηθόσυνος πῆρ.
ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, πῖὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
τῷ δὲ πορυσσέσθην· ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν.

275 ὥς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ,
ἐρχόμενον κατὰ πάντων ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
τῷ δέ τ', ἄνευθεν ἐόντι, μελάντερον, ἥυτε πίσσα,
φαίνεται' ἰὸν κατὰ πόντον, ἔγχει δέ τε λαίλαπα πολλήν·
ρίγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα·

280 τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφέων αἰζῶν
δῆϊον ἐς πόλεμον πυκινὰί κίνυντο φάλαγγες
κυνάεαι, σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

285 Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
σφῶϊ μὲν – οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν – οὕτι πελεύω·
αὐτῷ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.
αἶ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀφροδίτη,
τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·

290 τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,

χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε, περδομένη τε.

ὦς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·

ἔνθ' ὄρε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν,

οὐς ἐτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,

295 ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε, Χρομίον τε,

Λιμονά τε κρείοντα, Βιαντά τε, ποιμένα λαῶν.

ἱπῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,

περσοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,

ἔρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασεν,

300 ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίῳ.

ἱππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει,

σφοδρὺς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ.

Μηδέ τις, ἵπποσύνη τε καὶ ἡνιόρῃφι πεποιθώς,

οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμῆτω Τρῶεσσι μάχεσθαι,

305 μηδ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.

ὁς δὲ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀρέων ἔτερ' ἄρμαθ' ἵππηται,

ἔγχει ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολλὸ φέρτερον οὕτως.

ὦδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,

τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι· ἔχοντες.

310 Ὡς ὁ γέρων ὤτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.
καὶ τὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἵν' ἄγερον, εἴθ', ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
ὥς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη!

315 ἀλλὰ σε γῆρας τεῖρει ὁμοῖον· ὥς ὄφελέν τις
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι!

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Ἄτρεϊδη, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλωμι καὶ αὐτὸς
ὥς ἔμεν, ὥς ὅτε δῖον Ἑρηνθαλίωνα κατέπταν.

320 ἀλλ' οὐπωσ ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν·
εἰ τότε ποῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱλάνει.
ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέσσομαι, ἥδὲ κελεύσω
βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
αἰχμᾶς δ' αἰχμᾶσσοῦσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμῖο.

325 ὁπλότεροι γεγάασι, πεποιθασὶν τε βίηφιν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρῶχετο γηθόσυνος ἤρ.
εὖρ' υἱὸν Πετεῶο, Μενεσθῆα κλήξιππον,
ἑσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μῆστωρες αὐτῆς·
αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς·

330 παρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
 ἔστασαν. οὐ γάρ πώ σφιν ἀπούετο λαὸς αὐτῆς,
 ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι πίνυντο φάλαγγες
 Τρώων, θ' ἰκποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
 ἔστασαν, ὅπποτε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐκελθὼν

335 Τρώων ὁρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
 τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ υἱὲ Πετεῶο, Διοτρεφέος βασιλῆος,

καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι πεκασμένη, περδαλεόφρον!

340 τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
 σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρῶτοισιν ἔοντας
 ἐστάμεν, ἡδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
 πρῶτῳ γάρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,
 ὅπποτε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.

345 ἔνθα φίλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἡδὲ πύκελλα
 οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλητον·
 νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 ὑμείων προκάροιθε μαχοίατο νηλέϊ γαλήνῳ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

350 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν; — ὅπποτ' Ἀχαιοὶ
 Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὁξὺν Ἄρῃα,
 ὄψεαι, ἣν ἐθέλῃς θά, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
 355 Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις.
 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὥς γινῶ χωομένοιο· πάλιν δ' ὄγε λάζετο μῦθον·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὔτε σε νεικείω περιώσιον, οὔτε κελεύω.
 360 οἶδα γάρ, ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 ἤπια δήνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἄτ' ἐγὼ περ.
 ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
 εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεΐεν.
 Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
 365 εὔρε δὲ Τυδεὸς υἱὸν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
 ἐσταότ' ἔν θ' ἱπποῖσι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 παρ δέ οἱ ἐστήκει Σθένελος, Κακηνήϊος υἱός.
 καὶ τὸν μὲν νείκεσσαν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἰλιάδ. I.

- 370 ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο!
 τί πτώσσεις, τί δ' ὀκιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας;
 οὐ μὲν Τυδεΐ γ' ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
 ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηϊοῖσι μάχεσθαι·
 ὥς φάσαν, οἳ μιν ἴδοντο πονεύμενον. οὐ γὰρ ἔγωγε
 375 ἦντησ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
 ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
 κείνος ἄμ' ἀντιθέω Πολυνεΐπει, λαὸν ἀγείρων,
 οἳ ῥα τότε ἔστρατόωνθ' ἱερὰ πρὸς τεῖρεα Θήβης·
 καὶ ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.
 380 οἱ δ' ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευον·
 ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραΐσια σήματα φαίνων.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο, ἰδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἄσωπὸν δ' ἵκοντο βαθύσχοινον, λεχεποῖην·
 ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῇ στεῖλαν Ἀχαιοί.
 385 αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε νικήσατο Καδμείωνας
 δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἑτεοκλήϊης.
 ἔνθ' οὐδὲ, ξεῖνός περ ἔων, ἱππηλάτα Τυδεὺς
 τάρβει, μοῦνος ἔων πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
 ἀλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα

390 ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπὶ ῥόδῳ ἦεν Ἀθήνη.

οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
ἅψ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες,
πούρους πεντήκοντα· δύο δ' ἡγήτορες ἦσαν.
Μαίων Λιμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,

395 υἱὸς τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.

Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
πάντας ἔπεφν', ἓνα δ' οἷον ἱεὶ οἰκόνδε νέεσθαι·
Μαίον' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν

400 γείνατο εἷο χέρηα μάχη, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.

ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομήδης,
αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.

τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·

Ἄτρεϊδη, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.

405 ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·

ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἵλομεν ἐπταπύλοιο,
παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τεῖχος Ἄρειον,
πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ·
κεῖνοι δὲ σφετέρησιν ἀτασθαλίησιν ὄλοντο.

410 τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.

οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,

ὀτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

415 τοῦτ' οὖν μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἔφεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ

Τρῶας δηώσωσιν, ἔλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·

τοῦτ' οὖν δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.

ἀλλ' ἄγε δή, καὶ νῶϊ μεδόμεθα θούριδος ἀλκῆς!

Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀρέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·

420 δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος

ὀρνυμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν.

Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ πῦμα θαλάσσης

ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·

πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

425 χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄπρας

πυρτὸν ἐὼν κορυφοῦται, ἀποκτύει δ' ἄλός ἄχνην·

ὥς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν πίνυντο φάλαγγες

νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος

ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν – οὐδέ κε φαίης

430 τόσσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδὴν -

σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν

τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.

Τρῶες δ', ὥστ' ὅϊες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ

μυρίαι ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,

435 ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν·

ὥς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.

σὺ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,

ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο· πολὺκλητοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες.

ῶρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

440 Δεῖμός τ' ἠδὲ φόβος καὶ Ἔρις, ἄβοτον μεμαυῖα,

Ἄρεος ἀνδροφόνιοι κασιγνήτη, ἐτάρη τε·

ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω,

445 ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο,

σὺν ῥ' ἔβαλον ρινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν

χαλπεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι

ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολλὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

450 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 ὥς δ' ὅτε χεῖμαρ' ῥοὶ ποταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
 προυνῶν ἐν μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 455 τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 ὥς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.

Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἑρέπωλον,
 τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
 460 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
 αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 ἤριπε δ', ὥς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ.
 τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἑλεφώνωρ,
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 ἔλκε δ' ὑπ' ἐν βελέων, λελημένος, ὄφρα τάχιστα
 τεύχεα συλήσειε· μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὀρμή.
 νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάρυμος Ἀγήνωρ,
 πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη,
 οὔτησε εὐστῶ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.

470 ὥς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ, λύκοι ὥς,
ἀλλήλοισι ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.

Ἦενθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
ἦϊθεον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
475 Ἴδηδεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
γεῖνατ', ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἅμ' ἔσπετο, μῆλα ἰδέσθαι·
τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυθαδῖος δέ οἱ αἰὼν
ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.

480 πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στῆθος, παρὰ μαζὸν
δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
ἦλθεν. ὁ δ' ἐν κονίησι χαμαὶ πέσεν, αἰγείρος ὥς,
ἢ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο πεφύκει,
λεῖη, ἀτὰρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·

485 τὴν μὲν θ' ἄρματοπῆγος ἀνὴρ αἰῶνι σιδήρῳ
ἐξέταμ', ὄφρα ἵτυν λάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
ἢ μὲν τ' ἀζομένη καῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
Αἴας Διογενῆς. τοῦ δ' Ἀντιφος αἰολοθώρηξ,

490 Πριαμίδης, καὶ ὅμιλον ἀπόντισεν ὀξείῃ δουρί.

τοῦ μὲν ἄμαρσ'· ὁ δὲ Λεῦκον, Ὀδυσσεὺς ἐσθλὸν ἐταῖρον,

βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·

ἤριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώσῃ·

495 βῆ δὲ διὰ προμάχων, πεκορυθμένος αἶθοι χαλκῷ,

στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀπόντισε δουρὶ φαεινῷ,

ἀμφὶ ἐπακτῆνας. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,

ἀνδρὸς ἀποντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἤκεν,

ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,

500 ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἱππων ὤπειάων.

τόν ῥ' Ὀδυσσεὺς, ἐτάριοιο χολωσάμενος, βάλε δουρὶ

κόρσῃ· ἥ δ' ἐτέριοιο διὰ προτάφοιο πέρησεν

αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σότος ὅσσε κάλυψεν.

δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

505 φώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ·

Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·

ἵθυσαν δὲ πολὺ προτέρω. — Νεμέσῃσε δ' Ἀπόλλων,

Περγάμου ἐκ πατιδῶν, Τρώεσσι δὲ κέκλετ' αὔσας·

Ὅρνυσθ', ἱπκόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴχετε χάρμης

510 Ἀργείοις! ἐπεὶ οὐ σφί λίθος χρῶς, οὐδὲ σίδηρος,
χαλκὸν ἀναστέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἡυκόμοιο,
μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.

Ἦς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
515 ὤρσε Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
ἐρχομένη καδ' ὄμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.

Ἐνθ' Ἀμαρυγκεῖδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδησεν.
περμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίοντι,
πνήμην δεξιτερὴν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
520 Πείροος Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόμεν εἰληλούθει.
ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς
ἄχρις ἀπηλοῖσεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
πάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας,
θυμὸν ἀποπνείων. ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὅς ρ' ἔβαλέν περ,

525 Πείροος· οὐτὰ δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐν δ' ἄρα πᾶσαι
χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.

Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
ἀγχίμολον δέ οἱ ἤλθε Θόας, ἐν δ' ὀβριμον ἔγχος

530 ἐσπάσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ἕϊφος ὀξύ,

τῷ ὄγε γαστέρα τύψε μέσσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν.

τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἐταῖροι,

Θρήϊκες ἀπρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,

οἱ ἑ, μέγαν περ ἐόντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγανόν,

555 ὥσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.

ὥς τώγ' ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τέτασθην,

ἦτοι ὁ μὲν Θρηκῶν, ὁ δ' Ἑπειῶν χαλκοριτώνων,

ἡγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ πτείνοντο καὶ ἄλλοι.

Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιο μετελθών,

540 ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξείῃ χαλκῷ

δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,

χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρώην.

πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἡματι κείνῳ

πρηνέες ἐν κονίησι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ε.

S U M M A R I U M.

Stragem Troianorum continuant Achivi; ante omnes Diomedes, Minervae, Martem ab acie seducentis, praesidio ferocissimus (1 - 94). Sed a Pandaro vulneratus, etiam vehementius saevit in hostes (95 - 166): Pandarum, antea peditem, nunc ex Aeneae curru pignantem, interficit (167 - 296); Aeneam, amici corpus tegentem, saxo sauciat (297 - 310); Veneri, filium ex pugna efferenti, plagam in manu infligit (311 - 351). Venus, ab Iride educta, curru Martis revehitur ad Olympum, ubi eam mater Dione sinu fovet, alii dii leniter irrident (352 - 431). Aeneam, a Venere destitutum, Diomedis furori eripit Apollo, et in arce Troiana recreandum curat, simul Martem in aciem revocat (432 - 460). Mars ad fortiter agendum hortatur Troianos, quibus statim Aeneas integer subvenit (461 - 518). Nec segnius pugnant Achivi, caedunturque ex utrisque multi, in his Tlepolemus ab Sarpedone; tandem pelluntur paullatim Achivi (519 - 710). His ita laborantibus ex Olympo opitulatum veniunt Iuno et Minerva (711 - 777), ac voce Iunonis denuo incenditur turba, Minervae autem monitu et ductu Diomedes ipsum Martem vulnerat (778 - 865), qui post haec repente ad Olympum redit, ibique sanatur, sequentibus etiam deabus (864 - 909).

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Ε.

Διομήδους ἀριστεία.

Ἦνδ' αὖ Τυδεΐδῃ Διομήδῃ Παλλὰς Ἀθήνη
δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
δαΐε οἱ ἐκ πόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀπάματον πῦρ.
5 ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅσπε μάλιστα
λαμπρὸν παμφαίνῃσι, λελουμένος Ὠκεανοῖο·
τοῖόν οἱ πῦρ δαΐεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων·
ῶρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.
Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειὸς, ἀμύμων,

- 10 ἱρεὺς Ἥφαιστοιο· δῶω δέ οἱ υἱέες ἦσθην,
 Φηγεὺς, Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 τῶ οἱ, ἀποκρινθέντε, ἐναντίω ὀρμηθήτην·
 τῶ μὲν ἀφ' ἱπποῖν, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνυτο πεζός.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 15 Φηγεὺς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
 Τυδεΐδew δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκῇ
 ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν. ὃ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
 Τυδεΐδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 ἀλλ' ἔβαλε στῆθος μεταμάζιον, ὥσε δ' ἀφ' ἱππων.
 20 Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον,
 οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφειοῦ πταμένοιο·
 οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 ὥς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἶη.
 25 ἱππους δ' ἐξελάσας μεγαθύμου Τυδέος υἱός,
 δῶκεν ἐταίροισιν κατὰ γαῖαν ποίλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον νῆε Δάρητος,
 τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ πτάμενον παρ' ὄρεσφιν,
 πᾶσιν ὀρίσθη θυμός. ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη

30 χειρὸς ἑλοῦσ', ἐπέεσσι προσήυδα θοῦρον Ἄρηα·

Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα!

οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἐάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
μάρνασθ', ὅκποτέροισι πατήρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ,
νῶϊ δὲ χαζώμεσθα, Διὸς δ' ἁλεώμεθα μῆνιν·

35 Ὡς εἰποῦσα, μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα·
τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἡϊόνετι Σκαμάνδρῳ.
Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
ἀρχὸν Ἀλκίωνα, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρου.

40 πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
ῶμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
δοῦπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μήονος υἱόν,
Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.

45 τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχεϊ μακρῷ
νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον·
ἥριπε δ' ἐξ ὀρέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.

Τιδὸν δὲ Στροφίοιο Σκαμάνδριον, αἶμονα θήρης,

- 50 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχεϊ δ'εὐόεντι,
 ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτῇ
 βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὖρεσιν ὕλη.
 ἀλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὐδὲ ἐκηβολίαι, ἦσιν τὸ πρὶν γ' ἐπέπαστο·
- 55 ἀλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὐτάσε δουρὶ
 ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 ἦριπε δὲ κρηνῆς, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,
- 60 Ἀρμονίδεω, δὲ χερσὶν ἐπίστατο δαΐδαλα πάντα
 τεύχειν· ἔθοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
 δὲ καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἵσας
 ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο,
 οἳ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ἦδη.
- 65 τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώπων,
 βεβλήκει γλουτὸν κάτω δεξιόν· ἡ δὲ διὰ πρὸ
 ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκὴ.
 γυνὴ δ' ἔρικ' οἰμώεας, θάνατος δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν.
 Πηδαῖον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μέγης, Ἀντήνορος υἱόν,

70 ὃς ῥα νόθος μὲν ἦν, κύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανώ
 ἴσα φίλοισι τέλεσσι, χαριζομένη πόσει φ.
 τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτός, ἐγγύθεν ἑλθών,
 βεβλήκει πεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξεί δουρί·
 ἀντικρὺ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός.

75 ἦριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὁδοῦσιν.
 Εὐρύκυλος δ' Εὐαιμονίδης Τφήνορα διον,
 υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὃς ῥα Σκαμάνδρου
 ἀρητῆρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμω·
 τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύκυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 80 πρύσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον,
 φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.
 αἱματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πέσσε· τὸν δὲ πατ' ὄσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίῃ.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

85 Τυδεΐδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετεῖη,
 ἥε μετὰ Τρώεσσιν ὀμιλέοι, ἢ μετ' Ἀχαιοῖς.
 θῦνε γὰρ ἅμ πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἰοικῶς
 χειμάρρῳ, ὅστ' ὦκα ῥέων ἐπέδασσε γεφύρας·
 τὸν δ' οὐτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν.

Ἰλιάδ. I.

90 οὐτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθιλέων,
 ἐλθόντ' ἑξαπίνης, ὅτ' ἐπιβρίση Διὸς ὄμβρος·
 πολλά δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε ἥαλ' αἰζηῶν·
 ὥς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες
 Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ ἰόντες.
 95 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
 θύοντ' ἄμ πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,
 αἴψ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐπιταίνετο καμπύλα τόξα,
 καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 θώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς οἷστός,
 100 ἀντιπρὸς δὲ διέσχε, καλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.
 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ὅρνυσθε, Τρῶες μεγάρυμοι, κέντορες ἱππων!
 βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἐφημι
 δῆδ' ἀνσχέσεσθαι κρατερόν βέλος, εἰ ἐτεόν με
 105 ὥρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνύμενον Λυκίηθεν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὦκ' ἀμάσσεν,
 ἀλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἱπποῖν καὶ ὄρεσφιν
 ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανηΐον υἱόν·
 Ὅρσο, πέπον Καπανηΐαδῃ! καταβήσσο δίφρου,

110 ὄφρα μοι ἔξ ὦμοιο ἐρύσσης πικρὸν οἶστόν.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἱκπὼν ἄλτο χαμᾶζε,
παρ δὲ στάς, βέλως ὠκὺ διαμπερὲς ἐξέρυσ' ὦμου·
αἶμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
δὴ τότε ἔπειτ' ἡρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

115 Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἄτρυτώνη!

εἵποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
δηῖω ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
δὸς δέ τέ μ' ἀνδρα-έλεῖν, καὶ ἐς ὄρμην ἔγχεος ἔλθεῖν,
ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ μέ φησιν

120 δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἡλείοιο.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ ρεῖρας ὑπερθεῖν·
ἄγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·

125 ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρῷον ἦκα

ἄτρομον, οἷον ἔρεσκε σακέςπαλος ἱππότης Τυδεύς.
ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ πρὶν ἐπῆεν,
ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἡμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθάδ' ἵκηται,

130 μήτι σύγ' ἄθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι,

τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη

ἔλθῃς' εἰς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Τυδεΐδης δ' ἑξαῦτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·

135 καὶ, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρώεσσι μάχεσθαι,

δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λέοντα,

ὃν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐκ' εἰροκόποισι οἶεσσι

τραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ·

τοῦ μὲν τε σθένος ὥρσεν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,

140 ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς δύεται, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται·

αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐκ' ἀλλήλησι κέχυνται,

αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς·

ὥς μεμαῶς Τρώεσσι μίγῃ πρᾶτερός Διομήδης.

Ἔνθ' ἔλεν Ἀστυνόον καὶ Ἵπείρονα, ποιμένα λαῶν·

145 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκῆρεϊ δουρί,

τὸν δ' ἕτερον εἴφαϊ μεγάλῳ πληγῖδα παρ' ὤμον

πληγῆ· ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμον ἐέργαθεν ἥδ' ἀπὸ νώτου.

τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἄβαντα μετόφρετο καὶ Πολύιδον,

υἱέας Εὐρυδάμαντος, ὀνειροπόλοιο γέροντος·

150 τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνειρούς,
 ἀλλὰ σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξεν.
 βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε, Θόωνά τε, Φαίνοπος υἷε,
 ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τείρετο γήραϊ λυγρῷ,
 υἷον δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ πτεάτεσσι λιπέσθαι.
 155 ἔνθ' ὄγε τοὺς ἐνάριζε, φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν
 ἀμφοτέρω· πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
 λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζῶοντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
 δέξατο· τηρωσται δὲ διὰ κτῆσιν दाτέοντο.

Ἔνθ' υἷας Πριάμοιο δῶν λάβε Δαρδανίδαο,
 160 εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας, Ἐχέμμονά τε, Χρομίον τε.
 ὥς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορῶν ἐξ αὐχένα ἄξῃ
 πόρτιος ἢ βόος, Εὐλοχον πάτα βοσκομενῶν·
 ὥς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
 βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
 165 ἵππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.

Τὸν δ' ἴδεν Αἰνεΐας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν·
 βῆ δ' ἵμεν ἅν τε μάχην καὶ ἀνὰ ἡλόνον ἐγχειάων,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
 εὖρε Λυκάονος υἷον ἀμύμονά τε κρατερόν τε·

170 στῇ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ἤυδα·

Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἵστοί,
καὶ κλέος; ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέογ' εὐχεται εἶναι ἀμείνων.
ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀναστών,

175 ὅστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ πακὰ πολλὰ ἔοργεν
Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
εἰ μὴ τις θεὸς ἐστι, ποτεσσάμενος Τρώεσσιν,
ἱρῶν μνηίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

180 Αἰνεΐα, Τρώων βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,
Τυδεΐδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα εἶσκω,
ἀσπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδι ἔτε τρυφαλείῃ,
ἵππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεὸς ἐστίν.
εἰ δ' ὅγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,

185 οὐχ ὅγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄρχι
ἔστηκ' ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους,
ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κίχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
ἦδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καὶ μιν βάλλον ὤμον
δεξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυάλοιο·

190 καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Αἰδωνῇ προΐάψειν,
 ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεός νύ τίς ἐστι ποτήεις.
 ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
 ἀλλὰ που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
 καλοὶ, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 195 πέπτανται· παρὰ δέ σφιν ἐλάστω δίζυγες ἵπποι
 ἐστᾶσι, κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.
 ἧ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
 ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν·
 ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 200 ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ πρᾶτερὰς ὑσμίνας·
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην - ἧ τ' ἄν πολὺ κέρδιον ἦεν -
 ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς,
 ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωθότες ἔδμεναι ἄδδην.
 ὥς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 205 τόξοισιν πίσυνος· τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.
 ἦδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
 Τυδεΐδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέρωϊν
 ἀτρεπὲς αἴμ' ἔσσευα βαλὼν· ἥγαιρα δὲ μᾶλλον.
 τῷ ρα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα

210 ἤματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἰλιον εἰς ἐρατεινὴν
 ἤγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δίῳ.
 εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόφσμαι ὀφθαλμοῖσιν
 πατρίδ' ἐμὴν, ἄλοχόν τε, καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα,
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη γάμοι ἀλλότριοι φῶς,
 215 εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῶ ἐν πυρὶ θείην,
 χερσὶ διακλάσσας· ἀνεμῶλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.

Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας, Τρώων ἀγὸς, ἀντίον ἦῤδα·
 μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 πρίν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ, σὺν ἱπποῖσιν καὶ ὄχρεσφιν,
 220 ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι.
 ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχρέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδῃαι,
 οἷοι Τρώιοι ἱπποὶ, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 { πραιπνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωπύμεν ἠδὲ φέβεσθαι·
 { τῶ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον, εἵπερ ἂν αὐτε

225 Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ πῦδος ὀρέξῃ.
 ἀλλ' ἄγε νῦν μάλιστα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
 δέξαι, ἐγὼ δ' ἱππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι·
 ἦε σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἱπποὶ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

230 *Λινεία*, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἥνία καὶ τεῶ ἵπκω·
 μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
 οἴσετον, εἵπερ ἂν αὐτὲ φεβώμεθα *Τυδέος* υἱόν.
 μὴ τῷ μὲν δεῖσαντε ματήσετον, οὐδ' ἐθέλητον
 ἐκφερέμεν πολέμοιο, τεὸν φθόγγον ποθέοντε·

235 νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου *Τυδέος* υἱός,
 αὐτῷ τε κτείνῃ, καὶ ἐλάσση μώνυχας ἵπκους.
 ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τεῶ ἵπκω,
 τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξείῃ δουρί.

Ἦς' ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,

240 ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ *Τυδεΐδῃ* ἔχον ὤπείας ἵπκους.
 τοὺς δὲ ἶδε *Σθένελος*, *Καπανηΐος* ἀγλαὸς υἱός,
 αἶψα δὲ *Τυδεΐδην* ἔκεα πτερόεντα προσηύδα·

Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 ἄνδρ' ὀρώω κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
 245 ἵν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδώς,
Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὐτὲ *Λυκάονος* εὐχεταὶ εἶναι·
Λινείας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσιος
 εὐχεταὶ ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ οἱ ἔστ' Ἀφροδίτη.
 ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵπκων, μηδέ μοι οὕτω

250 θῦνε διὰ προμάτων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης!

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

μήτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶω.

οὐ γάρ μοι γενναῖον, ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,

οὐδὲ παταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·

255 ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτως

ἀντίον εἴμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἔῃ Παλλὰς Ἀθήνη.

τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποισέτοιν ὥπεις ἵπποι

ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.

ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·

260 αἶ πέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,

ἀμφοτέρῳ πτεῖναι, σὺ δὲ τοὺςδε μὲν ὥπεις ἵππους

αὐτοῦ ἐρυκαπέειν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας·

Λινεΐαιο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,

ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

265 τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωῖ περ εὐρύοπα Ζεὺς

δῶχ', υἱὸς ποιὴν Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι

ἵππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἥῳ τ' ἡέλιόν τε.

τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀργείσης,

λάθρη Λαομέδοντος ὑποσχῶν θήλεας ἵππους·

270 τῶν οἱ ἔξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέσλη·

τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃ,

τῷ δὲ δὴ Λινείᾳ δῶκεν, μῆστωρε φόβοιο·

εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν, ἀροίμεθα κε πλέος ἐσθλόν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·

275 τῷ δὲ τάχ' ἐγγύθεν ἦλθον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἱππους.

τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

Καρτερόθυμε, δαΐφρον, ἀγαυοῦ Τυδεΐος υἱέ,

ἦ μάλα σ' οὐ βέλος ὦκ' ἀμαύσατο, πικρὸς δῖστος·

νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, αἶ κε τύχοιμι.

280 Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεκαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,

καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα· τῆς δὲ διὰ πρὸ

αἰχμὴ χαλκείῃ παμένη θώρηκι πελάσθη.

τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἔϋσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

Βέβληται κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' οἶω

285 δηρὸν ἔτ' ἀνστήσεισθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας.

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερός Διομήδης·

ἡμβροτες, οὐδ' ἔτυχες! ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' οἶω

πρίν γ' ἀποκαύσασθαι, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα

αἵματος ἄσαι Ἄρρη, ταλαύρινον πολεμιστήν.

- 290 Ὡς φάμενος προέηκε· βέλος δ' ἵθυνεν Ἀθήνη
 ῥίνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής,
 αἶχμη δ' ἐξεσύθη παρὰ νείατον ἀνθρεῶνα.
 ἤριπε δ' ἐξ ὀρέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐκ' αὐτῶ,
 295 αἰόλα, παμφανόωντα· παρέτρεσαν δέ οἱ ἵπποι
 ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι, δουρὶ τε μακρῷ,
 δέισας μήπως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἄχαιοί.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων ὥς ἀλκι πεποιθώς·
 300 πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι,
 σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ περμάδιον λάβε χειρὶ
 Τυδείδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δὲ μιν ῥέα πᾶλλε καὶ οἶος.
 305 τῷ βάλεν Αἰνείας κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μῆρὸς
 ἰσχίῳ ἐνστρέφεται· κοτύλῃν δέ τέ μιν καλέουσιν·
 θλάσσε δέ οἱ κοτύλῃν, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε·
 ὥσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὃγ' ἦρως
 ἔστη γνῦξ ἐριπών, καὶ ἐρεῖδατο χειρὶ παχεῇ

310 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.

Καὶ νύ πεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
εἰ μὴ ἄρ' ὁξὺ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι·
ἀμφὶ δὲ ὃν φίλον υἱὸν ἐρεύατο πήρῃε λευκῶ·

315 πρόσθε δέ οἱ πέκλοιο φαινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
ἔρκος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων
χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.

Ἦ μὲν ἐὼν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάων·

320 τάων, ὡς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.

ἀλλ' ὅγε τοὺς μὲν εὐὸς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους·
νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας·
Αἰνείαιο δ' ἐπαΐξας παλλίτριχας ἵππους
ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·

325 δῶκε δὲ Διὶ Πύλῳ, ἑτάρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
τίεν ὀμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη,
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν. αὐτὰρ ὅγ' ἦρωσ
ὦν ἵππων ἐπιβάς, ἔλαβ' ἡνία σιγαλόεντα,
αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,

330 ἐμμεμαώς· ὁ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλεΐ χαλκῷ,
 γιγνώσκων, ὅτ' ἀναλκίς ἔην θεὸς, οὐδὲ θεάων
 τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα ποικιρανέουσιν,
 οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίῃ, οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίτανε πολὺν παθ' ὄμιλον ὀπάζων,
 335 ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδεὸς υἱός,
 ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξείῃ δουρὶ
 ἀβληχρήν· εἶδαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
 ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες πάμον αὐταί,
 πρυμνὸν ὑπὲρ θέναρος. ῥέε δ' ἄμβροτον αἶμα θεοῖο,
 340 ἰχώρ, οἷός κέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν·
 οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἶθοπα οἶνον.
 [τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
 ἢ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἔο κάββαλεν νιόν·
 καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 345 κυανὴν νεφέλῃ, μήτις Δαναῶν ταχυπόλων
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Εἶπε, Διὸς θύγατερ, πολέμου καὶ δηϊοτήτος!
 ἦ οὐχ ἄλλis, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἡπεροπεύεις;

350 εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεται, ἧ τέ σ' οἶω

ρίγῃσειν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἐτέρωθι πύθῃαι.

Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς.

τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἐλοῦσα ποδὴννεμος ἔξαγ' ὀμίλου,

ἄχθομένην ὁδύνησι· μελαίνετο δὲ χρῶα παλόν.

355 εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θοῦρον Ἄρηα,

ἦμενον· ἡέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵκπω.

ἡ δὲ γυνὲ ἐριποῦσα, πασιγνήτοιο φίλοιο,

πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους·

Φίλε πασίγνητε, κόμισαί τέ με, δὸς δέ μοι ἵππους,

360 ὄφρ' ἐς Ὀλυμπον ἵκωμαι, ἦν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.

λίην ἄχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὐτασεν ἀνὴρ,

Τυδεΐδης, ὃς νῦν γε καὶ ἄν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.

Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους·

ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀπηχεμένη φίλον ἦτορ.

365 παρ δέ οἱ Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάζετο περσίν·

μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

αἶψα δ' ἔκειθ' ἵκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·

ἐνθ' ἵππους ἔστησε ποδὴννεμος ὠκέα Ἴρις,

λύσας' ἐξ ὀρέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ.

370 ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτη,
μητρὸς ἧς· ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐραניῶνων
μαψιδίως, ὥσεί τε κακὸν ρέζουσαν ἐνωπῇ;

375 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη·
οὐτά με Τυδίδος υἱὸς, ὑπέρθυμος Διομήδης,
οὐνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
οὐ γάρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνῇ,

380 ἀλλ' ἤδη Λαναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διώνη, διὰ θεάων·
τέτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ!
πολλοὶ γὰρ δὴ τλήμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔροντες
ἔξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐκ' ἀλλήλοισι τιθέντες.

385 τλῇ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ἰλτος, κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
παῖδες Ἠλωῆος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ·
χαλκῆφ δ' ἐν κεράμφω δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.
καὶ νύ κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄτος πολέμοιο,
εἰ μὴ μητρυιῇ, περικαλλῆς Ἡερίβοια,

390 Ἑρμῆα ἐξήγγειλεν· ὁ δ' ἐξέπλεψεν Ἄρηα,
 ἦδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐ δεσμός ἐδάμνα.
 τλῆ δ' Ἥρη, ὅτε μιν πρᾶτερός παῖς Ἀμφιτρύωνος
 δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν οἶστῳ τριγλώχινι
 βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.
 395 τλῆ δ' Αἴδης ἐν τοῖσι πελώριος ὦκυν οἶστόν,
 εὖτέ μιν αὐτὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλὼν ὀδύνησιν ἔδωκεν.
 αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 κῆρ ἀρέων, ὀδύνησι πεπαρμένος· αὐτὰρ οἶστος
 400 ὦμῳ ἐνι στιβαρῷ ἤλῃλατο, κῆδε δὲ θυμόν·
 τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων,
 ἠκέσας· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
 σχέτλιος, ὀβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθρετ' αἵσυλα ῥέζων,
 ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεούς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν!
 405 σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε πατὰ φρένα Τυδεὸς υἱός,
 ὅττι μάλ' οὐ δηναῖός, δς ἀθανάτοισι μάχεται,
 οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι πακπάδουσιν, —
 ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.

Ἰλ.ιάδ. I.

11

410 τῷ νῦν Τυδεΐδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
 φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σεῖο μάχηται·
 μὴ δὴν Λιγιάλεια, περίφρων Ἀδρηστίνη,
 ἐξ ὕπνου γοόουσα φίλους οἰκῆας ἐγείρη,
 πουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
 415 ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἱποδάμοιο.

Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργνυ·
 ἄλθετο χεῖρ, ὀδύναι δὲ πατηπιόωντο βαρεῖαι.
 αἱ δ' αὖτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναῖη τε καὶ Ἥρη,
 περτομίρις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέδιζον.
 420 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι πεχολώσεται, ὅ,ττι κεν εἴπω;
 ἦ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιϊάδων ἀνιεῖσα
 Τρωσὶν ἄμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησεν,
 τῶν τινα παρῥέζουσα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων,
 425 πρὸς χρυσῇ περόνῃ παταμύξατο χεῖρα ἀραιήν.

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καὶ ῥα καλεσάμενος προσέφη χρυσέην Ἀφροδίτην·

Οὐ τοί, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα·
 ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο!

439 ταῦτα δ' Ἀρηϊ θεῶ· καὶ Ἀθήνη πάντα μελήσει.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —

Λινεία δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
γιγνώσκων, ὃ οἱ αὐτὸς ὑπαίρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
ἀλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἴετο δ' αἰεὶ

435 Λινείαν πτεῖναι, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.

τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, πατακτάμεναι μενεαίνων·
τρὶς δέ οἱ ἐστυφέλιξε φαινήν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐκέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
δεῖνὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·

440 Φράζεο, Τυδεΐδη, καὶ χάζεο, μῆδὲ θεοῖσιν
ἴσ' ἔθελε φρονέειν! ἐπεὶ οὔποτε φῦλον ὁμοῖον
ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων.

Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δ' ἀνεράζετο τυτθὸν ὀπίσσω,
μῆνιν ἀλευάμενος ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

445 Λινείαν δ' ἀπάτερθεν ὀμίλου θῆκεν Ἀπόλλων

Περγάμῳ εἰν ἰσρῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο·
ἦτοι τὸν Λητώ τε καὶ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀπέοντό τε, κῦδαινόν τε.
αὐτὰρ ὁ εἶδωλον τεῦξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,

- 450 αὐτῷ τ' Αἰνεία ἵκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδώλω Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 δῆλουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοεΐας
 ἀσπίδας εὐκύνλους, λαισῆϊά τε πτερόεντα.
 δὴ τότε θοῦρον Ἄρηα προσηύδα Φοῖβος Απόλλων·
- 455 — Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μαιφόνε, τειχεσιπλῆτα!
 οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών,
 Τυδείδην, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὐτάσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
- 460 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ.
 Τρῶας δὲ στίχας οὖλος Ἄρης ὥτρυνε μετελθών,
 εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῷ, ἡγήτορι Θρηκῶν·
 υἱάσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι πέλευνεν·
- Ἦ νιεῖς Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 465 ἐς τί ἔτι πτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
 ἢ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλης εὐποιοιτῆσι μάχωνται;
 πεῖται ἀνὴρ, ὄντ' ἴσον ἐτίομεν Ἑκτορι δίῳ,
 Αἰνείας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχιδαο.
 ἀλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον!

- 470 Ὡς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐλάστου.
 ἔνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νείκεσεν Ἑκτορα δῖον·
 Ἑκτορ, πῇ δὴ τοι μένος οἴχεται, δ' πρὶν ἔρεσκες;
 φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἢδ' ἐπικούρων,
 οἶος, σὺν γαμβροῖσι, πασιγνήτοισί τε σοῖσιν.
- 475 τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ' οὐδὲ νοῆσαι,
 ἀλλὰ παταπτώσσοуси, πύνες ὥς ἀμφὶ λέοντα·
 ἡμεῖς δὲ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν.
 καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπίκουρος ἑὼν, μάλα τηλόθεν ἦκω·
 τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι·
- 480 ἔνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νῆπιον υἱόν,
 παῖδ' δὲ κτήματα πολλὰ, τάτ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής.
 ἀλλὰ καὶ ὥς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμιον' αὐτὸς
 ἀνδρὶ μαχήσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 οἷόν κ' ἦε φέροιεν Ἀχαιοὶ, ἢ κεν ἄγοιεν·
- 485 τὴν δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι πελεύεις
 λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὥρεσσιν.
 μήπως, ὥς ἀψῖσι λίνου ἀλόντε πανάγρουν,
 ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ πύρμα γένησθε·
 οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμήν.

490 σοὶ δὲ πρὴν τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμῶν,
 ἄρχους λισσομένων τηλεκλήτων ἐπικούρων,
 νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνικήν.
 Ὡς φάτο Σαρπηδὼν· δάκε δὲ φρένας Ἑκτορι μῦθος.
 αὐτίκα δ' ἔξ ὀρέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 495 πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὄχετο πάντη,
 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 ὥς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς πατ' ἄλωας,
 500 ἀνδρῶν λιπμώντων, ὅτε τε Ξανθὴ Δημήτηρ
 κρίνη, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμαί· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 λευκοὶ ὑπερθε γένοντο κονισσάλῳ, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
 οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 505 ἃς ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἥνιοχῆες·
 οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
 θοῦρος Ἄρης ἐπάλυψε μάχῃ, Τρώεσσι ἀρήγων,
 πάντος' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐπράϊαινεν ἐφετμὰς
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγει

510 Τρῳσὶν θυμὸν ἐγείραι· ἐπεὶ ἴδε Παλλὰδ' Ἀθήνην
οἰχομένην· ἥ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγών.

Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μάλα πίνος ἐξ ἀδύτοιο
ἦγε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,

515 ὥς εἶδον ζωὸν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετάλλησάν γε μὲν οὔτι.
οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
Ἄρης τε βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα.

Τοὺς δ' Αἶαντε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης

520 ὦτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκᾶς·
ἀλλ' ἔμενον, νεφέλῃσιν ἑοικότες, ἄστε Κρονίων
νηνεμίης ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν
ἀτρέμας, ὄφρ' εὐδῇσι μένος Βορέας καὶ ἄλλων

525 Ζαχρηῶν ἀνέμων, οἵτε νέφεα σκιάοντα
πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾶσιν αἰντες·
ὥς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
Ἄτρεΐδης δ' ἄν' ὄμιλον ἐφοῖτα, πολλὰ κελεύων·

Ἦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,

530 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας!

αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σοοί, ἤν' κέφονται·

φευγόντων δ' οὐτ' ἄρ' κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλήκη.

Ἦ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,

Αἰνείεω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα

535 Περγασίδην, δν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσιν

τίον, ἐπεὶ θοὸς ἔσχε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.

τόν ῥα πατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε πρείων Ἀγαμέμνων·

ἣ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἶσατο χαλκός·

νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασσεν.

540 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἐνθ' αὖτ' Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους,

νῆε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε, Ὀρσίλοχόν τε·

τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν εὐκτιμένη ἐνὶ Φηρῇ,

ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο.

545 Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ρέει Πυλίων διὰ γαίης.

ὅς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα·

Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάρυμον·

ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,

Κρήθων, Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.

550 τὼ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν

Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,

τιμὴν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,

ἀρνυμένῳ· τὼ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.

οἷῳ τῷγελέοντε δύω ὄρεας πορυφῆσιν

555 ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης·

τὼ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα,

σταθμούς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτῷ

ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξεί χαλκῷ·

τοίῳ τὼ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείαιο δαμέντε

560 κακπεσέτην, ἐλάττησιν εἰκότες ὑψηλῆσιν.

Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·

βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,

σείων ἐγχεῖν· τοῦ δ' ὠτρυνεν μένος Ἄρης,

τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαιο δαμείη.

565 τὸν δ' ἶδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός·

βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διέ ποιμένι λαῶν,

μήτι πάθῃ, μέγα δέ σφας ἀποσφῆλκει πόνοιο.

τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα

ἀντίον ἀλλήλων ἐρέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·

570 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.

Αἰνεΐας δ' οὐ μεῖνε, θοός περ ἔων πολεμιστής,

ὥς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.

οἱ δ' ἐπεὶ αὖν νεπρούς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,

τῷ μὲν ἄρα δειλὴν βαλέτην ἐν χερσὶν ἐταίρων·

575 αὐτῷ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθην.

Ἐνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἀρηϊ,

ἄρχον Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.

τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος

ἑσταότ' ἔγχεϊ νύξῃ, πατὰ κληῖδα τυχήσας.

580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἡνίοχον θεράποντα,

ἑσθλὸν Ἀτυμνιάδην — ὃ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους —

χερμαδίφ' ἀγκῶνα τυχῶν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν

ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.

Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας εἴφει ἤλασε πόρσῃν·

585 αὐτὰρ ὅγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔηκεσε δίφρου

κύμβαρος ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ βρεχμόν τε παῖ ὦμους·

δηθὰ μάλ' ἐστήκει — τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαδείης —

ὄφρ' ἵπκω πλήξαντε χαμαὶ βάλλον ἐν κονίῃσιν.

τοὺς δ' ἱμάς Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλας Ἀχαιῶν.

590 Τοὺς δ' Ἐκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 πεπληγῶς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες
 καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐννώ·
 ἡ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος·
 Ἄρης δ' ἐν καλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·

595 φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἐκτορος, ἄλλοτ' ὀπίσθην.

Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βαῆν ἀγαθὰς Διομήδης.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 στήνῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι,
 ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
 600 ὥς τότε Τυδεΐδης ἀνεράζετο, εἰπέ τε λαῶ·

Ἦ φίλοι, οἷον δὴ θαυμάζομεν Ἐκτορα δῖον,
 αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν!
 τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
 καὶ νῦν οἱ πάρα καῖνος Ἄρης, βροτῷ ἀνδρὶ ἑοικώς.
 605 ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἴφι μάχεσθαι!

Ἦς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
 ἐνθ' Ἐκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότε χάρμης,
 εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντε, Μενέσθην, Ἀγχιάλόν τε.

610 Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἄμφιον, Σειλάγου υἱόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῶ
 ναῖε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλὰ ἔ Μοῖρα
 ἦγ' ἐπικουρήσουντα μετὰ Πριάμῳ τε καὶ υἴας.

615 τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,
 νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος·
 δοῦπήσεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπέδραμε φαιδιμος Αἴας,
 τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχρυναν,
 ὄξεα, παμφανόωντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλάς.

620 αὐτὰρ ὁ λαῖε προσβάς ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
 ἐσπάσας· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
 ὦμοιιν ἀφελέσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσι.
 δεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερώχων,
 οἳ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέσταςαν ἔγχε' ἔχοντες,

625 οἳ ἔ, μέγαν περ ἰόντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγαυόν,
 ὥσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσχῃ.
 Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἧδ' ὅν τε μέγαν τε,
 ὥρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι Μοῖρα κραταιή.

630 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 υἱὸς θ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Σαρπηδὸν, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 πτώσσειν ἐνθάδ' ἐόντι, μάχης ἀδαήμονι φωτί;

635 ψευδόμενοι δέ σε φασὶ Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 εἶναι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν,
 οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
 ἀλλ' οἷόν τινά φασι βίην Ἑρακληΐην
 εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμονα, θυμολέοντα!

640 ὅς ποτε δεῦρ' ἔλθῶν ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
 ἐξ οἴης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
 Ἰλίου ἑξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγνιάς.
 σοὶ δὲ καπὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὄϊομαι ἄλκαρ ἔσσεσθαι,

645 ἔλθόντ' ἐν Λυκίῃς, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
 ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Αἴδαο περήσειν.

Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ἠΐδα·
 Τληπόλεμ', ἥτοι κείνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν,
 ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,

- 650 ὅς ρά μιν εὖ ἔρξαντα κακῶ ἠνίπαπε μύθῳ,
οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἶνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
ἔξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ.
- 655 Ὡς φάτο Σαρπηδῶν· ὁ δ' ἀνέσχετο μείλινον ἔγχος
Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτῇ δούρατα μακρὰ
ἐν χειρῶν ἦϊξαν· ὁ μὲν βάλεν αὐτένα μέσσον
Σαρπηδῶν, αἵχμῃ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινή·
τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν.
- 660 Τληπόλεμος δ' ἤρα μηρὸν ἀριστερὸν ἔγχρῃ μακρῷ
βεβλήκει· αἵχμῃ δὲ διέσσυτο μαιμώωσα,
ὅστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, πατῆρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἐταῖροι
ἔξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δὲ μιν δόρυ μακρὸν
665 ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν,
μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὅφρ' ἐπιβαίη,
σπευδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον· πόνον ἀμφιέποντες.
Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν εὐπνήμιδες Ἀχαιοὶ
ἔξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,

670 τλήμονα θυμόν ἔχων· μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ·
 μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἢ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
 ἢ ὄγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μόρσιμον ἦεν,

675 Ἰφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ·
 τῷ ῥά κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
 ἔνθ' ὄγε Κοίρανον εἴλεν, Ἀλάστορά τε, Χρομίον τε,
 Ἄλκανδρόν θ', Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε, Πρύτανίν τε·
 καὶ νύ κ' ἔτι πλείονας Λυκίων πτάνε διὸς Ὀδυσσεύς,

680 εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι·
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυνδὸν ἔειπεν·

Πριαμίδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς
 685 κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
 ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 νοστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,

690 ἀλλὰ παρήϊξεν, λεληημένος, ὄφρα τάχιστα
 ὤσσαιτ' Ἀργείους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δίοι ἑταῖροι
 εἶσαν ὑπ' αἰγίοχοιο Διὸς περιπαλλεῖ φηγῶ·
 ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὥσε θύραζε

695 ἴφθιμος Πελάγων, ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 αὖτις δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιῇ Βορέαο
 ζώγρει ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.

Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηϊ καὶ Ἑκτορι χάλκοπορυστῇ

700 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
 οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχη, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
 χάζονθ', ὥς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν

Ἑκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, καὶ χάλκεος Ἄρης;

705 Ἀντίθεον Τεύδραντ', ἐπὶ δὲ κλήξειπκον Ὀρέστην.
 Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
 Οἰνοπίδην θ' Ἑλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομήτην,
 ὅς ῥ' ἐν Τλῇ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμνηλώς,
 λίμνη κεκλημένος Κηφισίδι· παρ δέ οἱ ἄλλοι

710 ναῖον Βοιωτοί, μάλα πίονα δήμον ἔχοντες.

Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
αὐτὴν Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη!
715 ἦ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάω,

Ἦλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὐλον Ἄρηα.
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

720 ἡ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους

Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιοι·
Ἥβη δ' ἄμφ' ὀρέεσσι θοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
χάλκεα, ὀκτάπνημα, σιδηρέφ' ἄξονι ἄμφις.
τῶν ἦτοι χρυσὴ ἵтус ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθεῖν

725 χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·

πλῆμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν·
δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμάσιν
ἐντέταται· δοιαί δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν.
τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρω

Ἰλιάδ. I.

730 δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν· ἐν δὲ λέπαθνα
 πάλ' ἔβαλε, χρύσει· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
 ἵππους ὠκύποδας, μεμαυῖ ἔριδος καὶ αὐτῆς.

Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐκ' οὐδαι,
 735 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·

ἣ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο διακρυόεντα.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται·

740 ἐν δ' Ἑρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰώκη·
 ἐν δέ τε Γοργεῖη κεφαλῇ, δεινοῖο πελώρου,
 δεινὴ τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάλῃρον,
 χρυσεῖην, ἑκατὸν πόλεων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.

745 ἐς δ' ὄχρα φλόγεια ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος
 βριθὺ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.

Ἥρη δὲ μάλιστα θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ὥς ἔχον ὦραι,

750 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός, Οὐλύμπός τε,
 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἡδ' ἐπιθεῖναι.
 τῇ ῥά δι' αὐτάων κεντρηνεπείας ἔχον ἵππους·
 εὖρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμενον ἄλλων,
 ἀπροτάτη κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο.

755 ἔνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ζῆν' ὕπατον Κρονίδην ἐξείρετο, καὶ προσέειπεν·

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα,
 ὁσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 μάψ, ἀτὰρ οὐ πατὰ κόσμον; ἐμοὶ δ' ἄχος· οἱ δὲ ἔκηλοι

760 τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.

Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥά τί μοι πεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρηα
 λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίδωμαι;

Τὴν δ' ἀπαμβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

765 ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγελείην,

ἣ ἐ μάλιστ' εἴωθε κακῆς ὁδύνῃσι πελάζειν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 μάστιξεν δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἄποντε πετέσθην·
 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

770 ὅσσον δ' ἡεροειδὲς ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν,
 ἡμενός ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην Ἴξον, ποταμῷ τε ρέοντε,
 ἦχι ροὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
 775 ἔνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 λύσας' ἐξ ὀρέων· περὶ δ' ἡέρα πουλὺν ἔρκευεν·
 τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.

Αἱ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἰθμαδ' ὁμοῖαι,
 ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
 780 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι κλειῖστοι καὶ ἄριστοι
 ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 εἰλόμενοι, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
 ἢ συσι κάρποισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 ἔνθα στᾶς ἦυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,

785 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ,
 ὅς τόσον αὐδῆσαςχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·

Αἰδώς, Ἀργεῖοι, πάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί!
 ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων

790 οἴχνεσπον· κείνου γάρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
νῦν δὲ ἐκὰς πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.

Ὡς εἰποῦς, ὦτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστων.

Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
εὖρε δὲ τόγγε ἄνακτα παρ' ἱπποῖσιν καὶ ὄχρεσφιν
795 ἔλκος ἀναφύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰῶ.
ιδρῶς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
ἀσπίδος εὐπύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
ἂν δ' ἴσχων τελαμῶνα, πελαινεφὲς αἴμ' ἀπομόργνυ.
ἰκπέιου δὲ θεὰ Ζυγοῦ ἥφατο, φώνησέν τε·

800 Ἥ ὀλίγον οἱ παῖδα εἰκότα γείνατο Τυδεύς!

Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητής.
καὶ ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἴασκον,
οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἰχαιῶν
ἄγγελος ἐς Θήβας πολέας μετὰ Καδμείωνας·

805 δαίνυσθαί μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηνον·
αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὃν παρτερόν, ὥς τὸ πάρος περ,
πούρους Καδμείων προχαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα.

[ῥήϊδιως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρβροθος ἦα.]

σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παρὰ θ' ἴσταμαι, ἡδὲ φυλάσσω,

810 καί σε προφρονέως κέλομαι Τρώεσσι μάχεσθαι.

ἀλλὰ σευ ἢ πάματος πολυάϊξ γυῖα δέδυκεν,

ἢ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα

Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

815 γιγνώσκω σε, θεά, θύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·

τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.

οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·

ἀλλ' ἔτι σὼν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας.

οὐ μ' εἷας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι,

820 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη

ἔλθῃς ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ.

τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀνατάζομαι, ἡδὲ καὶ ἄλλους

Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·

γιγνώσκω γὰρ Ἄρην μάχην ἀνὰ ποιρανέοντα.

825 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ πεχαρισμένε θυμῷ,

μήτε σύγ' Ἄρην τόγε δείδιδι, μήτε τιν' ἄλλον

ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάρροδός εἰμι.

ἀλλ' ἄγ', ἐπ' Ἀρῇ πρώτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους·

830 τύψον δὲ σχεδὴν, μηδ' ἄζοο θοῦρον Ἄρηα
τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακὸν, ἄλλοπρόσαλλον·
ὃς πρῶην μὲν ἐμοὶ τε καὶ Ἥρῃ στεῦτ' ἀγορεύων
Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἀτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν·
νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται.

835 Ὡς φαμένη, Σθένελον μὲν ἄφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
χειρὶ πάλιν ἐρύσας· ὁ δ' ἄρ' ἐμπαέως ἀπόρουσεν.
ἥ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παρὰ Διομήδεα δῖον
ἐμμεμαυῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
βριθούσῃ· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεόν, ἄνδρα τ' ἄριστον.

840 λάζετο δὲ μάστιγα καὶ ἡνία Παλλὰς Ἀθήνη·
αὐτίκ' ἐπ' Ἀρηϊ πρῶτῳ ἔχε μώνυχας ἵππους·
ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν·
τὸν μὲν Ἄρης ἐνάριζε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη

845 δὺν Ἄϊδος πυνέην, μὴ μιν ἴδοι ὄβριμος Ἄρης.

Ὡς δὲ ἶδε βροτολοιγὸς Ἄρης Διομήδεα δῖον,
ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
κτεῖσθαι, ὃθι πρῶτον πτείνων ἐξαίνυτο θυμὸν·
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰθὺς Διομήδεος ἱπποδάμοιο.

850 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 πρόσθεν Ἄρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγόν, ἥνία θ' ἱκπών,
 ἔγχεϊ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμὸν ἐλέσθαι·
 καὶ τόγχε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥσεν ὑπ' ἐν δίφροιο ἐτώσιον αἶψῃ·

855 δεύτερος αὖθ' ὠρμάτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 ἔγχεϊ χαλκείῳ· ἐπέρισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 νεΐατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην·
 τῇ ρά μιν οὗτα τυχών, διὰ δὲ χροά καλὸν ἔδαψεν·
 ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὖτις. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης,

860 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης.
 { τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε, Τρῳάς τε,
 { δέισαντας· τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἄτος πολέμοιο.

Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ,

865 καύματος ἔξ ανέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο·
 τοῖος Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
 φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 παρ δὲ Διὶ Κρονίῳ καθέζετο, θυμὸν ἀρέων,

870 δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταρρέον ἔξ' ὠτειλῆς,
καί ρ' ὀλοφυρόμενος ἔκεα πτερόεντα προσηόδα·

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίδῃ ὄρων τάδε καρτερά ἔργα;
αἰεὶ τοι ρίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεςσι φέροντες.

875 σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην,
οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν.
ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
σοὶ τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
ταύτην δ' οὐτ' ἔπει προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ,

880 ἀλλ' ἀνίεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐργεῖναιο παῖδ' αἰδῆλον·

ἣ νῦν Τυδέος υἱὸν ὑπέρθυμον Διομήδεα
μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐκ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὐτάσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·

885 ἀλλὰ μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἥ τέ κε δηρὸν
αὐτοῦ πῆματ' ἔκασχον ἐν αἰνῆσιν νεκάδεσσιν,
ἣ κε ζῶς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσιν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
μήτι μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε!

890 ἔχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε·
μητρός τοι μένος ἔστιν ἀάσχετον, οὐκ ἐπεικτόν,
Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
τῷ σ' οἶω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.

895 ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἔσσι, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
εἰ δέ τευ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὧδ' αἰδολός,
καὶ κεν δὴ πάλαι ἦεθα ἐνέρτερος Οὐραניῶνων.

ὣς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.

900 τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσω·
ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι κατὰθνητός γ' ἐτέτυκτο.
ὥς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν,
ὕγρὸν ἑόν· μάλα δ' ὧκα περιστρέφεται κυκλώντι·
ὥς ἄρα παρκαλίμως ἰήσατο θοῦρον Ἄρηα.

905 τὸν δ' Ἥβη λοῦσεν, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσσεν·
πάρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθεζέτο, κύδει γαίῳν.

Αἰ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μέγαλοιο νέοντο,

Ἥρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενηὶς Ἀθήνη,
παύσασαι βροτολογιὸν Ἄρην ἀνδροκτασιῶν.

Ι Λ Ι Α Δ Ο . Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ζ.

S U M M A R I U M.

Troianorum acie in fugam inclinante, Helenus vates Hectorem hortatur, ut publicam obsecrationem Minervae in arce habendam imperet (1 - 101). Ergo is celeriter restituto proelio pergit in urbem: in eo proelio Diomedes et Glaucus, dux Lyciorum, ad certamen progressi, priusquam manus consererent, paterna inter se hospitia recordati, facta armorum permutatione, dextras iungunt (102 - 236). Hecuba et ceterae matronae de Hectoris et procerum consilio peplum in aedem Minervae inferunt, vota pro salute patriae nuncupant (237 - 311). Interim Hector domi desidentem Paridem obiurgando in aciem reducit (312 - 368): uxorem Andromachen, in aedibus suis frustra quaesitam, tandem urbe egrediens ad portam Scaeam una cum puero Astyanacte obviam habet, atque ultimum alloquitur (369 - 502). Mox fratrem in via armatus assequitur Paris (503 - 529).

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

Ἔκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἔθυσε μάχη πεδίοιο,
ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνθοιο ῥοάων.

- 5 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν,
ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
υἱὸν Ἐϋσσώρου, Ἀκάμαντ', ἧῦν τε μέγαν τε.
τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,

10 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὁστέον εἶσω
αἶτμῃ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.

Ἄεϋλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένη ἐν Ἀρίσβῃ,
ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν·

15 πάντας γὰρ φιλέσκειν, ὁδῶ ἔπι οἰκία ναίων.
ἀλλὰ οἱ οὔτις τῶνγε τότε ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
πρόσθεν ὑπαντίαςας· ἄλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπῆυρα,
αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τόθ' ἱππῶν
ἔσκεν ὑψηλίστος· τῷ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.

20 Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλτιον ἐξενάριξεν·
βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη
νηῖς Ἀβαρβαρέῃ τέκ' ἀμύμονι Βουκολίῳνι.

Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαθοῦ Λαομέδοντος,
πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ ἐ γείνατο μήτηρ·

25 ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίγῃ φιλότῳ καὶ εὐνῇ,
ἣ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε·
καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Μηλιστηριάδης, καὶ ἀπ' ὦμων τεύχε' ἐρύλα.

Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυκοίτης·

30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκώσιον ἐξεναρίξεν
 ἔγχεϊ χαλκείῳ· Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαινώ
 Νεστορίδης· ἔλατον δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ναῖε δὲ Σατυνίαντος ἐϋρρεΐταιο παρ' ὄχθας,

35 Πήδασον αἰπεινὴν· Φύλακον δ' ἔλε Λήϊτος ἥρως
 φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξεναρίξεν.

Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ζωὸν ἔλ'· ἵκπω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο,
 ὄζω ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνω, ἀγκύλον ἄρμα
 40 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην
 πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
 πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· παρ δέ οἱ ἔσθη
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔρων δολιχόσκιον ἔγχος.

45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων·

Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
 πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κείται,
 χαλκός τε, χρυσός τε, πολύμηχτός τε σίδηρος·
 τῶν κέν τοι χαρίσαιο κατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,

50 εἴ κεν ἐμὲ ζωὸν πεκύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὦς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρinen.
καὶ δὴ μιν τάχ' ἐμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
δώσειν ᾧ θεράποντι παταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ἤυδα·

55 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτῶς
ἀνδρῶν; ἧ σοὶ ἄριστα κεποιήται κατὰ οἶκον
πρὸς Τρώων! τῶν μήτις ὑπεφυγόι αἰκὺν ὄλεθρον,
χεῖράς θ' ἡμετέρας· μῆδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ
κοῦρον ἐόντα φέροι, μῆδ' ὅς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
60 Ἰλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.

Ὦς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρωες,
αἷσιμα παρειπῶν. ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὤσατο χειρὶ
ἥρω' Ἀδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ'· Ἀτρεΐδης δὲ
65 λαῖε ἐν στήθεσι βὰς, ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος.

Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
μιμνέτω, ὥς πε πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·

70 ἄλλ' ἄνδρας πτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκκηλοι
νεκροὺς ἅμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.

ἔνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν

Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες,

75 εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορι εἶπε παραστάς

Πριαμίδης Ἑλένος, οἴωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·

Αἰνεία τε καὶ Ἑκτορ· ἐπεὶ κόνος ὕμμι μάλιστα

Τρῶων καὶ Λυκίων ἐγκέκληται, οὐνεκ' ἄριστοι

κᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε μάχεσθαι τε φρονέειν τε·

80 στήτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων,

πάντῃ ἐποχόμενοι, πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν

φεύγοντας πεσέειν, δηϊοισι δὲ τάρμα γενέσθαι.

αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ὑπάσας,

ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὐθι μένοντες,

85 καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·

Ἑκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπὲ δ' ἔπειτα

μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς

νηὸν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄκρῃ,

οἷδεασα πλητῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,

Ἰλιάδ. I.

13

90 πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἡδὲ μέγιστος
 εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
 δεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡυπόμοιο·
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηφί,
 ἦνις, ἡκέστας, ἱερευσέμεν, αἷ κ' ἐλεήσῃ

95 ἄστν τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 αἷ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἰλίου ἱρῆς,
 ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·
 ὃν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι.
 οὐδ' Ἀχιλλῆά ποθ' ὥδέ γ' ἐδείδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 ὃν περ φασὶ θεᾶς ἔξ ἔμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
 μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.

Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι πασιγνήτω ἀπίθησεν.
 αὐτίκα δ' ἔξ ὀρέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 πᾶλλων δ' ὀξεία δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὄψετο πάντη,
 105 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνὴν.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
 φᾶν δέ τιν' ἀθανάτων ἔξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρῶσιν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν· ὧς ἐλέλιχθεν.

110 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐπέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἥδὲ γέρουσιν
 εἴπω βουλευτῆσι καὶ ἡμετέρης ἀλόχοισιν,

115 δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα πελαιόν,
 ἄντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. —

Γλαῦκος δ', Ἰππολόχοιο πάϊς, καὶ Τυδέος υἱός,
 120 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σφεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταθνητῶν ἀνθρώπων;
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἐνὶ πυδανείρῃ
 125 τὸ κρίν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 σὼ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσπιον ἔγχος ἔμεινας.
 δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώωσιν.
 εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.

- 130 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκόοργος,
 δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
 ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 σεῦε κατ' ἡγάθειον Νυσηῖον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνιο Λυκούργου
 135 θειρόμεναι βουπλῆγι· Διόνυσος δὲ φοβηθεῖς,
 δύσεθ' ἄλός κατὰ πῦμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 διειδίῳ· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλῆ.
 τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶοντες,
 καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 140 ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
 οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 ἄσσον ἱθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πεῖραθ' ἵκηαι!
 Τὸν δ' αὖθ' Ἰππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·
 145 Τυδεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεΐνεις;
 οἷη περ φύλλων γενεή, τοιῆδε καὶ ἀνδρῶν.
 φύλλα τὰ μὲν τ' ἀνεμος χαμάδις ῥέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
 τηλεθώσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
 ὥς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει.

150 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυτῶ Ἄργεος ἱποβότοιο,
 ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσπεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰολίδης· ὃ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·

155 αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
 τῷ δὲ θεοὶ πάλλος τε καὶ ἡνορέην ἐρατεινὴν
 ὤπασαν. αὐτὰρ οἱ Προΐτος κἀκ' ἐμήσατο θυμῷ·
 ὅς ρ' ἐκ δήμου ἔλασσεν, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν
 Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σπήπτρῳ ἐδάμασσε.

160 τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δὴ Ἄνθεια,
 κρυπταδίῃ φιλότῃτι μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι
 πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
 ἣ δὲ ψευσαμένη Προΐτον βασιλῆα προσηύδα·

Τεθναίης, ὦ Προῖτ', ἣ κἀκτανε Βελλεροφόντην,

165 ὅς μ' ἔθελεν φιλότῃτι μιγήμεναι, οὐκ ἐθέλουσῃ.

ὣς φάτο· τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν·
 κτεῖναι μὲν ρ' ἀλέεινε, σεβάσσατο γὰρ τόγῃ θυμῷ,
 πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ,
 γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλὰ·

170 δείξαι δ' ἠνώγει ᾧ πενθερῷ, ὅφρ' ἀπόλοιτο.

αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ἕκ' ἀμύμονι κομπῇ·

ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἶξε, Ξάνθον τε ρέοντα,

προφρονέως μιν τίεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης·

ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρυσεν.

175 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥώς,

καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἦτεε σῆμα ἰδέσθαι,

ὅττι ρά οἱ γαμβροῖο πάρα Προίτοιο φέροιτο.

αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα πακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,

πρῶτον μὲν ρά Χίμαιραν ἀμαιμακῆτην ἐπέλευσεν

180 πεφνέμεν - ἣ δ' ἄρ' ἔην' θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·

πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·

δεινὸν ἀποκνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο -

καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεῦσι πιθήσας.

δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο πυθαλίμοισιν·

185 καρτίστην δὴ τήνγε μάχην φάτο δύνειαι ἀνδρῶν·

τὸ τρίτον αὖ κατέπεφνεν Ἀμαζόνas ἀντιανείρας.

τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὑφαίνειν·

πρίνας ἐν Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,

εἶσε λόχυν· τοῖ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·

190 πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.

ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἦν ἐόντα,

αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·

δῶκε δέ οἱ τιμῆς βασιληΐδος ἡμισυ πάσης·

καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,

195 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.

ἣ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφροني Βελλεροφόντη,

Ἰσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν.

Λαοδαμείη μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς·

ἣ δ' ἔτεκε ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν.

200 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,

ἦτοι ὁ πᾶν πεδίον τὸ Ἀλφειὸν οἶος ἀλᾶτο,

ὃν θυμὸν κατέδωκε, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

Ἰσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο

μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν·

205 τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.

Ἰππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημι γενέσθαι·

πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,

αἶν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,

μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἱ μέγ' ἀριστοὶ

210 ἔν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.

ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.

ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ κουλυβοτείρῃ,

αὐτὰρ ὁ μελιχίοισι προσήδα ποιμένα λαῶν·

215 Ἦ ρά νύ μοι Ξεῖνος πατρῷός ἐσσι παλαιός·

Οἶνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην

Ξεῖνις· ἐνὶ μεγάροισιν, εἰκόσιν ἡματ' ἐρύξας·

οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον Ξεινήϊα καλὰ.

Οἶνεὺς μὲν ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαινόν,

220 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφιπύπελλον·

καί μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμας· ἐμοῖσιν.

Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα

πάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβησιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.

τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ Ξεῖνος φίλος Ἀργεῖ μέσσω

225 εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε πεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.

ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου·

πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι,

πτείνειν, ὃν κε θεός γε πόρῃ, καὶ ποσσὶ πιτρεύω·

πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνῃαι·

230 τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείβομεν· ὄφρα καὶ οἷδε
γνώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώιοι εὐχόμεθ' εἶναι.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παθ' ἱππων ἀΐξαντε,
χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς.

235 ὃς πρὸς Τυδεΐδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβεν,
χρύσεια χαλκείων, ἐκατόμβοι· ἐννεαβοίων. —

Ἐκτωρ δ' ὥς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανε,
ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θέον ἠδὲ θύγατρες,
εἰρόμεναι παῖδός τε, πασιγνήτους τε, ἔτας τε,

240 καὶ πόσιος· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀνώγει
πάσας ἐξείης· πολλῇσι δὲ κῆδε' ἐφῆπτο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανε,
ξεστῆς αἰδούσῃσι τετυγμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,

245 πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθα δὲ παῖδες
ποιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.
κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
δῶδεκ' ἔσαν τέγες θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο,
πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι· ἐνθα δὲ γαμβροὶ

250 ποιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν -

ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ,

Λαοδίην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·

ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τίπτε λιπῶν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουδας;

255 ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι νῆες Ἀχαιῶν,

μαρνάμενοι παρὶ ἄστυ· σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν

ἐλθόντ', ἐξ ἄρκης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν!

ἀλλὰ μὲν, ὄφρα πέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνείκω,

ὥς σπείσης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν

260 πρῶτον· ἔπειτα δὲ π' αὐτὸς ὀνήσεται, αἶ κε πίησθαι.

ἀνδρὶ δὲ πεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει·

ὥς τύνη πέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·

μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,

265 μή μ' ἀπογυιώσης, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.

χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἶθροπα οἶνον

ἄζομαι· οὐδέ πῃ ἔστι, πελαινεφεῖ Κρονίωνι

αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.

ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης

270 ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς·

πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἤδὲ μέγιστος
ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ.
τὸν δὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠυκόμοιο,
καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῷ,

275 ἦνις, ἡκέστας, ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλέησῃ.

ἄστῃ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἴλίου ἱρῆς,
ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο.
ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελεῖης·

280 ἔρχεο· ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι, ὄφρα καλέσσω,

αἶ κ' ἐθέλῃς· εἰπόντος ἀκουέμεν· ὥς πέ οἱ αὖθι
γαῖα χάνοι! μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι, τοῖό τε πῦσιν.
εἰ κτεῖνόν γε ἵδοιμι κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω,

285 φαίην κε φρέν' ἀτέρπου οἰζύος ἐκλελαθέσθαι.

Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
πέπλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν πατὰ ἄστῃ γεραιάς.
αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο πηλώντα,
ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν

- 290 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος Θεοειδὴς
 ἤγαγε Σιδονίηθεν, ἐκίπλως εὐρέα πόντον,
 τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
 τῶν ἔν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνη,
 δς πάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 295 ἀστὴρ δ' ὧς ἀπέλαμπεν· ἔπειτο δὲ νείατος ἄλλων.
 βῆ δ' ἰέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
 Αἰ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρη,
 τῇσι θύρας ᾧῖξε Θεανὼ παλλιπάρηος,
 Κισσηΐς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱκποδάμοιο·
 300 τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἰέριαν.
 αἰ δ' ὀλολυγῇ κᾶσαι Ἀθήνη χεῖρας ἀνέσχον.
 ἡ δ' ἄρα πέπλον ἐλοῦσα Θεανὼ παλλιπάρηος,
 θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠὐπόμοιο·
 εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
 305 Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δία θεάων,
 ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
 κρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
 ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῶ,
 ἦνις, ἠκέστας, ἱερεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσης

310 ἄστῃ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.

ὣς ἔφατ' εὐχομένη· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.

ὥς αἱ μὲν ῥ' εὐχοντο Διὸς κούρῃ μέγαλοιο·

Ἔκτωρ δὲ πρὸς δῶματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει

καλά, τὰ ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἱ τότε ἄριστοι

315 ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλοισι τέκτονες ἄνδρες·

οἳ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,

ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἑκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ.

ἐνθ' Ἑκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ

ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς

320 αἶχμῃ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.

τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,

ἀσπίδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώοντα·

Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῶῃσι γυναιξίν

ἦστο, καὶ ἀμφικόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.

325 τὸν δ' Ἑκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·

Δαιμόνι, σὺ μὲν καλὰ τόλον τόνδ' ἐνθεο θυμῷ.

λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πόλιν, αἰπύ τε τείχος

μαρνάμενοι· σέο δ' εἵνεκ' αὕτῃ τε πτόλεμός τε

ἄστῃ τόδ' ἀμφιδέδωκε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλω,

330 εἴ τινα· που μεθιάντα ἴδοις· στυγεροῦ πολέμοιο.

ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·

Ἔκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείπεις, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,

τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μὲν ἄκουσον·

335 οὗτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλῳ, οὐδὲ νεμέσσει,

ἤμην ἐν θαλάμῳ, ἔδελον δ' ἄρεϊ προτραπέσσαι.

νῦν δέ με παρείπουσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέσσειν

ῥομφαίᾳ ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ

λάῳ ἐσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.

340 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύο·

ἢ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κινήσεσθαι δέ σ' οἴω.

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ.

τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηΐδα μελιχίσιον·

Δαῖρ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης!

345 ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,

οἴχεσθαι προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θύελλα

εἰς ὄρος, ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης!

ἔνθα με κῦμ' ἀπόερσε, πάρος τὰδε ἔργα γενέσθαι.

αὐτὰρ ἐπεὶ τὰδε γ' ὧδε θεοὶ πακὰ τεκμήραντο,

350 ἀνδρὸς ἔπειτ' ὤφελλον ἀμείνωνος εἶναι ἄκοιτις,
 ὅς ἤδη νέμεσιν τε καὶ αἵσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 τούτῳ δ' οὐτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω
 ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι οἶω.
 ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, καὶ ἔζωο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 355 δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
 εἶνεκ' ἐμεῖο, πυνὸς, καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης·
 οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὥς καὶ ὀπίσσω
 ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισιν.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·

360 μή με κἀθιζ', Ἑλένη, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσεις.
 ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὅφρ' ἐπαμύνω
 Τρώεσς, οἳ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν·
 ἀλλὰ σύγ' ὀρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 ὥς κεν ἔμ' ἔντοςθεν πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα.
 365 καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐσελεύσομαι, ὅφρα ἴδωμαι
 οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
 οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἔξομαι αὖτις,
 ἣ ἦδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ἀπέβη κορυθαίολος Ἑκτωρ.

370 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας,
 οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν·
 ἀλλ' ἦγε ἔνν παιδὶ καὶ ἀμφικόλῳ εὐπέπλῳ
 πύργῳ ἐφειστήκει γοόωσά τε, μυρομένη τε.

Ἐκτωρ δ' ὥς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄποιτιν,
 375 ἔσθῃ ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῳῇσιν ἔειπεν·

Εἰ δ', ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτέα μυθήσασθε·
 πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
 ἥε πῃ ἐς γαλῶν, ἥ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἥ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 380 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται;

Τὸν δ' αὖτ' ὀτρηνῇ ταμίῃ πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθεία μυθήσασθαι·
 οὔτε πῃ ἐς γαλῶν, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι

385 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται·
 ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, σῦνεν' ἄκουσεν
 τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ πρᾶτος εἶναι Ἀχαιῶν.
 ἥ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 μαινομένη εἰκυῖα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.

390 Ἦ ῥα γυνὴ ταμὴν· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἐκτωρ,

τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις, εὐκτιμένας κατ' ἀγυιάς.

εἶτε πύλας ἴκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,

Σκαιάς - τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμέναι πεδίοις -

ἐνθ' ἄλοχος· πολυδῶρος ἐναντίῃ ἤλθε θέουσα,

395 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,

Ἡετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση,

Θήβῃ Ἱποκλακίῃ, Κιλικέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσω·

τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ.

ἢ οἱ ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,

400 παῖδ' ἐπὶ πόλῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,

Ἐκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι παλῶ·

τόν ῥ' Ἐκτωρ παλῆεσκε Σηαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι

Ἀστυάνακτ'· οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.

ἦτοι ὁ μὲν μεῖδῃσεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·

405 Ἀνδρομάχῃ δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,

ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἑλεαίρεις

παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἢ τάχα χήρῃ

σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε πατακτανέουσιν Ἀχαιοί,

- 410 πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δὲ κε κέρδιον εἶη,
 σεῦ ἀφαμαρτούσῃ, πθόνα δύμεναι· οὐ γάρ ἔτ' ἄλλι
 ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς,
 ἀλλ' ἄγε! οὐδέ μοι ἔστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἦτοι γὰρ πατέρ' ἀμόν· ἀπέπτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
 415 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν εὐναιετάωσαν,
 Θήβην ὑφίκυλον· κατὰ δ' ἔπτανεν Ἡετίωνα,
 οὐδέ μιν ἐΞενάριξε· σεβάσαστο γὰρ τόγε θυμῷ·
 ἀλλ' ἄρα μιν κατέληε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 ἦδ' ἐπὶ σῆμ' ἔρεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 420 Νύμφαι ὄρεστιάδες, ποῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 οἱ δέ μοι ἐπτά κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 οἱ μὲν πάντες ἰφ' ἴον ἤματι Αἴδος εἴσω·
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρεης δῖος Ἀχιλλεύς,
 βουσὶν ἐκ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς ὄϊεσσιν.
 425 μητέρα δ' ἡ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῃ ὕληέσῃ,
 τὴν ἐπεὶ ἄρ δεῦρ' ἦγαγ' ἄμ' ἄλλοισι πτεάτεσσιν,
 ἂψ ὄγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπαιεῖσι' ἄποινα·
 πατρός δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἔκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,

430 ἡδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.

ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
μὴ καῖδ' ὀρφανικὸν θείης, χήρην τε γυναικα·
λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐριναόν, ἔνθα μάλιστα
ἄμβρατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπιδρομον ἔπλετο τεῖχος.

435 τρις γὰρ τῇγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,

ἄμφ' Αἴαντε δύνω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενεῖα,
ἡδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
ἥ κού τις σφιν ἐνίσκε θεοπροπίων εὖ εἰδώς,
ἥ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

440 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἴκτωρ·

ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλπεσιπέπλους,
αἷ κε, κακὸς ὧς, νόσφιν ἄλυσκάδω πολέμοιο·
οὐδὲ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς

445 αἰεὶ, καὶ πρῶτοισι μετὰ Τρώεσσι μάρχεσθαι,

ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἡδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐὺμμελίῳ Πριάμοιο.

450 ἄλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
 οὐτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἀνακτος,
 οὔτε πασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 ὅσσον σεῖ', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 455 δακρυόεσσαν ἤγεται, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας·
 καὶ κεν ἐν Ἄργει εὐῶσα, πρὸς ἄλλης ἰστὸν ὑφαίνοις,
 καὶ κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηϊδος ἢ Τπερείης,
 πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικεῖσεται ἀνάγκη·
 καὶ ποτέ τις εἴπησιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν·
 460 Ἑκτορος ἦδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 ὣς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
 χήτει τοιοῦδ' ἀνδρὸς, ἀμύνειν δούλιον ἦμαρ.
 ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
 465 πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς, σοῦ θ' ἐλκηθμοῖο πυθέσθαι!
 Ὡς εἰπὼν, οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἑκτωρ.
 αἶψ' δ' ὁ πᾶσι πρὸς πόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
 ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὅφιν ἀτυχεῖς,
 ταρβήσας χαλκὸν τε, ἰδὲ λόφον ἱπιοχαίτην.

470 δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας.

ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.

αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἑκτωρ,

καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·

αὐτὰρ ὅγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε χερσίν,

475 εἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ', ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·

Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι

παῖδ' ἐμόν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσδιν,

ᾧδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου ἴφι ἀνάσσειν·

καὶ ποτέ τις εἴπησι· πατὴρ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων!

480 ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,

κτεῖνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖη δὲ φρένα μήτηρ.

Ἦν εἰπὼν, ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν

παῖδ' ἐόν· ἢ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ,

δακρυόεν γελάσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,

485 χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Δαιμονίη, μή μοι τι λῆν ἀναχίζω θυμῷ!

οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Αἴδι προῖάψει·

μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,

οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.

490 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα νόμιζε,
 ἰστόν τ', ἡλαπάτην, τε, καὶ ἀμφικόλοισι πέλενε.
 ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
 πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοῖ Ἰλίου ἐγγεγάασιν.

Ἦς ἄρα φωνήσας, κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ·
 495 ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλῃ οἰκόνδε βεβήκει,
 ἐντροκαλιζομένη, θαλερὸν πατὰ δάκρυ χέουσα.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετάοντας
 Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο· κινήσατο δ' ἐνδοθι πολλὰς
 ἀμφικόλους, τῇσιν δὲ γόνον πάσῃσιν ἐνῶρσεν.

500 αἱ μὲν ἔτι ζωὸν γόνον Ἔκτορα φ' ἐνὶ οἴκῳ·
 οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 ἵεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.

Οὐδὲ Πάρις δῆθ' οὐκ ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 ἀλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέδ' οὐρανὸν τεύχεα, κοινὰ χαλκῷ,
 505 σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ πραιπνοῖσι πεποιθώς.
 ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀποστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ προαίνων,
 εἰσθῶς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο,
 πυδίσων· ὑψοῦ δὲ πᾶρ ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται

510 ὦμοις αἵσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομόν ἵππων·
 ὥς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
 τεύχεσι παμφαίνων, ὧστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
 παγχαλῶν, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἶψα δ' ἔπειτα

515 Ἔκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὖτ' ἄρ' ἔμελλεν
 στρέψεσθ' ἐκ τῶρης, ὅθι ἦ δάριζε γυναικί.
 τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·

Ἦθεῖ, ἦ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσόμενον πατερύκω,
 δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναΐσιμον, ὥς ἐκέλευες.

520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 δαιμόνι, οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναΐσιμος εἴη,
 ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμὸς ἐσσι·
 ἀλλὰ ἐκὼν μεθίεις τε, καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 ἄχνηται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω

525 πρὸς Τρώων, οἱ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σείο.
 ἀλλ' ἵομεν· τὰ δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεσθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 δῶη, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰγιγενέτησιν
 κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.

Ι · Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Η.

S U M M A R I U M.

Achivos, aequis adhuc seu prosperis armis certantes, urgent Hector et Paris, in proelium reversi (1 - 16): quod ut tandem dirimatur, Minervae et Apollinis consensu, Helenique suasu, fortissimus quisque ab Hectore ad pugnam singularem provocatur (17 - 91). Menelaum, qui se alacrem ostendit, ceteris cunctantibus, deterret Agamemno (92 - 122); mox, a Nestore instigati, surgunt ad dimicandum novem heroës, ex quibus sortis eventus designat Aiace Telamonium (123 - 205). Congrediuntur Hector et Ajax, acriterque depugnant, donec sub noctem, viribus pares, datis invicem muneribus, discedant (206 - 312). In epulis publicis Nestor censet corpora caesorum sepelienda et castra munienda: in Troianorum concione Antenori, pacis et Helenae cum opibus restituendae auctori, respondet Paris, nihil se praeter opes, sed eas propriis adiectis, redditurum (313 - 364). Illud responsum altero die Priamus ad Achivos perferri, atque, ut Troianorum etiam corpora cremantur, inducias iniri iubet (365 - 420). Post haec sepulturam curant utrique suorum, simul Achivi navalia sua vallo fossaque cingunt; quae opera Neptunus inter deos cum indignatione miratur (421 - 464). Coenam nox sequitur minax tonitribus (465 - 482).

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Η.

*Ἑκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία.
Νεκρῶν ἀναίρεσις.*

Ὡς εἰπὼν, πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἑκτωρ·
τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
ἀμφοτέρωι μέμασαν πολεμίζειν ἥδ' ἐμάχεσθαι.
ὥς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐλδομένοισιν ἔδωκεν
5 οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν ἐϋξέστης ἐλάτῃσιν
πόντον ἑλαύνοντες, παμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται·
ὥς ἄρα τῷ Τρώεσσιν ἐλδομένοισι φανήτην.
Ἐνδ' ἐλέτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηϊόοιο ἀνακτος,
Ἄρη ναιετάοντα Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης

10 γείνατ' Ἀρηΐθροος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·

Ἐκτωρ δ' Ἡιονῆα βάλ' ἔγχεϊ δ'εὐόεντι

αὐχέν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλκου, λῦσε δὲ γυῖα.

Γλαῦκος δ', Ἰππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,

Ἴφίνοον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὕσμινην,

15 Δεξιᾶδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων,

ῶμον· ὁ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύγτο δὲ γυῖα.

Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ,

βῆ ῥα κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶξασα

20 Ἴλιον εἰς ἱερὴν. τῇ δ' ἀντίος ὄρνυτ' Ἀπόλλων,

Περγάμου ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·

ἀλλήλοισι δὲ τῶγε συναντέσθην παρὰ φηγῶ.

τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·

Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα, Διὸς θύγατερ μεγάλοιο,

25 ἦλθες ἀπ' Οὐλύμποιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν;

ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκεία νίκην

δῶς; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἑλαίρεις.

ἀλλ' εἴ μοι τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·

νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα

30 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσονται, εἰσέκε τέκνωρ
 Ἰλίου εὐρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ
 ὑμῖν ἀθανάτησι, διαπραθῆειν τόδε ἄστυ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦδ' ἔστω, Ἐκάεργε! τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
 35 ἦλθον ἀπ' Οὐλύμπιοιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.

ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον κατακαυσέμεν ἀνδρῶν;

Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων·

Ἔκτορος ὄρωμεν πρᾶτερόν μένος ἱποδάμοιο,

ἦν τινὰ που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος

40 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,

οἱ δὲ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοπηνήμιδες Ἀχαιοί

οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.

τῶν δ' Ἑλένος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνθετο θυμῷ·

45 βουλήν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφῆνδανε μητιόωσιν·

στῇ δὲ παρ' Ἐκτορ' ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,

ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο; πασίγνητος δέ τοι εἰμί·

ἄλλους μὲν κἀθίσον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς.

50 αὐτὸς δὲ προκάλεσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἕριστος,

ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·

οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισκεῖν.

ὥς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰετγενετάων.

Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,

55 καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,

μέσσου δουρὸς ἐλών· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.

καὶ δ' Ἀγαμέμνων εἶσεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.

καὶ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων

ἐξέσθην, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιόισιν,

60 φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,

ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,

ἄσπισι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.

οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φριε

ὄρνυμένοιο νέον· μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·

65 τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε

ἐν πεδίῳ· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,

ὄφρ' εἰπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

ὄρκια μὲν Κρονίδης ὑφίζυγος οὐκ ἐτέλεσεν,

70 ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,

εἰσόπεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,

ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε κοντοπόροισιν.

ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·

τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,

75 δεῦρ' ἴτω· ἐν πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἑκτορι δίῳ.

ᾧδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·

εἰ μὲν κεν ἐμὲ κτεῖνος ἔλη ταναήκαϊ χαλκῷ,

τεύχεα συλήσας, φερέτω ποίλας ἐπὶ νῆας,

σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με

80 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάτῃσι θανόντα.

εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶή δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,

τεύχεα συλήσας, οἶσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν,

καὶ κρεμόω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·

τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆυς εὐσσέλμους ἀποδώσω,

85 ὄφρα ἐ ταρχύσωσι παρηγομόωντες Ἀχαιοί,

σῆμά τέ οἱ γεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ·

καὶ ποτέ τις εἴπῃσι καὶ ὀφηγόνων ἀνθρώπων,

νηϊ πολυκλήϊδι κλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·

ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,

90 ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος Ἑκτωρ.

ὥς ποτέ τις ἔρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐ ποτ' ὀλεῖται.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·

αἶδεσθαι μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.

ὣς δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,

95 νείκει ὀνειδίδων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ·

ὦ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!

ἦ μὲν δὴ λῶβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,

εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἑκτορος ἀντίος εἴσιν.

ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,

100 ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεῆς αὐτῶς·

τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν

νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἦς ἄρα φωνήσας, κατεδύσατο τεύχεα καλὰ.

ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτή

105 Ἑκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·

εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν,

αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,

δεξιτερῆς ἔλε χειρός, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἀφραΐνεις, Μενέλαε Διοτρεφές! οὐδέ τί σε χρὴ

- 110 ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ·
 μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι,
 "Εκτορι Πριαμίδῃ, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἐνὶ πυδανείρῃ
 ἔβριγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
- 115 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἴδευ, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἐταίρων·
 τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 εἴπερ ἀδειῆς γ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀπόρητος,
 φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγησιν
 δηϊοῦ ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δῆϊότητος.
- 120 ὣς εἰπὼν, παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
 αἵσιμα παρειπών· ὁ δ' ἐκείθετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 γηθόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
 "ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 125 ἦ κε μέγ' οἰμῶξεῖε γέρον ἱκπηλάτα Πηλεὺς,
 ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἡδ' ἀγορητής,
 ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ᾧ ἐνὶ οἴῳ,
 πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεὴν τε τόκον τε.
 τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὕφ' "Εκτορι πάντας ἀκούσαι,

- 130 πολλά πεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ τεῖρας ἀείραι,
 θυμὸν ἀπὸ μελέων δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω.
 αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλόν!
 ἥβῳμ', ὥς ὄτ' ἐπ' ὠπυρόφῳ Κελάδοντι μάχοντο
 ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι,
- 135 Φειᾶς παρ τεῖχεσσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 τοῖσι δ' Ἐρευθαλίων πρόμος ἴστατο, ἰσόθεος φῶς,
 τεύχε' ἔχων ὥμοισιν Ἀρηϊδόοιο ἀναπτος,
 δίου Ἀρηϊδού, τὸν ἐκίκλησιν κορυνήτην
 ἄνδρες κίκλησπον, παλλίζωνοί τε γυναῖκες,
- 140 οὐνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι ματέσκετο, δουρί τε μακρῷ,
 ἀλλὰ σιδηρεῖη κορύνη ῥήγνυσκε φάλαγγας.
 τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι πρᾶτεῖ γε,
 στενωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνη οἱ ἔλεθρον
 χραῖσμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθᾶς
- 145 δουρὶ μέσον περόνησεν· ὁ δ' ὕπτιος οὔδ' ἐρείσθη·
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, τὰ οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
 καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 δῶκε δ' Ἐρευθαλίῳ, φίλῳ θεράποντι, φορῆναι·

150 τοῦ ὄγε ταύχε' ἔρων, προκαλίζετο πάντας ἀρίστους.

οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδείδισαν, οὐδέ τις ἔτλη·

ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμίζειν.

θάρσει ᾧ· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσπον ἀπάντων·

καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.

155 τὸν δὴ μήπιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·

πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.

εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη·

τῷ κε τάχ' ἀντήσσει μάχης κορυθαίολος Ἑκτωρ.

ὕμέων δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,

160 οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ' Ἑκτορος ἀντίον ἔλθεῖν!

Ὡς νεῖκεσσι ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστην.

ῶρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ῶρτο κρατερός Διομήδης·

τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπικειμένοι ἀλκήν·

165 τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,

Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδρείφοντῃ·

τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·

ἂν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·

πάντες ἄρ' οἷγ' ἔθελον πολεμίζειν Ἑκτορι δίῳ.

170 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἰππότα Νέστωρ·

Κλήρω νῦν κεπάλαρχε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐπνήμιδας Ἀχαιοὺς·
καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἶ κε φύγῃσιν
δηῖου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.

175 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημῆναντο ἕκαστος,
ἐν δ' ἔβαλον πυνέη Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο.
λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
ὧδε δέ τις εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαχεῖν, ἦ Τυδέος υἱόν,

180 ἢ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσειο Μυκῆνης!

Ὡς ἄρ' ἔφαν· κάλλεν δὲ Γερήνιος ἰππότα Νέστωρ·
ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος πυνέης, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοί,
Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἀν' ὄμιλον ἀπάντη,
δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.

185 οἱ δ' οὐ γινώσκοντες, ἀπηνήναντο ἕκαστος.

ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἴκανε, φέρων ἀν' ὄμιλον ἀπάντη,
ὅς μιν ἐπιγράψας πυνέη βάλε, φαίδιμος Αἴας,
ἦτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παραστάς·
γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.

190 τὸν μὲν παρ' αὐτῷ ἐὼν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·

ὦ φίλοι, ἤτοι πληθὺς ἐμός, χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς

θυμῷ· ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἑκτορα δῖον.

ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω,

τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι,

195 σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳεὺς γε κύθωνται·

ἥ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὐτινα δείδιμεν ἔμπης.

οὐ γάρ τις με βίη γε ἐκὼν ἀέκοντα διηται,

οὐδὲ μὲν ἰδραίη· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως

ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε, τραφέμεν τε.

200 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι·

ὧδε δὲ τις εἶπεςπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, Ἰδῆθεν μεδέων, κύνιστε, μέγιστε!

δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·

εἰ δὲ καὶ Ἑκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,

205 ἴσην ἀμφοτέροισι βίην καὶ κῆδος ὀπάσδον.

Ὡς ἄρ' ἔφαν· Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.

αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ ἔσδατο τεύχη,

σεύατ' ἔπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,

ὅστ' εἰσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὕς τε Κρονίων

210 θυμοβόρου ἔριδος μένει· ξυνέηκε μάχεσθαι.

τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο κελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
 μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ ποσσὶν
 ἦϊε μακρὰ βιβάς, πραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εισορόωντες·

215 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυνὴ ἑκαστον,
 "Ἐκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·
 ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, σὺδ' ἀναδύναι
 ἄψ λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέεσσαι τάρμῃ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥύτε κύργον,

220 χάλκεον, ἑπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος πάμε τέυχων,
 σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, "Τλη ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·
 ὃς οἱ ἐποίησεν σάκος, αἰόλον, ἑπταβόειον,
 ταύρων ζατρεφέων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν.
 τὸ πρόσθε στέρνριον φέρων Τελαμώνιος Αἴας,

225 στῇ ῥα μάλ' Ἐκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα·

"Ἐκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἶσθαι οἰόθην οἶος,
 οἷοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν,
 καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίστι κοντοπόροισιν

230 κεῖτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένοι λαῶν·
 ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖσι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιτάσσαιμεν,
 καὶ πολέες· ἀλλ' ἔρχε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο!

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, ποίρατε λαῶν,
 235 μήτι μευ, ἥντε παιδὸς ἀφ' αὐτοῦ, πειρήτιζε,
 ἥε γυναικός, ἥ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα.
 αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
 οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νωμῆσαι βῶν
 ἀζαλέην, τό μοι ἔστι ταλαύρινον πολεμίζειν·

240 οἶδα δ' ἐπαῖξαι μόθον ἱππων ὠκειύων·
 οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηῖον μέλπεσθαι Ἄρῃ.
 ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλέειν, τοιοῦτον εἶοντα,
 λάθρῃ ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἶ κε τύχοιμι.

Ἦ ῥα καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 245 καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπαμβύειον,
 ἀπρότατον πατὴρ χαλκόν, ὃς ὄργδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 ἔξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής·
 ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ῥινῷ σρέτο. δεύτερος αὖτε
 Αἴας Διογενὲς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,

250 καὶ βάλε Πριαμίδαο πατ' ἀσπίδα πάντος' εἷσεν.

διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,

καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊάλου ἡρήρειστο·

ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε τριῶνα

ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.

255 τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,

σύν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν εἰκότες ὠμοφάγοισιν,

ἣ συσὶ κάπροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.

Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὔτασε δουρί,

οὐδ' ἔρβηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἵτμῃ.

260 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διὰ πρό

ῆλυθεν ἐγχεΐῃ, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα·

τμήδην δ' αὐτέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκῆμιν αἶμα.

ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀπέλγηε μάχης κορυθαίολος Ἑκτωρ·

ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἴλετο χειρὶ παρείῃ,

265 πείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε·

τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,

μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχθη δ' ἄρα χαλκός.

δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λῶαν αἰέρας,

ἦκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἱν' ἀπέλεθρον·

- 270 εἶσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῳ·
 βλάβῃ δέ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὕπτιος ἐξεταγέσθῃ,
 ἀσπίδι ἐγχιμφοθεῖς· τὸν δ' αἵψ' ὤρῳσεν Ἀπόλλων.
 καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
- 275 ἦλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοσιτώνων,
 Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
 μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σρέθον· εἰπέ τε μῦθον
 κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς·
- Μηκέτι, καῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον!
- 280 ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγῃ δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντας·
 νῦν δ' ἡδὴ τελέθει· ἀγᾶθόν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἰδαῖ, Ἐκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
- 285 αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλέσσατο πάντας ἀρίστους.
 ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα κείσομαι, ἥπερ ἂν οὗτος.
- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε,
 καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·

- 290 νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτήτος,
 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἄμμε διακρίνη, δῶφ' ἑτέροισι γὰρ τίηην·
 νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 ὥς σύ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῦς,
 295 σοὺς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἐταίρους, οἳ τοι ἔασιν·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 Τρώας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἐλπεσιπέπλους,
 αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
 δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περιπλυτὰ δώομεν ἄμφω,
 300 ὄφρα τις ᾧδ' εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 ἧ μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 ἧδ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἀρσμήσαντε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας, δῶκε Εἰφος ἀργυρόηλον,
 σὺν πολεῶ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι·
 305 Αἴας δὲ ὤσπῃρα δίδου φοῖνικι φαεινόν.
 τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 ἦν, ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 ὥς εἶδον ὤον τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Αἴαντος προφυγόντα μένος καὶ ρεΐρας ἀάπτους·

310 καὶ ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπτέοντες σόον εἶναι.

Αἴαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ

εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, περαρηότα νίκη.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,

τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων

315 ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμενείῃ Κρονίωνι.

τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,

μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, κειρὰν τ' ὀβελοῖσιν,

ῶπτηδάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.

αὐτὰρ ἐπεὶ καύσαντο κόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,

320 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης·

νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεπέεσσι γέραιεν

ἦρως Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,

325 Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·

ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·

Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,

πολλοὶ γὰρ τεθνήσκει παρηκομώοντες Ἀχαιοί,

τῶν νῦν αἶμα πελαινὸν εὐρῆρσον ἀμφὶ Σκάμανδρον.

330 ἐσπείδασ' ὀξὺς Ἄρης, φυχαὶ δ' Αἰδόςδε πατήλθον.

τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἄμ' ἡοῖ παῦσαι Ἀχαιῶν,
αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι πυκλήσομεν ἐνθάδε νεκρούς
βουσι καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακείομεν αὐτούς
τυτθὸν ἀπόπρο νεῶν, ὥς κ' ὅστέα παισὶν ἕκαστος

335 οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὖτε νεώμεθα πατρίδα γαῖαν·

τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες
ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείνομεν ὧκα
πύργους ὑψηλοῦς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,

340 ὄφρα δι' αὐτάων ἱκπηλασίῃ ὁδὸς εἴῃ·

ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
ἥ γ' ἱπποὺς καὶ λαὸν ἐρυκάηοι ἀμφὶς ἐούσα,
μήποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.

345 Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γέενε· Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρη,

δεινὴ, τετρηχυία, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.

τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύει·

Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πελευεί.

350 δεῦτ' ἄγερ', Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ πτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ

δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ

ψευδάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὗ νύ τι πέρδιον ἦμιν.

[ἔλπομαι ἐπτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.]

Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν πατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη

355 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠὑκόμοιο·

ὃς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀντήνορ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·

οἷσθαι καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.

εἰ δ' ἐτεδὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σκουδῆς ἀγορεύεις,

360 ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.

αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω·

ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·

πτήματα δ', ὅσσ' ἀγόμεν ἐξ Ἀργεὸς ἡμέτερον δῶ,

πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.

365 Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν πατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη

Λαρδανίδης Πρίαμος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·

ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Λάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,

ὄφρ' εἰπῶ, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

370 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πόλιν, ὥς τὸ πάρος περ,
καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐργήγορθε ἕκαστος·
ἦῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·

375 καὶ δὲ τὸδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἱ κ' ἐθέλωσιν
παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
κείμεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
ἄμμε διακρίνη, δῶη δ' ἐτέροισί γε νίκην.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν πλῦον, ἡδ' ἐπίθοντο·

380 [δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]

ἦῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναοὺς, θεράποντας Ἄρης,
νῆϊ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
στάς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἡκύτα κήρυξ·

385 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοις ἀριστῆες Παναχαιῶν,
ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί,
εἰπεῖν, αἱ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
πτήματα μὲν, ὅς' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν

390 ἡγάγετο Τροίηνδ' — ὥς πρὶν ὠφελλ' ἀπολέσθαι! —

πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·

κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο·

οὐ φησιν δώσειν· ἥ μὴν Τρῳῆς γε πέλονται.

καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλῃτε

395 παύσασθαι πολέμοιο δυσητέος, εἰσόκε νεκροὺς

πείομεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων

ἡμμε διακρίνη, δόφῃ δ' ἐτέροισί γε νίκην.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

ὁπὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

400 Μῆτ' ἄρ' τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,

μήθ' Ἑλένην· γνωτὸν δὲ, καὶ ὅς μάλα νήπιός ἐστιν,

ὥς ἤδη Τρῳέσσι δλέθρου πείρατ' ἐφήπται.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον ὕψος Ἀχαιῶν,

μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱποδάμοιο.

405 καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη πρῆϊων Ἀγαμέμνων·

Ἰδαῖ, ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,

ὥς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως.

ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακείμεν οὔτι μεγαῖρων·

οὐ γάρ τις φριδῶ νεκύων κατατᾶσνῳτων

410 γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, κυρὸς μειλισσόμεν ὦκα.

ὄρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.

Ὡς εἰπὼν, τὸ σῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·

ἄφορβρον δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.

οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανῖωνες,

415 πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὀππότε ἄρ' ἔλθοι

Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,

στὰς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὠκλίζοντο μάλ' ὦκα,

ἀμφοτέρων, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·

Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὐσσέλμων ἀπὸ νηῶν

420 ὤτρυνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.

Ἥελιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,

ἐξ ἀκαλαρβρίταο βαθυρρόου Ὀκεανοῖο

οὐρανὸν εἰσανιῶν· οἱ δ' ἤντεον ἀλλήλοισιν.

ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἔκαστον·

425 ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἵματόεντα,

δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν.

οὐδ' εἴα κλαίειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ

νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·

ἐν δὲ πυρὶ κρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.

430 ὥς δ' αὖτως ἐτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
ἐν δὲ πυρὶ κρήσαντες, ἔβαν ποίλας ἐπὶ νῆας.

Ἦμος δ' οὐτ' ἄρ' ἔω ἤως, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·

435 τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἔνα ποίεον ἐξαγαγόντες
ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας,
ὄφρα δι' αὐτῶν ἐκπηλασίῃ ὁδὸς εἴη·

440 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐκ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

Ὡς οἱ μὲν κονέοντο παρηκομῶντες Ἀχαιοί. —

οἱ δὲ θεοὶ, παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,

θυεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·

445 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Ζεῦ πάτερ, ἧ ρά τίς ἐστί βροτῶν ἐκ' ἀπείρονα γαῖαν,

ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;

οὐχ ὀράας, ὅτι δ' αὖτε παρηκομῶντες Ἀχαιοὶ

τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον

Ἰλιάδ. I.

450 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας·
 τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἡώς·
 τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ἦρψα Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 455 ὦ πόποι, ἔγνοσίγαι' εὐρυσθενές, οἷον ἔειπες!
 ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δείσειε νόημα,
 δς σέο πολλὸν ἀφαιρότερος χεῖράς τε μένος τε·
 σὸν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἡώς.
 ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὖτε παρηκομόωντες Ἄχαιοί
 460 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 τεῖχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἄλλα πᾶν παταχεῦναι,
 αὐτίς δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύφαι·
 ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
 βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 νῆες δ' ἐν Λίμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄρουσαι,
 πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνῆος,
 τὸν ῥ' ἔτεχ' Ἐπιπύλη ὑπ' Ἰήσони, ποιμένι λαῶν.

470 παρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα.
 ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἶθωνι σιδήρῳ,
 ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 475 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
 παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἡδ' ἐπικούροι.
 παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς,
 σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρόν δέος ἦρει·
 480 οἶνον δ' ἐκ δεπᾶων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
 πρὶν πῖευν, πρὶν λεῖψαι ὑπερμενέϊ Κρονίῳνι.
 κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Θ.

S U M M A R I U M.

Deos ad concilium vocatos vetat Iupiter neutri populo in acie adesse, curruque ad Idam vehitur (1 - 52). Inde prospicit mane dubia victoria pugnantes exercitus, deinde fortunis eorum fatali lance pensitatis, deiectisque fulminibus, exitia portendit Achivis (53 - 77). Iis, usque ad munimenta compulsis, adiutorem Neptunum Iuno frustra expetit; mox inclamando animos reddit Agamemno, et propitium Iovem ostentum significat (78 - 250). Iam Achivi, aliquamdiu superiores, novo impetu repellunt Troianos, quorum multos sagittis configit Teucer, vicissim ab Hectore vulneratus (251 - 334). Rursus in fugam vertuntur Achivi, quum Iuno et Minerva auxilii ferendi causa Troiam proficisci parant; sed conspectas statim ex monte Iupiter per Irim reiecit (335 - 437). Ipse ad Olympum reversus contumaces deas acri obiurgatione incescit, Achivis etiam maiores clades in crastinum diem minatur (438 - 484). Finita ob noctem dimicatione victores Troiani in ipso proelii loco excubias obsidionis instituunt, atque, ut insidias hostibus aut navigationem praecludant, crebros per urbem campumque ignes accendunt (485 - 565).

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Θ.

Κόλος μάχη.

*Ἦώς μὲν προκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος
ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδαιράδος Οὐλύμποιο.
αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·*

- 5 *Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι,
ὄφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πελεύει.
μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσιν
πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τὰδε ἔργα.*

- 10 ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
 ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
 πληγείς οὐ κατὰ πόσμον, ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε·
 ἢ μιν ἐλὼν ρίψω ἐς Τάρταρον ἡρόεντα,
 τῆλε μάλ', ἥ τι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον·
- 15 ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 τόσσον ἔνερθ' ἄϊδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
 γνώσεται ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἅπαντων.
 εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες,
 σειρὴν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
- 20 πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, κᾶσαί τε θείαι·
 ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε
 Ζῆν', ὕπατον μῆστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ λάμποιτε.
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλωμι ἐρύσσαι,
 αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσῃ·
- 25 σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ρίον Οὐλύμποιο
 δησαῖμην· τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο.
 τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἴμ' ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ πρᾶτερῶς ἀγόρευσεν.

30 ὅφρ' ἐδὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

● ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
 εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἐπικτήτῳ·
 ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 οἳ κεν δὴ πακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.

35 ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 βουλήν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
 ὥς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.

Τὴν δ' ἐπιμειδίσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 40 πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.

ὦς εἰπὼν, ὑπ' ὅρεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 ὠκυπέτα, χρυσέησιν ἐθείρησιν κομόωντε.
 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 χρυσεῖην, εὐτυχτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.

45 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 μεσσηγυὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.

Ἴδην δ' ἵκαγεν πολυκίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαραν, ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
 ἔνθ' ἵππους ἔστησέ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

50 λύσας ἐξ ὀρέων, κατὰ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν.
 αὐτὸς δ' ἐν πορυφῇσι καθέζετο, κύδει γαίων,
 εἰσορώων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Οἱ δ' ἄρα δεῖπνον ἔλοντο παρηκομώοντες Ἀχαιοὶ
 ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.

55 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο,
 παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὥς ὑσμῖνι μάχεσθαι,
 χρεοῖ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρό γυναικῶν.
 πᾶσαι δ' ὠῖγνυντο κύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 πεζοὶ θ', ἰπκῆές τε· πολλὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

60 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 σὺν ῥ' ἔβαλον ρινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλπεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολλὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχλωλὴ κέλεν ἀνδρῶν,
 65 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.

Ὅφρα μὲν ἥως ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 ἦμος δ' Ἥέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·

70 ἐν δ' ἐτίθει δύο πῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,

Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.

ἔλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ' αἵσιμον ἡμαρ Ἀχαιῶν.

[αἱ μὲν Ἀχαιῶν πῆρες ἐπὶ χθονὶ ποσυλβοτείρῃ
ἐζέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]

75 αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ

ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες

θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.

Ἔνθ' οὗτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὗτ' Ἀγαμέμνων,
οὔτε δὴ Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἄρηος·

80 Νέστωρ δ' οἷος ἔμιμνε Γερήνιος, σῆρος Ἀχαιῶν,

οὔτι ἐκὼν, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο· τὸν βάλεν ἰφ

δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,

ἄκρην καὶ κορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ παίριόν ἐστιν.

85 ἀλγῆσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·

σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.

ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμην

φασγάνῳ ἀΐσων, τόφρ' Ἑκτορος ὠκέες ἵπποι

ἦλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἠνίοχον φορέοντες,

90 Ἔκτορα. καὶ νύ πεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσειν,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ;
πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, παῖς ὥς ἐν ὀμίλῳ;
95 μή τις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ κῆξῃ!
ἀλλὰ μὲν, ὄφρα γέροντος ἀκώσομεν ἄγριον ἄνδρα.

ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Τυδεΐδης δ', αὐτὸς περ ἑὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη·
100 στῇ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ γέρον, ἧ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί!
σὴ δὲ βίη λείλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει·
ἠπεδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδείες δέ τοι ἵπποι.
105 ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὄρεων ἐπιβήσαιο, ὄφρα ἴδῃαι,
οἷοι Τρῳῆοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
πραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
οὐς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστῳρε φόβοιο.
τούτῳ μὲν θεράποντε κομείτῳ· τῷδε δὲ νῶϊ

- 110 Τρωσὶν ἐφ' ἱποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἑκτωρ
εἴξεται, ἧ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε Γερήνιος ἱππότη Νέστωρ.
Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην,
ἴφθιμος Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνῳρ.
- 115 τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρῳ Διομήδεος ἄρματα βήτην·
Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα,
μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἑκτορος ἄγχι γένοντο.
τοῦ δ' ἰθὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός·
καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἡνίοχον θεράποντα,
- 120 υἱὸν ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἥνιοπῆα,
ἵππων ἡνί' ἔχοντα, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·
ἥριπε δ' ἐξ ὀρέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
Ἑκτορα δ' αἰνὸν ἄχος κύκασε φρένας ἡνίοχοιο·
- 125 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταῖφου,
κεῖσθαι· ὁ δ' ἡνίοχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἵπῳ δεινέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
Ἰφιδίην Ἀρκεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόθ' ἵππων
ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἡνία χερσίν.

130 Ἐνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο·
καὶ νύ κε σήκασθεν πατὰ Ἴλιον, ἥύτε ἄρνες,
εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
βρόντήσας δ' ἕρα δεινόν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν,
παῖδ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἦκε χαμᾶζε·

135 δεινὴ δὲ φλόξ ὥρτο θεείου καιομένοιο·
τῷ δ' ἵπκω δείσαντε κατακτῆτην ὑπ' ὄρεσφιν.
Νέστορα δ' ἐκ χεῖρῶν φύγον ἥνία σιγαλόοντα·
δεῖσε δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
Τυδεΐδη, ἄγε δ' αὖτε, φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους!

140 ἦ οὐ γινώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ' ἔπετ' ἀλήκη;
νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς πῦδος ὀπάζει,
σήμερον· ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἵ κ' ἐθέλῃσιν,
δώσει· ἀνὴρ δέ πεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
οὐδὲ μάλ' ἴφθιμος· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

145 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, γέρον, πατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλὰ τόδ' αἶνόν ἄχος πραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
Ἐκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·
Τυδεΐδης ὑπ' ἐμεῖο φοβεύμενος ἵκετο νῆας.

150 ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεΐα χθών!

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔειπες!

εἶπερ γάρ σ' Ἔκτωρ γε παῖδ' ἀνάλκιδα φήσει,

ἀλλ' οὐ κείδονται Τρῶες καὶ Δαρδανίῳνες,

155 καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστῶν,

τάων ἐν κονίῃσι βάλλες θαλεροῦς παρακοίτας.

Ὡς ἄρα φωνήσας, φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους

αὐτὶς ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῳῆς τε καὶ Ἔκτωρ

ἤχῃ θροεπέσῃ βέλεα στονόμεντα χέοντο.

160 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·

Τυδείδη, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπῳλοι

ἔδρη τε, κρέασίν τε, ἰδὲ πλείοις δεκάεσσιν·

νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.

ἔρρε, πακὴ γλήνη! ἐπεὶ οὐκ, εἰζαντος ἐμεῖο,

165 πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσεται, οὐδὲ γυναικας

ἄξεις ἐν νήεσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.

Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριζεν,

ἵππους τε στρέφαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.

τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·

170 τρις δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων κτύπε μῆτις τε Ζεὺς,
σῆμα τιθεῖς Τρώεσσι μάχης ἑτεραλλεῖα νίκην.

Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆταί,
ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!

175 γιγνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
νίκην καὶ μέγα κῦδος, ἀτὰρ Λαναοῖσί γε πῆμα·
νήπιοι, οἱ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανώωντο,
ἄβλητ' οὐδ' ἐνόςωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἄμὸν ἐρύξει·
ἵπποι δὲ ρέα τάφρον ὑπερβαρόενται ὀρυκτῆν.

180 ἄλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἵκνωμαι,
μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς, δηϊόιο γενέσθω,
ὥς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσῃ, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.
[Ἀργείους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]

Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

185 Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἰθών, Λάμπε τε διέ,
νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγάλητορος Ἡετίωνος,
ὑμῖν παρ' προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,
[οἷνόν τ' ἐγχεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.]

190 ἢ ἐμοί, ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι.

ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, αἶ κε λάβωμεν
ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει,
πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι, παρόνας τε καὶ αὐτήν·
αὐτὰρ ἀπ' ὧμοιῖν Διομήδεος ἱπποδάμοιο,

195 δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος ἅμα τεύχων.

εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν, ἐλποίμην πεν Ἀχαιοὺς
αὐτονυχὶ νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκείων.

Ἦς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσῃσε δὲ πότνια Ἥρη,
σείσαστο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἑλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·

200 καὶ ῥα Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, ἀντίον ἦῤῥα·

Ἦ πόποι, ἔννοσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοίπερ
ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός;
οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγᾶς δῶρ' ἀνάγουσιν
πολλά τε καὶ χαρίεντα· σὺ δέ σφισι βούλσο νίκην!

205 εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἀρωγοί,

Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆ-
ν', αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀπάχοιτο παθήμενος οἶος ἐν Ἰδῇ.

Τὴν δὲ μέγ' ὀτρύνσας προσέφη κρείων ἔννοσίγαιων·
Ἥρη ἀπτοεκές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!

Ἰλ. α. δ. I.

17

210 οὐκ ἄν ἔγωγ' ἐθέλοιμι, Διὶ Κρονίῳνι μάχεσθαι
 ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 τῶν δ', ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφος ἔεργεν,
 πληθεὺς ὁμῶς ἱππῶν τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων

215 εἰλομένων· εἴλει δὲ θεῶ ἀτάλαντος Ἄρηι
 Ἑκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς πῦδος ἔδωκεν.
 καὶ νύ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέφ νῆας εἵσας,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 αὐτῷ κοιπνύσαντι, θεῶς ὀτρῦναι Ἀχαιοὺς.

220 βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ πατεῖη·
 στή δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μεγαπῆτεϊ νηϊ μελαίνῃ,
 ἣ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε·
 [ἤμην ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,

225 ἥ δ' ἐπ' Ἀχιλλεύῃς· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας εἵσας
 εἴρυσαν, ἠγορήεῃσι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]
 ἥυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς·

Αἰδῶς, Ἀργεῖοι, πάπ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί!
 πῇ ἔβαν εὐχλωαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,

230 ἄς, ὁπότ' ἐν Λήμνῳ, πενεαυρέες ἡγοράασθε,
 ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊρῶν,
 πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφείας οἴνοιο,
 Τρώων ἄνθ' ἐπατόν τε διηκασίων τε ἕκαστος
 στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιοι εἶμεν!

235 [Ἑκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ πηλέῳ.]

Ζεῦ πάτερ, ἧ ρά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλήων
 τῆδ' ἄτη ἄσας, καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας;
 οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμόν
 νηϊ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθάδε ἔρρων·

240 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημὸν καὶ μηρὶ ἔηλα,
 ἰέμενος Τροίην εὐτείχεον ἑξαλαπάξαι.
 ἀλλὰ, Ζεῦ, τόδε κέρ μοι ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·
 αὐτοὺς δὴ περ ἕασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
 μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοῦς.

245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 αὐτίκα δ' αἰετόν ῆκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 νεβρόν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέπος ἐλάφοιο ταχείης·
 παρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ πᾶββαλε νεβρόν,

250 ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.

οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἦλυθεν ὄρνις,
μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

Ἔνθ' οὐτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
εὖξато Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠπείας ἵππους,

255 τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστὴν,
Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.

260 ἥριπε δ' ἐξ ὀρέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦρῖν ἐπικειμένοι ἀλκήν·
τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεύς, καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος,
Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·

265 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
Τεῦκρος δ' εἴνατος ἦλθε, καλίντονα τόξα τιταίνων·
στῇ δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκει Τελαμωνιάδαο.
ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος· αὐτὰρ ὃγ' ἥρως
παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ' τιν' οἴστεύσας ἐν ὀμίλῳ

270 βεβλήκει, ὁ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν,
αὐτὰρ ὁ αὖτις ἰὼν, καὶς ὥς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν
εἰς Αἴανθ'· ὁ δέ μιν σάκει πρύπτασκε φαεινῷ.

Ἐνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων·
Ὅρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὅρμενον ἥδ' Ὀφελέστην,
275 Δαίτορά τε, Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.

[πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.]

τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
τόξου ἄπο πρᾶτεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
280 στῇ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τεῦκρε, φίλῃ κεφαλῇ, Τελαμώνιε, κρίρανε λαῶν,
βάλλ' οὕτως, αἶ πέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι,
πατρί τε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
καὶ σε, νόθον περ ἐόντα, πομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
285 τόν, καὶ τηλόθ' ἐόντα, εὐκλείης ἐπίβησον!
σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὥς καὶ τέτελεσμένον ἔσται·
αἶ πέν μοι δῶη Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη,
Ἰλίου ἐξαλαπάξαι ἐνπνίμενον πτολίεθρον,
πρῶτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβήϊον ἐν γερὶ θήσω,

290 ἢ τρίποδ', ἥε δύω ἵππους αὐτοῖσιν ὄρεσφιν,

ἥε γυναιῖχ', ἥ πέν τοι ὁμόν λέχος εἰσαναβαίνοι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων·

Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν

ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμίς γε πάρεστιν,

295 παύομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς,

ἐκ τοῦ δὴ τόχοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.

ὀκτῶ δὴ προέηκα τανυγλώχινας οἰστούς,

πάντες δ' ἐν χροῖ κῆχθεν Ἀρηϊθόων αἰζηῶν·

τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν πύνα λυσσητῆρα.

300 Ἦ ῥα, καὶ ἄλλον οἶστόν ἀπὸ νευρῆφιν ἱάλλεν

Ἐκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ εἰ ἔτεο θυμός.

καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυδίωνα,

υἷὸν εὖν Πριάμοιο, κατὰ στῆθος βάλεν ἰφ'·

τόν ῥ' ἐξ Αἰδύμηθεν ὀπιιομένη τέκε μήτηρ,

305 καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῆσιν.

μήκων δ' ὥς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἥτ' ἐνὶ κήφῳ,

παρπῶ βριθομένη, θοτήσιν τε εἰαρινῆσιν·

ὥς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.

Τεῦκρος δ' ἄλλον οἶστόν ἀπὸ νευρῆφιν ἱάλλεν

310 Ἐκτορος ἀντιπρύ, βαλέειν δέ ἐ ἵετο θυμός.

ἀλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμαρτε· παρέσφηλεν γάρ Ἀπόλλων·

ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἐκτορος ἠνιοχῆα,

ἰέμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν·

ῥηκε δ' ἐξ ὀρέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι

315 ὠκύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.

Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος κύνασε φρένας ἠνιόχοιο·

τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου·

Κεβριόνην δ' ἐπέλευσεν ἀδελφεόν, ἐγγὺς ἐόντα,

ἵππων ἠνί' ἐλεῖν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίσθησεν ἀπούσας.

320 αὐτὸς δ' ἐπὶ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώωντος,

σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ περμάδιον λάβε χειρί·

βῆ δ' ἰθὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ ἐ θυμὸς ἀνώγει.

ῥτοί οἱ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οἶστόν,

ῥῃκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ πορυθαίολος Ἐκτωρ

325 αὐερύοντα, παρ' ὦμον, ὅθι κληῖς ἀποέργει

αὐχένα τε στήθος τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,

τῇ ῥ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀηριόεντι·

ῥῃξε δέ οἱ νευρὴν· νάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ·

στῇ δὲ γνῦξ ἐρικῶν, τόξον δέ οἱ ἔηπεσε χειρός.

- 350 *Αἶας δ' οὐκ ἀμέλῃσε κασίγνητοιο πεσόντος,*
ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
νῆας ἔπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
- 335 *Ἄψ δ' αὖτις Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὥρσεν·*
οἱ δ' ἰδὺς τάφροιο βαθείης ὥσαν Ἀχαιοὺς·
Ἑκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμαίνων.
ὥς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἢ ἐν λέντος
ἄπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
- 340 *ἰσχία τε γλουτούς τε, ἐλίσσόμενόν τε δοκεύει·*
ὥς Ἑκτωρ ὥπαζε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταντον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σπόλοπας καὶ τάφρον· ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Τρώων ὑπὸ χερσίν·
- 345 *οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μέμοντες,*
ἀλλήλοισί τε πεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
Ἑκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους,
Γοργοὺς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολοιοῦ Ἄρηος. —

350 Τούτῃ δὲ ἰδοῦς ἑλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔκπα πτέρόεντα προσηύδα·

ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
ὄλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὑστάτιόν περ·
οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται
355 ἀνδρὸς ἐνὸς ῥιπῇ· ὃ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς
Ἕκτωρ Πριαμίδης· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν·

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
καὶ λῆν οὗτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
360 ἀλλὰ πατήρ οὐμός φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῆσιν,
σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερώετός·
οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυπύχου ἀέθλων.
ἦτοι ὁ μὲν πλαιέσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
365 τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἤδε ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
εὖτέ μιν εἰς Αἴδαο πυλάρταο προὔκεμψεν,
ἔξ Ἑρέβους ἄξοντα κῆνα στρυγεροῦ Αἴδαο·
οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγρὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.

370 νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς,
 ἣ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
 λισσομένη, τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πολίπορθον.
 ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Γλαυκῶπιδα εἴπῃ.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους,
 375 ὄφρ' ἂν ἐγὼ καταδῦσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
 εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς κορυθαίολος Ἑκτωρ
 γηθήσει προφανείσα ἀνὰ πολέμοιο γεφύρας.
 ἧ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
 380 δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσῶν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 ἣ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνοιο.
 αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 385 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ πάμε χερσίν·
 ἣ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἐς δ' ὄρεα φλόγεια ποσὶ βήσετο· λάζετο δ' ἔγχος

390 βριθῷ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμαπάτρη.

Ἦρῃ δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόματα δὲ πύλαι μύκον οὐρανῷ, ἃς ἔχον ἽΩραι,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός, Οὐλυμπός τε,

395 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἥδ' ἐπιθεῖναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτάων πεντηρηκέας ἔχον ἵππους.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδὼθεν ἐπεὶ ἶδε, χῶσάτ' ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριν δ' ὠτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·

Βάσκη' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄντην
 400 ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.

ᾧδε γὰρ ἐξερέω, τό δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 γυνιώσω μὲν σφωῖν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
 αὐτὰς δ' ἐν δίφρου βαλέω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξω·
 οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς

405 ἔλκε' ἀκαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπτῃσι περαυνός·
 ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχῃται.

Ἦρῃ δ' οὕτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ,ττι νοήσω.

Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·

410 βῆ δὲ πατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς μακρὸν Ὀλύμπον.

πρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο

ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον·

Πῇ μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;

οὐκ ἑάα Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν·

415 ὧδε γάρ ἡπέιλυνε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ·

γυιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὤπείας ἵππους,

αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ δ' ἄρματα ἄξει·

οὐδὲ πεν εἰς δεκάτοϋς περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς

ἔλκε' ἀπαλθῆσεσθον, ἃ πεν μάρπησι περαυνός·

420 ὄφρ' εἰδῆς, Γλαυκῶπι, ὅτ' ἂν σῶ πατρί μάχηαι.

Ἥρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·

αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅττι νοήση.

ἀλλὰ σύγ', αἰνοτάτη, πύον ἀδδεές, εἰ ἐτέόν γε

τολμήσεις· Διὸς ἅντα πέλῳριον ἔγχος ἀεῖραι.

425 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη πόδας ὤπεία Ἴρις·

αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρῃ πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε

νωῖ ἐῷ Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.

τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτῳ,

430 ὅς κε τύχη· κείνος δὲ τὰ ἄ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,

Τρῳσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὥς ἐπειπῆς.

Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.

τῇσιν δ' ἵφραι μὲν λῦσαν καλλίτριχας ἵππους·

καὶ τοὺς μὲν κατέδθησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι πάπῃσιν·

435 ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα.

αὐταὶ δὲ χρυσέοισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον

μῖγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἰδῆθεν ἐϋτροχον ἄρμα καὶ ἵππους

Οὐλυμπόνδε δίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους.

440 τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἑννοσίγαιος,

ἄρματα δ' ἄμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας.

αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς

ἔζετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος.

αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ

445 ἦσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·

αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ;

οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχη ἐνὶ πυδianeίρῃ

ὀλλῦσαι Τρῶας, τοῖσιν πότον αἶνόν ἐθῆσθαι.

450 πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄακτοι,
 οὐκ ἂν με τρέψειαν, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ.
 σφῶϊν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
 πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα.
 ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δέ κεν τετελεσμένον ᾗεν·

455 οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀρέων, πληγέντε περαυνῶ,
 ἄψ ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἴν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.

Ἦς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρῃ·
 πλησίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
 ἦτοι Ἀθηναίη ἀπέων ᾗν, οὐδέ τι εἶπεν,

460 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·

Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!

εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,

465 οἳ κεν δὴ πακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.

[ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποδησόμεθ', ἥτις ὀνήσει,
 ὥς μὴ πάντες ὄλωνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

470 ἦοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα.

ὄψαι, αἶ κ' ἐδέλῃσθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ὀλλύντ' Ἀργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητῶν.
οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποκαύσεται ὄβριμος Ἑκτωρ,
πρὶν ὥρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.

475 [ἤματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται,
στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
ὥς γὰρ θέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
χωομένης, οὐδ' εἴ πε τὰ νείατα κείραθ' ἱκηαι
γαίης καὶ πόντοιο, ἴν' Ἰουπετός τε Κρόνος τε

480 ἤμενοι, οὗτ' αὐγῆς Ὑπερίονος Ἡελίοιο
τέρποντ', οὗτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς·
οὐδ' ἦν ἔνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σευ ἔγωγε
σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη. —

485 ἐν δ' ἔπεισ' ὈπEANῶ λαμπρὸν φάος ἡελίοιο,
ἔλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ Ζεῖδωρον ἄρουραν.
Τρωσὶν μὲν ῥ' ἀέκουσιν ἔδω φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
ἀσπασίη, τρίλλιστος, ἐπήλυθε νῦξ ἐρεβεννή.

Τρώων αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἑκτωρ,

- 490 νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἔπι δινήεντι,
 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεπύων διεφαίνετο πῶρος.
 ἐξ ἱππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
 τόν ῥ' Ἑκτωρ ἀγόρευε, Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 495 αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης·
 τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἧδ' ἐπίκουροι,
 νῦν ἐφάμην, νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
 500 ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα
 Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλίτρηχας ἱππους
 λύσασθ' ὑπ' ἐξ ὀρέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδὴν·
 505 ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἴφια μῆλα
 καρπαλίμως, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
 σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·
 ὥς πεν παννύχιοι μέσφ' ἠοῦς ἠριγενεῖης
 καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη·

510 μήπως καὶ διὰ νύκτα παρηκομώωντες Ἀχαιοὶ
 φεύγειν ὀρμήσωνται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἔκρηλοι·
 ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἶκοθι πέσση,
 βλήμενος ἢ ἰῶ, ἢ ἔγχεϊ δ' ἐξυόεντι,
 515 νηὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος,
 Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα.
 πῆρυκες δ' ἀνὰ ἄστν Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
 παῖδας πρωθήβας, πόλιοι κροτάφους τε γέροντας
 λέξασθαι περὶ ἄστν θεοδμήτων ἐπὶ πύργῳ·
 520 θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη
 πῦρ μέγα καιόντων· φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω,
 μὴ λόγος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
 ὧδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὥς ἀγορεύω·
 μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὕγιής, εἰρημένος ἔστω·
 525 τὸν δ' ἡοῦς Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω.
 εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ', ἄλλοισὶν τε θεοῖσιν,
 ἐξελάνθῃ ἐνθάδε πύνας Κηρεσσιφορήτους.
 [οὗς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.]
 ἀλλ' ἦτοι ἐπὶ νηπιὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς·

530 πρωϊ δ' ὑπησίοι σὸν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὁδὸν Ἄρρη.
 εἴσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης πατερὸς Διομήδης
 παρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἥ κεν ἐγὼ τὸν
 χαλκῷ δηώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.

535 αὔριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
 μεῖνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, ὅω,
 κείσεται οὐτηθεῖς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι,
 ἡελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς
 εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα,

540 τιοίμην δ', ὥς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ὥς νῦν ἡμέρῃ ἦδε πακὸν φέρει Ἀργείοισιν.

Ἦς Ἐκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.

οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ Ζυγοῦ ἰδρώνοντας,
 δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·

545 ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἵφια μῆλα
 καρκαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
 σίτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσσας ἐκατόμβας.
 κνίσσῃν δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἰσὼ

550 ἦδεϊαν· τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο,
οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.]

Οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ
εἶατο παννύχιοι· πυρὰ δέ σφισι καίετο πολλά.

555 ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρο φαεινὴν ἀμφὶ Σελήνην
φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ·
[ἔκ τ' ἔφανε πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄχροι,
καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερρράγῃ ἄσπετος αἰθήρ.]
πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστρο· γέγηθε δέ τε φρένα ποιμὴν·

560 τόσσα μεσηγὺ νεῶν ἠδὲ Ξάνθοιο ῥοάων,
Τρώων καίωντων, πυρὰ φαίνεται Ἰλίοθι πρό.
χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· παρ δὲ ἐκάστω
εἶατο πεντήκοντα, σέλα πυρὸς αἰδομένοιο.

Ἴπποι δὲ κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
565 ἐσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐϋθρονον Ἡῶ μίμνον.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ .

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ι .

S U M M A R I U M.

Apud Achivos, et praeterito discrimine perculsos, et instante contreritos, clam ab Agamemnone proceres convocantur, quibus rex consilium fugae et properandae per noctem navigationis indicit (1 - 28). A turpi incepto dehortantur eum Diomedes ac Nestor (29 - 78). Excubiae locantur pro munimentis castrorum, in Agamemnonis tentorio coena paratur proceribus, post coenam sollicitè agitur de Achille placando et ad exercitum reducendo (79 - 113). Ipse Agamemno illi, si iracundiam suam publicae necessitati remiserit, et intactam Briseidem et eximia dona promittit (114 - 161). His cum conditionibus mittuntur viri a Nestore delecti, Phoenix, quem Achilli pater rectorem iuventutis adiderat, Ajax maior, Ulysses, duo caduceatores (162 - 184). Legatos amice excipit Achilles, sed eorum, quamvis accuratas, graves, blandas orationes et omnia Agamemnonis promissa adspernantur; praeterea Phoenicem apud se retinet, cum eoque in patriam propediem se rediturum minatur (185 - 668). Ita postquam irritam legationem renuntiaverunt Ajax et Ulysses, graviter afflictos principes confirmat Diomedes, et ad pertinaciam pugnandi hortatur (669 - 713).

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ι.

Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλεΐα.

Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
θεσπεσίη ἔχε φῦζα, φόβου κρυφέντος ἑταίρη·
πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
ὥς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
5 Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῷτε θρήκηθεν ἄητον,
ἔλθόντ' ἑξαπίνης· ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
κορβύεται· πολλὸν δὲ παρὲς ἄλλα φῦκος ἔρעυαν·
ὥς ἑδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἀτρεΐδης δ' ἄχεϊ μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ

- 10 φοῖτα, κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι πελεύων,
 πλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
 μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοιςι πονεῖτο.
 ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 15 ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ·
 ὥς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη·
 σφέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 20 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευσάτο, καὶ με πελεύει
 δυσπλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 25 ἡδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

30 δὴν δ' ἄνεφ' ἦσαν τετιηότες υἷες Ἀχαιῶν·
 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἄτρεϊδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
 ἧ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μήτι χολωθῆς.
 ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Λαναοῖσιν,
 35 φᾶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἶσας Ἀργείων ἡμὲν νέοι, ἡδὲ γέροντες.
 σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 σκήπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 ἀλκὴν δ' οὐτοὶ δῶκεν, ὅ,τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπει υἷας Ἀχαιῶν
 ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὥς ἀγορεύεις·
 εἰ δέ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι,
 ἔρχει· πάρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
 ἐστᾶς, αἱ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλαί.
 45 ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι παρηκομῶντες Ἀχαιοί,
 εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχησόμεθ', εἰσόκε τέκμωρ
 Τλίου εὐρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.

- 50 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον νῆες Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέστωρ·
 Τυδεΐδη, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
 καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριστος·
 55 οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,
 οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μύθων.
 ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἴης
 ὀπλότατος γενεῆφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ πατὰ μοῖραν ἔειπες.
 60 ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὅς σεῖο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
 ἐξείπω, καὶ πάντα διῆξομαι· οὐδέ κέ τίς μοι
 μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκείνος,
 ὅς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυόεντος.
 65 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθόμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
 καύροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
 Ἀτρεΐδη, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.

70 δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὔτοι δειπές.

πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν

ἡμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν·

πᾶσά τοι ἔσθ' ὑποδεΐη· πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.

πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσσαι, ὅς κεν ἀρίστην

75 βουλὴν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρεῶ πάντας Ἀχαιοὺς

ἔσθλης καὶ πυκινῆς, ὅτι δῆϊοι ἐγγύδι νηῶν

καίουσιν πυρὰ πολλὰ· τίς ἂν τάδε γηθήσειεν;

νῦξ δ' ἥδ' ἡὲ διαρῥαίσει στρατὸν, ἡὲ σαώσει.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύουν, ἡδ' ἐπίθοντο.

80 ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο,

ἀμφί τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,

ἡδ' ἀμφ' Ἀσπάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἱὰς Ἄρηος,

ἀμφί τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε, Διήφυρόν τε,

ἡδ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱὸν, Λυκομήδεα δῖον.

85 ἔκτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἐκάστω

ποῦροι ἅμα στείχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·

καδδ' δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἵζον ἰόντες·

ἔνθα δὲ πῦρ κείαντο; τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.

Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν

90 ἐς κλισίην, παρὰ δέ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα.

οἱ δ' ἐκ' ὀνείαδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,

Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·

95 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·

Ἀτρεΐδῃ κύδιστα, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,

ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν

λαῶν ἐσσι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν

σκήπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλευέσθῃα.

100 τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἡδ' ἐπακοῦσαι,

πρῆξαι δὲ καὶ ἄλλω, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγῃ

εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται ὅ,τι κεν ἄρῃ.

αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,

105 οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι, ἡδ' ἔτι καὶ νῦν,

ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην

ᾤομένου Ἀχιλλῆος ἔβης κλισίῃθεν ἀπούρας·

οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε

πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σὼ μεγαλήτορι θυμῷ

110 εἶξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
 ἡτίμησας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπιδωμεν
 δώροισιν· τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσι τε μειλιχίοισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

115 ὦ γέρον, οὐτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
 ἀασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν
 λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
 ὥς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
 ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας,
 120 ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περιπλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
 ἔκτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 αἶθνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.

125 οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ὃς τόσσα γένοιτο,
 οὐδέ κεν ἀπτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 ὅσσα μοι ἡνείκωντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
 δώσω δ' ἐπτα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον εὐκπιμένην ἔλεν αὐτός,

130 ἐξελόμην, αἱ κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.

τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότ' ἀπηύρων,
 κούρην Βρισηῖος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδ' ἐμιγῆναι,
 ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἥδ' ἐ γυναικῶν.

135 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
 ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξει,
 νῆα ἄλῃς χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νησάσθω,
 εἰσελθών, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας εἰείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,

140 αἱ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, σῶθαρ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπῆκτω,

145 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίη καὶ Ἰφιάνασσα·
 τάων ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἔῃ ἐπέδωκε θυγατρί.
 ἐπτα δέ οἱ δώσω εὐναιόμενά πτολίεθρα,

150 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν,
 Φηράς τε Ζαθέας ἥδ' Ἀνθείαν βαθυύλειμον,
 καλήν τ' Αἴκειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 πᾶσαι δ' ἐγγυὺς ἁλός, νέεσθαι Πύλου ἡμαθόεντος·
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηγες, πολυβοῦται,

155 οἳ κέ ἐ δωτίνῃσι, θεὸν ὧς, τιμήσουσιν,
 καὶ οἳ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
 ταῦτά κέ οἳ τελέεσθαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 δμηθῆτω! Ἄϊδης τοι ἀμείλιχος ἥδ' ἀδάμαστος·
 τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·

160 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι,
 ἥδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὖχομαι εἶναι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱκπότα Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδη πύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοστα διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι.

165 ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ περ τάχιστα
 ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
 εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἄν ἐγὼν ἐπιόφομαι· οἳ δὲ πιθέσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἡγησάσθω·
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·

170 κηρύκων δ' Ὀδίοσ τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπέσθων.

φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαι τε κέλεσθε,

ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἶ κ' ἐλέσῃ.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδόντα μῦθον ἔειπεν.

αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔρυσαν,

175 ποῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο·

νώμῃσιν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπιάεσθιν.

αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἑπὶ δ' ὅσον ἤθελε θυμός,

ὠρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.

τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Φερήντιος ἱππότης Νέστωρ,

180 δεινδύλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,

πειρᾶν, ὥς κεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

Τὼ δὲ βάτην παρὰ Σῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,

πολλὰ μάλ' εὐχομένω γατήρῳ Ἐννοσιγαίῳ,

ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.

185 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ γε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην·

τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,

καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·

τὴν ἄρετ' ἔξ ἐνάρων, πόλιν Ἡτίωνος ὀλέσσας·

τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶεide δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

190 Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 δέγμενος Λιακίδην, ὅποτε λήξειεν αἰείδων.
 τῷ δὲ βάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ διὸς Ὀδυσσεύς·
 στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπῶν ἔδος, ἔνθα θάασσεν.

195 ὣς δ' αὐτῶς Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
 τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Χαίρετον· ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον! ἦ τι μάλα χρεώ·
 οἱ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί εἶστον.

Ἦς ἄρα φωνήσας προτέρω ἄγε διὸς Ἀχιλλεύς·
 200 εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν.
 αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγυὺς ἐόντα·
 Μειζονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου υἱέ, καθίστα·
 ζωρότερον δὲ κέραιε, δέκας δ' ἐντυνον ἐκάστω.
 οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.

205 Ἦς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεκείμεθ' ἐταίρῳ.
 αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' διὸς καὶ πίονος αἰγός,
 ἐν δὲ σὺς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
 τῷ δ' ἔχεν Λυτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα διὸς Ἀχιλλεύς·

Ἰλιάδ. Ι.

19

- 210 καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν·
 πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάνη, καὶ φλόξ ἐμαράνθη,
 ἀνδρακιὴν στορέσας, ὀβελούς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
 πάσσε δ' ἄλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.
- 215 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπτησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν,
 Πάτροκλος μὲν σίτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ
 καλοῖς ἐν πανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἵζεν Ὀδυσσεύης θείοιο,
 τοίχου τοῦ ἐτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
- 220 Πάτροκλον, ὃν ἐταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι. νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 πλησάμενος δ' οἶνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλλῆα·
- 225 Χαῖρ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς,
 ἥμην ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 ἥδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
 δαίνυσθ'· ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
 ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορώωντες,

- 230 δειδόμεν· ἐν δοιῇ δὲ, σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
 νῆας εὐσσέλμους, εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκήν.
 ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος ἀδλιν ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοὶ τ' ἐπίκουροι,
 πειάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
- 235 σήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πασέεσθαι.
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
 ἀστράπτει· "Ἐκτωρ δὲ μέγα σθένεϊ βλεμεαίνων
 μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διῖ, οὐδέ τι τίει
 ἀνέρας, οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δέ ἐ λύσσα δέδυκεν.
- 240 ἀρᾶται δὲ, τάχιστα φανήμεναι Ἥῳ δῖαν·
 στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηώσειν παρὰ τῇσιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 ταῦτ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλὰς
- 245 ἐπτελέσῃσι θεοί, ἡμῖν δὲ δὴ αἷσιμον εἶη
 φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος ἱποβότοιο.
 ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὄφέ περ, νῆας Ἀχαιῶν
 τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος

250 *ῥεχθέντος πακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν*
φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἥμαρ.
ὧ πέπον, ἧ μὲν σοίγε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ
 255 *δώσουσ', αἶ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν*
ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνῃ γὰρ ἀμείνων·
ληγέμεναι δ' ἔριδος πακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
τίωσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἢ δὲ γέροντες.
ὥς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεται. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 260 *παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων*
ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
εἰ δὲ, σὺ μὲν μευ ἄπουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι παταλέξω,
ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
ἔκτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 *αἵθωνας δὲ λέβητας εἰίκοσι, δώδεκα δ' ἵππους*
πηγούς, ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.

270 δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἧς, ὅτε Λέσβον ἐυκτιμένην ἔλες αὐτός,
 ἐξέλεθ', αἱ τότε κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότ' ἀπηύρα,
 κούρην Βρισηὸς· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμεῖται,

275 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδὲ μιγῆναι,
 ἣ θέμις ἐστὶν, ἀναξ, ἥτ' ἀνδρῶν, ἥτε γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτὲς
 ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἄλῃς φρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,

280 εἰσελθόν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας εἰίκουσιν αὐτὸς ἐλέσθαι,
 αἱ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐδαρ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,

285 ὃς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 τρεῖς δέ οἱ εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω,
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 τῶν ἦν κ' ἐθέλῃςθα, φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὃ δ' αὖτ' ἐπὶ μείλια δώσει

290 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐκ ὧς τις ἐῖς ἐπέδωκε θυγατρί.

ἐπτα δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν,
 Φηράς τε Ζαθέας ἥδ' Ἀνθελίαν βαθύλειμον,
 καλήν τ' Αἰκείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.

295 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός, νέεται Πύλου ἡμαθόεντος·

ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβοῦται,
 οἳ κέ σε δωτίνησι, θεὸν ὧς, τιμήσουσιν,
 καὶ τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
 ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.

300 εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον,

αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς
 τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατόν, οἳ σε, θεὸν ὧς,
 τίσους· ἧ γάρ κέ σφι μάλα μέγα πῦδος ἄροιο.

νῦν γάρ τ' Ἑκτορ' ἔλοισ, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,

305 λύσσαν ἔρων ὀλοήν· ἐπεὶ οὐτινὰ φησιν ὁμοῖον

οἷ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 πρὴν μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπείν,

- 310 ἥπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὥς τετελεσμένον ἔσται·
 ὥς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 ἔχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἰίδαο πύλησιν,
 ὅς γ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπη.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
- 315 οὗτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω,
 οὗτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δηϊοσιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
 ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 ἐν δὲ ἱῇ τιμῇ ἡμὲν παπός, ἥδὲ καὶ ἐσθλός·
- 320 πάθαν' ὁμῶς ὅ,τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ,τε πολλὰ ἔοργώς.
 οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 ὥς δ' ὄρνις ἀπτῇσι νεοσσοῖσι προφέρησιν
 μάστακ', ἐπεὶ κε λάβησι, πακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·
- 325 ὥς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὖπνους νύκτας ἵαυον,
 ἥματα δ' αἵματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
 ἀνδράσι μαρνάμενος δάρων ἔνεκα σφετεράων.
 δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 πεζὸς δ' ἑνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·

- 330 τάων ἐν πασέων κειμήλια πολλά καὶ ἐσθλὰ
 ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσπον
 Ἀτρεΐδῃ· ὁ δ' ὀπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσιν,
 δεξάμενος, διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλά δ' ἔχεσπεν.
 ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν·
- 335 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 εἴλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων
 τερπέσθω! τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσιν
 Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρεΐδης; ἥ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἠϋκόμοιο;
- 340 ἦ μούνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐρέφρων,
 τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεται· ὥς καὶ ἐγὼ τὴν
 ἐν θυμοῦ φίλεον, δουρικτητὴν περ ἐοῦσαν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
- 345 μή μευ πειράτω, εὖ εἰδότος· οὐδὲ με πείσει.
 ἀλλ', Ὀδυσσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
 φραζέσθω, νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
 ἦ μὲν δὴ μάλα πολλά πονήσατο νόσφιν ἐμαῖο,
 καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἥλασε τάφρον ἐκ' αὐτῷ

350 εὐρείαν, μεγάλην, ἐν δὲ σπόλοπας κατέπηξεν·

ἀλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἑκτορος ἀνδροφόνιοι
ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἑκτωρ,
ἀλλ' ὅσον ἐς Σχαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν·

355 ἔνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγισ δέ μευ ἔκφυγεν ὀρμήν.

νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζεμεν Ἑκτορι δίῳ,
αὔριον ἱρὰ Διὶ ρέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
νῆϊσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἄλλαδε προερύσσω,
ὄψεται, ἣν ἐθέλῃσθα, καὶ αἶ πέν τοι τὰ μεμήλη,

360 ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας

νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας·
εἰ δέ πεν εὐπλοίην δῶψη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
ἡματί κε τριτάτῳ Φθίην· ἐρίβωλον ἱσοίμην.
ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον, ἐνθάδε ἔρρων·

365 ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν,

ἣδὲ γυναῖκας ἐυζώνους, πολὺν τε σίδηρον
ἄξομαι, ἄσ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
αὐτὶς ἐφουβρίζων ἔλετο πρῆϊων Ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης! — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,

- 370 ἀμφαδόν· ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισπύζωνται ἄχαιοί,
 εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἔξαπατήσειν,
 αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος! — οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 τετλαίη, πύνεός περ ἑὼν, εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
 οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδέ μὲν ἔργον.
- 375 ἐν γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις
 ἔξαπαφοίτ' ἐπέεσσιν· ἄλλος δέ οἱ! ἀλλὰ ἔπηλος
 ἐρρέτω· ἐν γὰρ εὖ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
 ἔχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν παρὸς αἴσῃ.
 οὐδ' εἴ μοι δεκάκισ τε καὶ εἰκοσάκισ τόσα δοίῃ,
- 380 ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
 οὐδ' ὅς ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κείται·
 αἶδ' ἐκατόμυλοὶ εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐπάστην
 ἀνέρες ἑξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
- 385 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίῃ, ὅσα ψάμαθός τε πόνις τε,
 οὐδέ κεν ὧς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων,
 πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λῶβην.
 ποῦρην δ' οὐ γαμέω· Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο·
 οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,

390 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.

οὐδέ μιν ὧς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,

ὅστις οἱ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.

ἦν γὰρ δὴ με σώωσι θεοί, καὶ οἵκαδ' ἵκωμαι,

· Πηλεὺς θὴν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.

395 πολλαὶ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίῃν τε,

κοῦραι ἀριστῶν, οἵτε πτολίεθρα ρύονται·

τάων ἦν κ' ἐθέλοισι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.

ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ,

γῆμυντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,

400 κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρων ἐπτήσατο Πηλεὺς.

οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν

Ἴλιον ἐπτήσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,

τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν·

οὐδ' ὅσα λαῖνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἑέργει,

405 Φοίβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνι πετρηέσση.

ληῖστοι μὲν γάρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,

κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα·

ἄνδρὸς δὲ ψυχὴ, πάλιν ἔλθεῖν, οὔτε λειστή,

οἷθ' ἐλετή, ἐπεὶ ἄρ πεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.

410 μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεὰ, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.
 εἰ μὲν κ' αὖθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 ὦλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται·
 εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 415 ὦλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν
 ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
 καὶ δ' ἄν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίην,
 οἴκαδ' ἀποκλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκνων
 Ἰλίου αἰπινῆς· μάλα γάρ ἐθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 420 ρεῖρα ἐὼν ὑπερέσχε, τεθαρσῆκασιν δὲ λαοί.
 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων·
 ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 ἣ κέ σφιν νῆας τε σόη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
 425 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆς· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
 ἣν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομνησίσαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων καταποιμηθῆτω,
 ὄφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔκηται
 αὔριον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.

430 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀλὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
 ὁφὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱκπηλάτα Φοῖνιξ,
 δάκρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν·

Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 435 βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσιν
 πῦρ ἐθέλεις αἰδῆλον, ἐπεὶ τόλος ἔμπεσε θυμῷ·
 πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὖθι λιποῖμην
 οἶος; — σοὶ δέ μ' ἔκεμπε γέρων ἱκπηλάτα Πηλεὺς
 ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
 440 νήπιον, οὐκῶ εἰδόθ' ὁμοῖου πολέμοιο,
 οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.
 τοῦνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,
 μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, κρηκτῆρά τε ἔργων.
 ὥς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλωμι

445 λείπεσθ', οὐδ' εἴ πέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτός,
 γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώνοντα,
 οἶον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο·
 ὅς μοι καλλακίδος περιχώσατο καλλιπόμοιο·

450 τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄποιτιν,
 μητέρ' ἐμήν· ἥ δ' αἶεν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
 παλλακίδι προμιγῆναι, ἴν' ἐχθῆρειε γέροντα.
 τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατήρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἶσθεῖς,
 πολλὰ κατηρᾶτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλετ' Ἑριννῦς,
 455 μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν,
 ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐκαινὴ Περσεφόνηα.
 τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ·
 ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
 460 δήμου θῆκε φάτιν καὶ ὀνείδεα πόλλ' ἀνθρώπων·
 ὥς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
 πατρὸς χρομένοιο κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι.
 ᾗ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες
 465 αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισιν.
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
 εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο·
 πολλὸν δ' ἐν περάμῳ μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.

- 470 εἰνάνυχες δέ μοι ἄμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἵαυον·
οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερπείος αὐλῆς,
ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη μοι ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή,
475 καὶ τότε ἔγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
ρήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς
ρήϊα, λαθὼν φύλακας τ' ἄνδρας, δμῳάς τε γυναῖκας.
φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
Φθίην δ' ἐξιπόμην ἐριβώλακα, μητέρα μήλων,
480 ἐς Πηλῆα ἄναρχ'· ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
καί με φίλησ', ὥσεί τε πατήρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ πτεάτεσσιν·
καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὥπασε λαόν·
ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων.
485 καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσθες ἄμ' ἄλλω
οὔτ' ἐς δαῖτ' ἵεναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
πρίν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
ὄφου τ' ἄσαιμι προταμῶν, καὶ οἶνον ἐπισχών·

490 πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
 οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
 ὥς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 495 ποιεύμεν, ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης.
 ἀλλ', Ἀχιλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 τῶν περ καὶ μείζων ἀρετῇ, τιμὴ τε βίη τε.
 καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν,
 500 λοιβῇ τε, κνίσσῃ τε, παρατρωπῶς' ἀνδρωποί,
 λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἀμάρτη.
 καὶ γάρ τε Λιταί εἰσι Διὸς ποῦραι μεγάλοιο,
 χωλαί τε, ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ·
 αἱ γὰρ τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
 505 ἢ δ' Ἄτη σθεναρῇ τε καὶ ἀρτίπος· οὐνεκα πάσας
 πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κόρας Διὸς, ἄσσον ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὦνησαν, καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·

510 ὅς δέ κ' ἀνήνῃται, καὶ τε στερεῶς ἀποείπῃ,

λίссονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,

τῷ Ἄτῃν ἄμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.

ἀλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι
τιμὴν, ἥ τ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.

515 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὅπισθ' ὀνομάζοι

Ἀτρείδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι,

οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀπορρίψαντα κελοίμην

Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμψης·

νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ, τὰ δ' ὅπισθεν ὑπέστη,

520 ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους,

πρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἷτα σοὶ αὐτῷ

φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγῃ μῦθον ἐλέγξης,

μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.

οὕτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν

525 ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι·

δωρητοὶ τε πέλοντο, παράρρητοί τ' ἐπέεσιν.

μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γῆ,

ὥς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.

Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι

Ἰλιάδ. Ι.

- 530 ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Αἰτῶλοι μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραγνῆς·
 Κουρῆτες δέ, διαπραθέειν μεμαῶτες Ἄρηϊ.
 καὶ γὰρ τοῖσι καπὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὤρσεν,
 πωσαμένη ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῶ ἀλωῆς
- 535 Οἶνεὺς ῥέξ· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μέγαιλο,
 ἥ λάθεται, ἥ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῶ.
 ἡ δὲ πλωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπὶ πλούνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοντα,
- 540 ὃς κατὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν·
 πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρά,
 αὐτῇσιν ῥίζησι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.
 τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
 πολλέων ἐπὶ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας
- 545 καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη καύροισι βροτοῖσιν·
 τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
 ἡ δ' ἀμφ' αὐτῶ ᾗκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτὴν,
 ἀμφὶ σὺς κεφαλῇ καὶ δέρματι λατνήεντι,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.

550 ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηϊφίλος πολέμιζεν,
τόφρα δὲ Κουρήτεσσι πακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ ἐόντες.
ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδυ χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·

555 ἦτοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαίῃ τωόμενος κῆρ,
κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης,
"Ἴδεώ θ', ὅς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
τῶν τότε — καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον

560 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
μήτηρ, Ἀλκυόνης πολυκενθέος οἶτον ἔχουσα,
κλαῖ', ὅτε μιν ἐνάεργος ἀνῆρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων —

565 τῇ ὅγε παρκατέλεπτο, χόλον θυμαλγέα πέσσων,
ἔξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσιν
πόλλ' ἀρέουσ' ἤρᾶτο πασιγνήτοιο φύνοιο·
πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοῖα,
κιπλήσκουσ' Αἶδην καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν,

570 πρόχηνυ καθεζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
 παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἡεροφοῖτις Ἐριννὺς
 ἔκλυεν ἔξ Ἑρέβουςφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὁμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
 πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες

575 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους,
 ἐξελεθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 ὁπόθι πιότατον πεδῖον Καλυδῶνος ἐραννῆς,
 ἔνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλῆς ἐλέσθαι,
 πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἦμισυ, οἶνοπέδοιο,

580 ἦμισυ δὲ φιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
 πολλὰ δέ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεύς,
 οὔδοῦ ἐπεμβεβαῶς ὑψηρεφέος θαλάμοιο,
 σείων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος υἱόν·
 πολλὰ δὲ τόνγε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ

585 ἐλλίσσονθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
 οἳ οἱ πεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειδον,
 πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 βαῖνον Κουρήτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.

590 καὶ τότε δὴ Μελέαγρον ἐϋζωνος παράποιτις
 λίσσεται ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
 κήδε', ὅς' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἁλώῃ·
 ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώονους τε γυναῖκας.

595 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 βῆ δ' ἰέναι, χροῖ δ' ἔντε' ἐδύσατο καμφανόωντα.
 ὧς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἥμαρ,
 εἶξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
 πολλά τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ αὐτως.

600 ἀλλὰ σὺ μὴ μοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδέ σε δαίμων
 ἐνταῦθα τρέφει, φίλος! κάκιον δέ πεν εἶη,
 νηυσὶν καιομένησιν ἀμυνέμεν· ἄλλ' ἐπὶ δώροισι
 ἔρχεο· ἴσον γάρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύης,

605 οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσει, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.

Τὸν δ' ἀπαμβιβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἄττα γέραιε, Διοτρεφές, οὔτι με ταύτης
 χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴση,
 ἦ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰσόκ' αὐτμῇ

610 ἐν στήθεσσι μένη, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.

ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·

μή μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,

Ἄτρεϊδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ

τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθῃαι φιλέοντι·

615 καλὸν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κῆδριν, ὅς κέ με κήδη.

ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.

οὔτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίνων

εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένηφιν

φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.

620 Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ,

Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λῆχος, ὄφρα τάχιστα

ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας

ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

625 ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκέει μῦθοιο τελευτῇ

τῇδ' ἐγ' ὁδῷ κρανεέσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα

χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθὸν περ εἶντα,

οἳ που νῦν ἔαται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν·

630 σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότῃτος ἐταίρων,
 τῆς, ἣ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων·
 νηλῆς! — καὶ μὲν τίς τε πασιγνήτοιο φονῆος
 ποινὴν ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐταῦ, πόλλ' ἀποτίσας·

635 τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 ποινὴν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληλκτόν τε κακόν τε
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν, εἵνεκα κούρης
 οἷης. νῦν δέ τοι ἐκτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· σὺ δ' ἴλαον ἔνθεο θυμόν,

640 αἰδεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμὲν
 κληθῦος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
 κῆδιστοὶ τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσσοι Ἀχαιοί.

Τὸν δ' ἀκαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,

645 πάντα τί μοι κατὰ θυμόν ἐείσω μυθήσασθαι·
 ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅππότε' ἐκείνων
 μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
 Ἄτρεΐδης, ὥσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·

650 οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος,
 πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἑκτορα δῖον,
 Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
 πτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας.
 ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ

655 Ἑκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχῃ στήσεσθαι οἶω.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἑλὼν δέκας ἀμφικύπελλον,
 σκείσαντες, πυρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
 Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
 Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιστα.

660 αἱ δ' ἐπικειθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὥς ἐκέλευσεν,
 πῶεά τε, ῥῆγός τε, λίνοιό τε λεπτὸν ἄωτον.
 ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, καὶ Ἡῶ δι' ἄν ἔμμενεν.
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὐδε μυτῶ κλισίης εὐπήκτου·
 τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,

665 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρῃος.

Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· παρ δ' ἄρα καὶ τῷ
 Ἴφιδι εὐζωνος, τὴν οἱ πόρε δῖος Ἀχιλλεύς,
 Σπύρον ἑλὼν αἰκείαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,

670 τοὺς μὲν ἄρα χτυσέοισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν
 δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἔκ τ' ἐρέοντο·
 πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Εἴπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα πῦδος Ἀχαιῶν·
 ἧ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ,

675 ἣ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 κεινός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 πιμπλάνεται μένος· σὲ δ' ἀναίινεται ἡδὲ σά δῶρα.

680 αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,

ὅπως κεν νῆάς τε σόῃς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·

αὐτὸς δ' ἠπεῖλησεν, ἅμ' ἡοῖ φατομένηφιν

νῆας εὐσσέλμους ἅλαδ' ἐλκόμεν ἀμφιελίσσας.

καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι,

685 οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆετε τέκμωρ

Ἰλίου αἰπινῆς· μάλα γάρ ἐδεν εὐρύσκα Ζεὺς

τείρα ἐὼν ὑπερέσχε, τεθαρσῆκας δὲ λαοί.

ὥς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε, τὰδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,

Αἴας καὶ Πήρυκε δῶω, πεπνυμένω ἄμφω.

- 690 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὥς γὰρ ἀνώγει,
 ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 αὔριον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 [μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]
- 695 δὴν δ' ἄνεφ' ἦσαν τετιηότες νῆες Ἀχαιῶν·
 οὐδὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
 μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
- 700 νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγνηορίῃσιν ἐνῆκας.
 ἀλλ' ἦτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἥ κεν ἔησιν,
 ἥ κε μένῃ· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅπποτε κέν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·
- 705 νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
 σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 παρκαλίμως πρὸ νεῶν ἐρέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
 ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.

710 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱποδάμοιο.
 καὶ τότε δὴ σκείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
 ἔνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Κ.

S U M M A R I U M.

Agamemno insomnis cum fratre Menelao lectis evocant Nestorem et alios principum, cum iisque excubias ad fossam obeunt (1 - 193). Consilio ibi, ut in trepidis rebus, habito, mittunt speculatores in castra Troiana, Diomedem atque Ulyssem (194 - 271). His aliquantum progressis praepes avis prosperum augurium affert (272 - 298). Eodem tempore Achivorum consilia exploratum prodierat Troianus quidam, Dolo, Hectoris promissis incitatus, quem, ad navalia quum maxime tendentem, illi comprehendunt (299 - 381). Hic quum vitam sibi deprecatus, omnem situm castrorum, et, ubi Rhesus, rex Thracum, tenderet, indicavit, proditor a Diomede occiditur (382 - 464). Iam pergunt ad cubilia Rhesi, quem modo subvenisse cum insignibus equis audierant; et ipsum quidem cum duodecim sociis obtruncat Diomedes, equos avertit Ulysses (465 - 503). Heroës, a Minerva moniti, ne spe plura praedandi diutius morentur, dum Apollo Thraces et Troianos excitat, salvi ad suos revertuntur (504 - 579).

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Κ.

Δ ο λ ώ ν ε ι α.

"Άλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
εἶδον παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὕπνω·
ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
ὑπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
5 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπη πόσις Ἥρης ἡϋκόμοιο,
τεύχων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθέσφατον, ἥε χάλαζαν,
ἢ νίφετον, ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
ἥε ποθι πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
ὥς πυκὶν' ἐν στήθεσσιν ἀνεστενάχιζ' Ἀγαμέμνων

10 νειόθεν ἐκ κραδίης· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός.

ἦτοι ὅτ' ἐς πεδῖον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσειεν,

θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Ἰλιόθι πρό,

αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν, ὁμαδὸν τ' ἀνθρώπων.

αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,

15 πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προδελύμνους ἔλκετο χαίτας

ὑφ' ὧν ἰόντι Διὶ· μέγα δ' ἔστεινε κυδάλιμον κῆρ.

ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,

Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηληϊὸν ἐλθέμεν ἀνδρῶν,

εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,

20 ἥ τις Ἀλεξίπακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.

ὀρῶθεις δ' ἔνδυε περὶ στήθεσσι χιτῶνα,

ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·

ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφοινὸν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,

αἰῶνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δ' ἔγχος.

25 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ

ὑπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μήτι πάθοιεν

Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἔθεν εἵνεκα πουλὺν ἐφ' ὕγρην

ἧλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.

παρδαλέῃ μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρὺ κάλυψεν

30 ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῇφιν ἀείρας

θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείῃ.

βῆ δ' ἵμεν ἀνστήσων ὃν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων

Ἀργείων ἦνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ.

τὸν δ' εὖρ' ἀμφ' ὤμοισι τιθήμενον ἔντεα παλά,

35 νηϊ πάρα πρύμνῃ· τῷ δ' ἀσπασίος γένετ' ἐλθών.

τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Τίφθ' οὕτως, ἡθεῖε, κορύσσειαι; ἢ τιν' ἐταίρων

ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς

δείδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,

40 ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελθών

νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

πρὲς βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,

κερδαλέης, ἣτις κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σαώσει

45 Ἀργείους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.

Ἐκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.

οὐ γάρ πω ἰδόμεν, οὐδ' ἔκλυον αὐδήσαντος,

ἄνδρ' ἓνα τοσσάδε μέρμερ' ἐπ' ἥματι μητίσασθαι,

ὅσσ' Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, νῆας Ἀχαιῶν,

50 αὐτως, οὔτε θεῶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.

ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 δηθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ πακὰ μήσατ' Ἀχαιοὺς.
 ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα πάλεσσον,
 ῥίμφα θέων ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον

55 εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι· αἱ κ' ἐθέλῃσιν
 ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἥδ' ἐπιτεῖλαι.
 κείνῳ γάρ κε μάλιστα πιθοίατο· τοῖο γὰρ υἱὸς
 σημαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων,
 Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα.

60 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεται, ἥδ' ἐπελεύεις;
 αὐθι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθῃς,
 ἥν δέω μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἄγαμέμνων·

65 αὐθι μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν
 ἔρχομένῳ· πολλαὶ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλευθοι.
 φθέγγεο δ', ἣ πεν ἴησθα, καὶ ἐγρήγορσαι ἄνωχθι,
 πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἔπαστον,
 πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

70 ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμμι

Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἵει κακότητα βαρεῖαν.

Ἦς εἰπὼν, ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὖ ἐπιτείλας.

αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·

τὸν δ' εὗρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νῆϊ μελαίνῃ,

75 εὐνῇ ἔνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,

ἄσπις καὶ δύο δοῦρε, φαινή τε τρυφάλεια.

πὰρ δὲ ζωστήρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραιὸς

ζώννουθ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσειτο,

λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γῆραϊ λυγρῷ.

80 ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας,

Ἄτρεΐδην προσέειπε, καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ·

Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἷος

νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;

[ἢ ἐν τιν' οὐρήων διζήμενος, ἢ τιν' ἐταίρων;]

85 φθέγγεο, μὴδ' ἀπέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο! τίπτε δέ σε χρεώ;

Τὸν δ' ἡμίβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

ὧ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

γνώσσαι Ἄτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων

Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰσόη' αὐτῆν

90 ἐν στήθεσσι μένη, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.

πλάζομαι ᾧδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος

ἰζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κῆδε' Ἀχαιῶν.

αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδείδια, οὐδέ μοι ἦτορ

ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι· κραδίη δέ μοι ἔξω

95 στήθεων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.

ἀλλ' εἴ τι δραινεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἰκάνει·

δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν,

μὴ τοι μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἦδὲ καὶ ὕπνω

κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγῃ λάθωνται.

100 δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἶται· οὐδέ τι ἴδμεν,

μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι.

Τὸν δ' ἡμίβειτ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν, Ἀγάμεμνον,

οὐ θῆν' Ἐκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς

105 ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλὰ μιν οἶω

κῆδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς

ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.

σοὶ δὲ μάλ' ἔφομ' ἐγὼ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,

ἡμὲν Τυδείδην δουριπλυτὸν, ἦδ' Ὀδυσῆα,

110 ἦδ' Αἴαντα ταρῦν καὶ Φυλέος ἄλκιμον υἱόν.

ἀλλ' εἴ τις καὶ τούσδε μετοιχόμενος καλέσειεν,

ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·

τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἐπαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.

ἀλλὰ, φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον, Μενέλαον

115 νεικέσω – εἴπερ μοι νεμεσήσεται – οὐδ' ἐπικεύσω,

ὥς εὐδαι, σοὶ δ' οἴῳ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.

νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστῆας πονέεσθαι

λίσσόμενος· χρεῖῳ γὰρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνάξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

120 ὦ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιύασθαι ἄνωγα·

πολλάκι γὰρ μεθίει τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,

οὔτ' ὄκνω εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,

ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὁρμήν.

νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, καὶ μοι ἐπέστη·

125 τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὗς σὺ μεταλλάξ.

ἀλλ' ἵομεν· κείνους δὲ κητησόμεθα πρὸ πυλάων

ἐν φυλάκεσσ'· ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέεσθαι.

Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα Γερῆνιος ἱππότα Νέστωρ·

οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει

130 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

Ὡς εἰπὼν, ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
ποσσι δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικέεσσαν,
διπλῆν, ἐκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

135 εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχρος, ἀπαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ·

βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
εἰς ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
φθεγξάμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἦλυθ' ἰωή,

140 ἐκ δ' ἦλθε κλισίης, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίφθ' οὔτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἷοι ἀλᾶσθαι
νύκτα δι' ἀμβροσίην; ὅ,τι δὴ χρεῖω τόσον ἵκει;

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

145 μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.

ἀλλ' ἔπευ, ὅφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπέοικεν
βουλὰς βουλευεῖν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλισίῃνδε κιὼν πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ποικίλον ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.

150 βᾶν δ' ἐπὶ Τυδεΐδην Διομήδεα· τὸν δ' ἐπύχανον
ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
εὕδον· ὑπὸ κρᾶσιν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεα δέ σφιν
ὄρῳ ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῇλε δὲ χαλκὸς
λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὄγ' ἦρως

155 εὖδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ρινὸν βοὸς ἀγραύλοιο·
αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάκης τετάνυστο φαινός.
τὸν καρστὰς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
λὰξ ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην·

Ἐγρεο, Τυδέος υἱέ! τί πάννυχον ὕπνον ᾠοῖς;

160 οὐκ αἶεις, ὥς Τρῶες ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο
εἵαται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;

Ἦς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Στέτλιός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόνου οὐποτε λήγεις.

165 οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι νῆες Ἀχαιῶν,

οἳ κεν ἔπειτα ἔκαστον ἐγείρειαν βασιλῆων,
πάντῃ ἐποιχόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

170 εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν·
ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρεῖω βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
νῦν γὰρ δὴ πάντεςσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκηΐς,
ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιῶναι.

175 ἀλλ' ἴθι νῦν Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλέος υἱὸν
ἄνστησον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἐλαίρεις.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
αἴθωνος, μέγαλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δ' ἔγχος.
βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἐνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἥρως.

180 Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὔρον·
ἀλλ' ἐργηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἶατο πάντες.
ὥς δὲ πύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καθ' ὕλην
185 ἔρχεται δι' ὄρεςφι· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν· ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν·
ὥς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροϊν ὄλωλει,
νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν· πεδίοι γὰρ αἰεὶ
τετράφαθ', ὅππότε ἐπὶ Τρώων αἴτιον ἰόντων.

190 τοὺς δ' ὁ γέρων γήθησεν ἰδὼν, θάρσυνέ τε μύθῳ·

[καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]

Οὐτῷ νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τιν' ὕπνος
αἰρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.

Ἦς εἰπὼν, τάφροιο διέσσυτο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο

195 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι πεκλήατο βουλὴν.

τοῖς δ' ἄμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
ἦϊσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι.

τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἐδριώωντο
ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος

200 πικτόντων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἑκτωρ,

ὁλλὺς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νῦξ ἐκάλυψεν.

ἔνθα παθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφασκον.

τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Ἦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθοισ' ἐφ' αὐτοῦ

205 θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρῳᾶς μεγαθύμους

ἐλθεῖν; εἴ τινά που δηῖων ἔλοι ἐσχατόωντα,

ἢ τινά που καὶ φῆμιν ἐνὶ Τρώεσσι πύθοιτο,

ἄσσα τε μητιώωσι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάασιν

αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥε πόλινδε

210 ἄψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς.

ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή.
ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,

215 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος ὅιν δώσουσι μέλαιναν,
θῆλυν, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν πτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

220 Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
ἀνδρῶν δυσμενέων δῦναι στρατὸν' ἐγγὺς ἐόντων,
Τρώων· ἀλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἅμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλεώτερον ἔσται.
σύν τε δὴ ἔρχομένω, καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν,

225 ὅππως κέρδος ἔη· μούνος δ' εἶπερ τε νοήσῃ,
ἀλλὰ τε οἱ βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἔπεσθαι·
ἠθελέτην Αἴαντε δῶω, θεράποντες Ἄρηος,
ἠέλε Μηνριόνης, μάλα δ' ἠέλε Νέστορος υἱός·

230 ἤθελε δ' Ἀτρεΐδης, δούρικλειτὸς Μενέλαος·

ἤθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδῦναι ὄμιλον

Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.

τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,

235 τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἵρήσεται, ὃν κ' ἐθέλῃσθα,

φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάασί γε πολλοί.

μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρείω

παλλείπειν, σὺ δὲ χεῖρον' ὁπάσσειαι, αἰδοῖ εἴκων,

ἐς γενεὴν ὀρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.

240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ περὶ Ξανθῷ Μενελάῳ.

τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε πελεύετέ μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,

πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην,

οὗ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνων

245 ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Παλλὰς Ἀθήνη·

τούτου γ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο

ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

Τυδεΐδῃ, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νείκει·

250 εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
 ἀλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νῦν ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἡώς·
 ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρώχθηκεν δὲ πλέων νύξ,
 τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.
 Ὡς εἰπόνθ', ὄπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.

255 Τυδεΐδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 φάσγανον ἄμφηκες - τὸ δ' ἐὼν παρὰ νηϊ λέλειπτο -
 καὶ σάκος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν
 ταυρεῖην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥτε καταΐτυξ
 κέκληται, ῥύεται δὲ πάρῃ θαλερῶν αἰζηῶν.

260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
 καὶ εἶφος· ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκεν,
 ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμάσιν
 ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 ἀργιόδοτος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,

265 εὖ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
 τὴν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
 ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
 Σπάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε Ξεινήϊον εἶναι·

270 αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ᾧ παιδί· φορῆναι·

δὴ τότε Ὀδυσσεὺς πύκασεν κάρη ἀμφοτεθεῖσα.

Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν ὄπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,

βάν ρ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους.

τοῖσι δὲ δεξιὸν ἤκεν ἐρωδιὸν ἐγγυὲς ὁδοῖο

275 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν

νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἤκουσαν.

χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιδ' Ὀδυσσεύς, ἡρᾶτο δ' Ἀθήνη·

Κλυθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ

ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω

280 κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστά με φίλαι, Ἀθήνη·

δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,

ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ πε Τρώεσσι μελήσει.

Δεύτερος αὖτ' ἡρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

πέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἄρτυτώνη·

285 σπεῖό μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐ δίφω

ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.

τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·

αὐτὰρ ὁ μελίσχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν

κεῖς· ἀτὰρ ἄψ ἀπιδὼν μάλα μέρμερα μῆσατο ἔργα,

290 σὺν σοὶ, διὰ θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέσθης.

ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.

σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ρέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,

ἄδμήτην, ἣν οὐκ ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·

τήν τοι ἐγὼ ρέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.

295 Ὡς ἔφην εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.

οἱ δ' ἐπεὶ ἠρήσαντο Διὸς κούρη μέγαλοιο,

βάν ῥ' ἵμεν, ὥστε λέοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,

ἄμ φόνον, ἄν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα.

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήνορας εἶας Ἐκτωρ

300 εὐδειν, ἀλλ' ἄμυδις νικλήσκετο πάντας ἀρίστους,

ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·

τοὺς ὅγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἡρτύνετο βουλήν·

Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν

δώρω ἔπι μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται.

305 δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριάυχενας ἵππους,

οἳ πεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,

ὅστις κε τλαίῃ, οἷ τ' αὐτῷ κῦδος ἔροιτο,

νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,

ἢ ἐφυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τὸ πάρος περ,

510 ἢ ἤδη χεῖρεςσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,

φύξιν βουλευούσιν μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,

315 κήρυκος θείοιο, πολύφρυςος, πολύχαλκος·

ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·

αὐτὰρ ὁ μῦθος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτησιν.

ὅς ῥα τότε Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·

Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,

320 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.

ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καί μοι ὄμοσσον,

ἧ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ

δωσέμεν, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.

325 τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι

νῆ' Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι

βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.

Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καὶ οἱ ὄμοσσαν·

ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτὸς, ἐρίχδουπος πόσις Ἥρης,

330 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος

Τρώων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερὲς ἀγλαΐεῖσθαι.

Ἦς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρούθουνεν.

αὐτίκα δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·

ἔσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῖο λύκοιο,

335 κρατὶ δ' ἐπὶ πτιδέην κυνέην· ἔλε δ' ὀξύν ἄκοντα·

βῆ δ' ἵεναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν

ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἄψ' Ἑκτορι μῦθον ἀποισεῖν.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον,

βῆ ῥ' ἀν' ὁδὸν μεμαῶς· τὸν δὲ φράσατο προσιόντα

340 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,

οὐκ οἶδ', ἣ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,

ἣ τίνα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων.

ἀλλ' ἐῷμέν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο

345 τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαῖξαντες ἔλοιμεν·

παρκαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν,

αἰεὶ μιν προτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιελεῖν,

ἔγχει ἐπαῖσσω, μήπως προτὶ ἄστρ' ἀλύξῃ.

Ἦς ἄρα φωνήσαντε, παρέξ ὁδοῦ ἐν νεπύεσσιν·

- 350 κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται
 ἡμιόνων – αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραί εἰσιν,
 ἐλκόμεναι νειοῖο βαθείης πηκτόν ἄροτρον –
 τῷ μὲν ἐπιδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας.
- 355 ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέφοντας ἑταίρους
 ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεσαν δουρηνεκές, ἥ καὶ ἔλασσον,
 γυνῶ ῥ' ἄνδρας δηϊούς, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα
 φευγέμεναι· τοῖ δ' αἶψα διώκειν ὠρμήθησαν.
- 360 ὥς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, εἰδότε θήρης,
 ἦ πεμάδ' ἦε λαγῶν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ
 πῶρον ἂν ὑλήενθ', ὁ δέ τε προθήσει μεμηκώς·
 ὥς τὸν Τυδεΐδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.
- 365 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσι,
 φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
 Τυδεΐδῃ, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 φθαίῃ ἐπευξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 δουρὶ δ' ἐπαΐσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

Ἰλ. ιάδ. Ι.

- 370 Ἦέ μιν, ἤέ σε δουρὶ κινήσομαι! οὐδέ σε φημι
 δηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἀλύξειν αἶπὺν ὀλεθρον.
 Ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.
 δεξιτερόν δ' ὑπὲρ ὦμον εὖξου δοῦρός ἀπωκῆ
 ἐν γαίῃ ἐπάγη· ὁ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε,
- 375 βαμβαίνων – ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνετ' ὀδόντων –
 χλωρὸς ὑπαὶ δείους. τὼ δ' ἀσθμαίνοντε κινήτην,
 χειρῶν δ' ἀψάσθην· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ἠΐδα·
 Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδον
 χαλκός τε, χρυσός τε, πολύμηχτός τε σίδηρος·
- 380 τῶν κ' ὕμνιν χαρίσαιοτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 εἴ κεν ἐμὲ ζῶον πεκύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμηχτις Ὀδυσσεύς·
 θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταδύμιος ἔστω·
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
- 385 πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος
 νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 ἢ τινα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηώτων;
 ἢ σ' Ἐκτωρ προέηκε διασκοπιῖσθαι ἔλαστα
 νῆας ἔπι γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;

- 390 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·
πολλῆσιν μ' ἄτῃσι παρέκ νόον ἤγαγεν Ἑκτωρ,
ὅς μοι Πηλεΐωνος ἀγαυοῦ μώνυχας ἵππους
δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
395 ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
ἥε φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τὸ πάρος περ,
ἣ ἤδη χεῖρεςσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
400 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ἦ ρά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός,
ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἄλεγχοι
ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἥδ' ὀρέεσθαι,
ἄλλῳ γ' ἢ Ἀχιλλῇ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
405 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως πατάλεξον·
ποῦ νῦν δεῦρο κιῶν λίπές Ἑκτορα, ποιμένα λαῶν;
ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;
πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί;
[ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἣ μεμάσιν

410 αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀκόπροθεν, ἥε πόλινδε
 ἀψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς·]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως παταλέξω.

Ἐπτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουλευφόροι εἰσὶν,

415 βουλὰς βουλευέει θεῖου παρὰ σήματι Ἴλου,
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ἄς εἴρειαι, ἥρως,
 οὔτις πεκριμένη ῥύεταί στρατὸν, οὐδὲ φυλάσσει.
 ὅσσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, οἷσιν ἀνάγκη,
 οἱ δ' ἐγρηγόρθασι, φυλασσέμεναί τε κέλονται

420 ἀλλήλοισι. ἀτὰρ αὖτε πολύπλητοι ἐπίκουροι
 εὐδουσι· Τρῳσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
 οὐ γάρ σφιν παῖδες σρεδὸν εἴαται, οὐδὲ γυναῖκες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἱπποδάμοισιν

425 εὐδουσ', ἢ ἀπάνευθε; δίδιπέ μοι, ὄφρα δαείω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως παταλέξω.
 πρὸς μὲν ἁλὸς Κἄρες καὶ Παῖονες ἀγκυλότοξοι,
 καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες, δῖοί τε Πελασγοί·

430 πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωτοι,

καὶ Φρύγες ἱππόδαμοι καὶ Μήονες ἱποκορυσταί.

ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέεσθε ἔκαστα;

εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδύναι ὄμιλον,

Θρηίκες οἷδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων·

435 ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεὺς, παῖς Ἥιονῆος.

τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἶδον ἠδὲ μεγίστους·

λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.

ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται·

τεύχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,

440 ἥλυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν

ἄνδρεςσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,

ἢ ἐμὲ δήσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῷ,

ὄφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῇτον ἐμεῖο,

445 ἢ ῥα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἦε καὶ οὐκί.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

μὴ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,

ἔσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἀμάς.

εἰ μὲν γὰρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἦε μεθῶμεν,

450 ἦ τε καὶ ὕστερον εἰςθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ἥε διοπτεύσων, ἥ ἐναντίβιον πολεμίξων·
 εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσεαι Ἀργείοισιν.

Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενείου χειρὶ παρῆη
 455 ἀψάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αὐρένα μέσσον· ἔλασεν,
 φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῖγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην πυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,
 καὶ λυκέην καὶ τόξα καλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 καὶ τὰ γ' Ἀθηναίη ληϊτιδι δῖος Ὀδυσσεὺς

ὑψάσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·

Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σὲ γάρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὖτις
 πέμψον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.

465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑψός' ἀείρας
 θῆκεν ἀνὰ μυρίην· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 συμμάρφας δόνακας, μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους·
 μὴ λάθοι αὖτις ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 τῷ δὲ βάτην προτέρῳ, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα·

470 αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες.

οἱ δ' εὖδον παμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
τριστοιχεῖ· παρὰ δέ σφιν ἐκάστῳ δίζυγες ἵπποι.

Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὖδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι
475 ἔξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμάσι δέδεντο.

τόν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν·

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,
οὓς νῶϊν πίφαισκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.

ἀλλ' ἄγε δὴ, πρόφερε κρατερόν μένος· οὐδέ τί σε χρῆ
480 ἐστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους·
ἥε σύγ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικής,
ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.

485 ὥς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών,
αἶγεςιν ἢ ὄϊεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·
ὥς μὲν Θρήϊκας ἄνδρας ἐπώχετο Τυδεὸς υἱός,
ᾄφρα δυῶδεκ' ἔπεφνεν· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὄντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,

490 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκεν,

τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως παλλίτριχες ἵπποι

ῥεῖα διέλθοιεν, μὴδὲ τρομεοῖατο θυμῷ,

νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσσαν γὰρ ἔτ' αὐτῶν.

ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κινήσατο Τυδέος υἱός,

495 τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμόν ἀπηύρα,

ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλήφιν ἐπέστη.

[τὴν νύκτ', Οἰνεΐδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]

τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,

σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὀμίλου,

500 τόξῳ ἐπιπλήσσω· ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν

ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο περσὶν ἐλέσθαι·

ροΐζησεν δ' ἄρα, πιφάυσκων Διομήδεϊ δίφ.

Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅ,τι πύντατον ἔρδοι·

ἢ ὄγε δίφρον ἐλὼν, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,

505 ῥυμοῦ ἐξερύοι, ἢ ἐκφέροι ὑψὸς' αἰείρας·

ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμόν ἔλοιτο.

ἔως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη

ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·

Νόστου δὴ μνησai, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,

510 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς·

μὴ πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ εὐνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
παρκαλίμως δ' ἱππων ἐπεβήσατο· πόψε δ' Ὀδυσσεὺς
τόξῳ· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

515 Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,

ὥς ἴδ' Ἀθημαῖην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔκουσιν·

τῇ κοτέων, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὄμιλον,

ῶρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἰκκοκώοντα,

Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν· ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,

520 ὥς ἴδε χῶρον ἐρήμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκέες ἱπποὶ,

ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,

ῥμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον.

Τρώων δὲ πλαγῇ τε καὶ ἄσπετος ὥρτο κυδοιμός,

θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,

525 ὅσσ' ἄνδρες ρέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι σκοπὸν Ἔκτορος ἔπταν,

ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυξε, Διὶ φίλος, ὠκέας ἱπποὺς·

Τυδεΐδης δὲ, χαμᾶζε θορῶν, ἔναρα βροτόεντα

ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἱππων.

490 τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκεν,
 τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως παλλίτριχες ἵπποι
 ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοῖατο θυμῷ,
 νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθεσσαν γὰρ ἔτ' αὐτῶν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κινήσατο Τυδέος υἱός,

495 τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμόν ἀπηύρα,
 ἀσθμαίνοντα· πακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη.
 [τὴν νύκτ', Οἰνείδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]
 τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,
 σὺν δ' ἤειρεν ἱμάσι, καὶ ἐξήλαυνεν ὀμίλου,

500 τόξω ἐκίπλησσαν· ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαεινὴν
 ποικίλου ἐκ δίφροιο νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι·
 ροίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δίφ.

Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅτι πύντατον ἔρδοι·
 ἦ ὅγε δίφρον ἐλὼν, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 505 ῥυμοῦ ἐξερύοι, ἦ ἐκφέρειο ὑψὸς' αἰείρας·
 ἦ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμόν ἔλοιτο.
 ἕως ὁ ταῦθ' ὠρμαίνει κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·

Νόστου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδέος νιέ,

510 νῆας ἔπι γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς·

μή κού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.

Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεῶς ὅπα φωνησάσης·

καρπαλίμως δ' ἱππων ἐπεβήσατο· κόψε δ' Ὀδυσσεὺς

τόξῳ· τοὶ δ' ἐπέτοντο θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

515 Οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,

ὧς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔκουσεν·

τῇ κοτέων, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὄμιλον,

ῥωσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἰπποκόωντα,

Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν· ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,

520 ὧς ἴδε χῶρον ἐρῆμον, ὅθ' ἕστασαν ὠκείες ἵπποι,

ἄνδρας τ' ἀσκαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσιν,

ῥωμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον.

Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὥρτο κυδοιμός,

θυρόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,

525 ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι σκοπὸν Ἔκτορος ἔκταν,

ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυνε, Λιῖ φίλος, ὠκείας ἵππους·

Τυδείδης δὲ, χαμᾶζε θορῶν, ἔναρα βροτόεντα

ἐν χεῖρεςσ' Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἱππων.

530 μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.

[νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]

Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε, φώνησέν τε·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.

535 ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει.

αἶ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερός Διομήδης
ὧδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίαιτο μώνυχας ἵππους!

ἀλλ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.

540 Οὐκῶ πᾶν εἶρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.

καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
δεξιῇ ἡσπάζοντο, ἔπεσσί τε μελιχρίοισιν.

πρῶτος δ' ἐξερέεινε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Εἴπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,

545 ὅπως τοὺςδ' ἵππους λάβετον· καταδύντες ὅμιλον

Τρώων; ἢ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας;

αἰνῶς ἀκτίνεσσιν εἰοκότες ἡελίοιο.

αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσσομαι, οὐδέ τί φημι

μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ, γέρων περ ἑὼν πολεμιστής·

550 ἀλλ' οὐπω τοίους ἵππους ἶδον, οὐδ' ἐνόησα.

ἀλλὰ τιν' ὕμν' οἶω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
κούρη τ' αἰγιόχοιο Διὸς, γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

555 ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ρεῖα θεός γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας, ἥπερ οἶδε,
ἵππους δωρήσαιτ', ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
ἵπποι δ' οἶδε, γεραιέ, νεήλυδες, οὓς ἐρεεῖνεις,
Θρηῖκιοι· τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης

560 ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.

τὸν τρισκαιδέκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν·
τόν ῥα διοκτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέριοι
Ἔκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.

Ὡς εἰπὼν, τάφοιο διήλασε μώνυχας ἵππους,

565 παγχαλῶν· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.

οἱ δ' ὅτε Τυδεΐδew κλισίην εὐτυκτον ἵκοντο,
ἵππους μὲν κατέδησαν εὐτμήτοισιν ἱμάσιν
φάτνῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
ἔστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.

570 νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσάιατ' Ἀθήνη.
αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσῃ,
ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μηρούς.
αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
575 νίψεν ἀπὸ πρωτός, καὶ ἀνέπτυθεν φίλον ἦτορ,
ἔς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο,
τῷ δὲ λοεσσαμένῳ, καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἑλαίῳ,
δείπνῳ ἐφιζανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
πλείου ἀφυσσάμενοι λεῖβον μελιθεῖα οἶνον.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Λ.

S U M M A R I U M.

Instructus splendidis armis Agamemno mane copias suas in aciem educit; simul Hector et alii principes Troianorum (1 - 66). Insolita virtute Agamemnonis, quae et incognitam turbam inflamat, Troiani commoventur, magna clade accepta (67 - 162). Hector ipse, ad urbis usque moenia repulsus, Iovis iussu impetum furentis adversarii declinat, donec ille saucius proelio egrediatur (163 - 283). Quo facto, Hector ad pugnandum redit, et novum ardorem iniicit suis (284 - 309). Aciem inclinatam restitunt Diomedes, Ulysses, Ajax: sed Diomedes, a Paride vulneratus, cito ad naves revehitur (310 - 400); item Ulysses, vulneratus a Soco, atque, eo transfixo, a Troianis circumventus, ope Menelai et Aiace dimicationi eripitur (401 - 488); item Paridis sagittis vulnerantur Machao et Eurypylus (489 - 596). Machaonem, Nestoris curru praeterventem, conspicatus Achilles, Patroclum mittit praesentia cogniturum (597 - 617). Is ubi Machaonem agnovit, a Nestore miserrimam fortunam proelii edocetur rogaturque, ut vel Achillem ad auxilium Achivis ferendum imploret, vel ipse, Achillis arma indutus, hostes terreat (618 - 803). In reditu Patroclus Eurypylum ex vulnere aegrum offendit; eique in tentorium delato medetur (804 - 848).

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Λ.

Ἀγαμέμνωνος ἀριστεία.

Ἦώς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ᾤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φέως φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
Ζεὺς δ' Ἑριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ἀργαλήην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.
5 στῇ δ' ἐκ' Ὀδυσσεύος μεγακήτεϊ νηϊ· μελαίνῃ,
ἥ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
ἡμὲν ἐκ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
ἡδ' ἐκ' Ἀχιλλεύου· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἔϊσας
εἵρυσαν, ἡγορήῃ πῖσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.

10 ἔνθα σᾶς' ἦυσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε
 ὄρθῃ, Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 [τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἢ ἐνέεσθαι
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.]

15 Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν
 Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔξηκεν
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεύτερόν αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
 20 τὸν ποτὲ οἱ Κινύρης δῶκε, Ξεινήϊον εἶναι.

πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὐνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
 τοὔνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἴμοι ἔσαν μέλανος κυάνιοιο,

25 δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέριοιο·
 κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
 τρεῖς ἐκάτερθ', ἵρισιν ἰοικότες, ἄστε Κρονίων
 ἐν νέφει στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὦμοισιν βάλετο εἶφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι

30 χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
 ἀργύρεον, χρυσεόισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
 ἄν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν,
 καλήν, ἣν κέρι μὲν κύκλοι δέκα τάλπειο ἦσαν·
 ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν. εἴκοσι πασσιτέροιο
 35 λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἔην μέλανος πυάνοιο.
 τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,
 δεινὸν δερκομένη, περὶ δὲ Δεῖμός τε, Φόβος τε.
 τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 πυάνεος ἐλέλιπτο δράκων, κεφαλαὶ δέ αἱ ἦσαν
 40 τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἐνὸς αὐτένους ἐκπεφυυῖαι.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον πυνέην θέτο, τετραφάληρον,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 εἴλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 ὀξέα· τῇλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἶσω
 45 λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκῆνης.
 Ἥνιοχῳ μὲν ἔπειτα ἐῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Ὑλιάδ. Ι.

50 ῥώοντ'· ἄσβεστος δὲ βοή γένετ' ἡῶδι πρό.
 φθάν δὲ μέγ' ἱκλήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 ἱκῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον· ἐν δὲ κυδοιμόν
 ὤρσε παῖδ' Ἥκρονίδης, πατὰ δ' ὑψόθεν ἤκεν ἑέρσας
 αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὐνεκ' ἔμελλεν
 55 πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἰῶδι προΐαφειν.

Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῶ πεδίοιο,
 Ἑκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρῶσι, θεὸς ὧς, τίετο δῆμῳ,
 τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα δῖον,
 60 ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.
 Ἑκτωρ δ' ἐν πρῶτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντος' ἔεισεν.
 οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστήρ,
 παμφαίνων, τότε δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα·
 ὧς Ἑκτωρ ὅτ' ἐμὲν τε μετὰ πρῶτοισι φάνεσκεν,
 65 ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, πελεύων· πᾶς δ' ἤρα χαλκῶ
 λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὄγμον ἐλαύνωσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα τάρφεια πίπτει·

- 70 ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 δῆλουν, οὐδ' ἕτεροι μνῶντ' ὄλοοιό φόβοιο·
 ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δὲ, λύκοι ὧς,
 θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορώωσα·
 οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
- 75 οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι
 σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθεΐατο, ἦχι ἐπ᾽ αὖτ' ὦ
 δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πύχτας Οὐλύμποιο.
 πάντες δ' ἠτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 οὔνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
- 80 τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς,
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθεζέτο, κύδει γαίων,
 εἰσορώων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ', ὀλλυμένους τε.
- Ὅφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ,
- 85 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἦπτετο, πίπτε δὲ λαός·
 ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δεῖπνον
 οὔρεας ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκτορέσσατο χεῖρας
 τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν,
 σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἥμερος αἰρεῖ·

90 τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας,
 πεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 πρῶτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 αὐτόν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον, Ὀϊλῆα πλήξειππον.
 ἦτοι ὄγ' ἐξ ἵππων κατεκάλμενος, ἀντίος ἔστη·
 95 τὸν δ' ἰδὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξείῃ δουρὶ
 νύξ', οὐδὲ στεφάνῃ δόρυ οἱ σρέθε χαλκοβάρεια,
 ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 ἔνδον ἄπας πεκάλαπτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
 καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας·
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἴσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων,
 νῆε δύω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας· ὁ μὲν νόθος ἠνιόχευεν,
 Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός· ὦ ποτ' Ἀχιλλεὺς
 105 Ἰδῆς ἐν πνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισιν,
 ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποιόνων.
 δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθος βάλε δουρί·
 Ἄντιφον αὖ παρὰ οὐς ἔλασε ξίφει, ἐπ' δ' ἔβαλ' ἵππων.

- 110 σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖν ἐσύλα τεύχεα καλὰ,
 γιγνώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
 εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἰδης ἄγαγεν πόδας ὠπὺς Ἀχιλλεύς.
 ὥς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 ῥηϊδίως συνέαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 115 ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἀκαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα·
 ἥ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐδ' δύναται σφιν
 χραίσμεῖν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει·
 καρπαλίμως δ' ἥϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην,
 σπεύδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὕφ' ὀρμῆς·
 120 ὥς ἄρα τοῖς οὗτις δυνατό χραίσμῃσαι ὄλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον μενεχάρμην,
 υἱέας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς ῥα μάλιστα,
 χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 οὐκ εἶασχ' Ἑλένην δόμεναι Ξανθῷ Μενελάῳ·
 τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
 εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκείας ἵππους·
 ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα,
 τῷ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντίον ὤρτο, λέων ὧς,

130 Ἀτρείδης· τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην·

Ζώγρει, Ἀτρέος νιέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·

πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια πείται,

χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκημητός τε σίδηρος·

τῶν κέν τοι χαρίσαιοτο πατήρ ἀπερείσι' ἄποινα,

135 εἰ νῶϊ ζωοὺς πεκύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς τῷγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα

μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν·

Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος νιέες ἐστόν,

ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,

140 ἀγγελίην ἔλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ,

αὖθι πατακτεῖναι, μῆδ' ἐξέμεν ἄψ ἔς Ἀχαιοὺς·

νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λῶβην.

Ἥ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἱππων ὥςε χαμᾶζε,

δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος· ὁ δ' ὑπτιος οὐδεὶ ἐρείσθῃ.

145 Ἰππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν,

χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήξας, ἀπὸ τ' αὐρένα νόψας·

ὄλμον δ' ὥς, ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὀμίλου,

τοὺς μὲν ἔασ'· ὁ δ', ὅθι πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,

τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.

150 πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεον φεύγοντας ἀνάγκη,

ἱππεῖς δ' ἱππῆας - ὑπὸ δέ σφισιν ὤρτο κονίη

ἐκ πεδίου, τὴν ὥρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἱππων -

χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων

αἶεν ἀποκτείνων ἔπετ', Ἀργείοισι κελεύων.

155 ὥς δ' ὅτε πῦρ αἶδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ·

πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι

πρόρρῖζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὀρμῇ·

ὥς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα

Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι

160 κεῖν' ὄχρα προτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,

ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ

κείατο, γυκεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.

Ἐκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,

ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ·

165 Ἀτρεΐδης δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.

οἱ δέ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,

μέσσον καὶ πεδίον, παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,

ἰέμενοι πόλιος· ὁ δὲ πεκληγῶς ἔπετ' αἰεὶ

Ἀτρεΐδης, λυθρῷ δὲ καλᾶσσετο χεῖρας ἀάπτους.

- 170 ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
 ἐνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
 οἱ δ' ἔτι πᾶμ μέσσον πεδίον φοβέοντο, βόες ὥς,
 ἄστε λέων ἐφόβησε, μολῶν ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ,
 πάσας· τῇ δέ τ' ἦν ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
- 175 τῆς δ' ἔξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
 ὥς τοὺς Ἄτρεϊδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
 αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
 πολλοὶ δὲ κρηγεῖς τε καὶ ὑπτιοὶ ἔκπεσον ἵππων
- 180 Ἄτρεϊδεω ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρό γὰρ ἔγχεϊ θῶεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰκὺ τε τείχος
 ἵεσθαι, τότε δὴ ῥα πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης,
 οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.
- 185 Ἴριν δ' ὥτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βάσκη' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἑκτορι μῦθον ἔνισκε.
 ὄφρ' ἂν μὲν πεν ὀρᾷ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
 τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω

190 μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὕσμίνην.

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς, ἢ βλήμενος ἰῶ,
εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κρᾶτος ἐγγυαλίζει,
πτείνειν, εἰσόπε νῆας εὐσσέλμους ἀφίκηται,
δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

195 "Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδὴν ὤκῃα Ἴρις.

βῆ δὲ κατ' Ἰθαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν·
εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
ἕσταότ' ἐν θ' ἵπκοισι καὶ ἄρμασι πολλητοῖσιν·
ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὤκῃα Ἴρις·

200 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,

Ζεὺς με κατὴρ προέηκε, τεῖν τάδε μυθήσασθαι.
ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρᾳς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι

205 μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὕσμίνην.

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς, ἢ βλήμενος ἰῶ,
εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κρᾶτος ἐγγυαλίζει,
πτείνειν, εἰσόπε νῆας εὐσσέλμους ἀφίκηται,
δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

210 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις.

Ἐκτωρ δ' ἐξ ὀρέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε,
 πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα πατὰ στρατὸν ὥρετο πάντη,
 ὀτρύνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνίην.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.

215 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
 ἀρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 πρῶτος ὄρουσ'· ἔθελεν δὲ πολλὸν προμάχεσθαι ἀπάντων.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνωνος ἀντίος ἦλθεν,

220 ἢ αὐτῶν Τρώων, ἢ ἐκλειτῶν ἐπικούρων.

Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἧς τε μέγας τε,
 δὲ τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβόλακι, μητέρι μήλων·
 Κισσηὺς τόνγ' ἔθρεψε δόμοις ἐνὶ τυτθὸν ἑόντα,
 μητροπάτωρ, ὃς τίπτε Θεανῶ καλλικάρηον.

225 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης ἐριπυδέος ἵκετο μέτρον,
 αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 γήμας δ', ἐν θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν,
 σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἷ οἱ ἔκοντο·
 τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας εἴσας,

230 αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἑὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·

ὅς ῥα τότε Ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.

οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,

Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.

Ἰφιδάμας δὲ πατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν,

235 νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖη χειρὶ πιθήσας·

οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν

ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὧς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.

καὶ τόγχε χειρὶ λαβὼν εὐρυπρείων Ἀγαμέμνων,

ἔλκ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς, ὥστε λίς· ἐν δ' ἄρα χειρὸς

240 σπάσσατο· τὸν δ' ἄορι πληῖ' αὐρένα, λῦσε δὲ γυῖα.

ὧς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,

οἰκτρὸς, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,

πουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·

πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑκέστη

245 αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τὰ οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.

δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξεनάρηεν,

βῆ δὲ φέρων ἀν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλὰ.

Τὸν δ' ὧς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,

πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥά ἐ πένθος

250 ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεδόντος.

στῇ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ, λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·
 νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
 ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

255 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέλγη μάχης ἡδὲ πτολέμοιο,

ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
 ἔλπε ποδὸς μεμαῶς, καὶ αὖτε πάντας ἀρίστους·
 τὸν δ' ἔλποντ' ἄν' ὁμίλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης

260 οὔτησε Εὐστῶ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα·

τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 ἔνθ' Ἀντήνορος νῆες, ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
 πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἰῖδος εἶσω.

Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,

265 ἔρχετ' ἑ, ἄορί τε, μεγάλοισι τε θερμαδίοισιν,

ὄφρα οἱ αἶμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
 αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἶμα,
 ὀξεῖαι δ' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 ὥς δ' ὅτ' ἄν ὠδίναυσαν ἔχη βέλκος ὀξὺ γυναιῖνα,

270 δριμύ, τότε προΐεῖσι μογοστόκοι Εἰλαΐθυιαι,

Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·

ὥς ὀξεῖ' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.

ἔς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνίοχῳ ἐπέτελλεν,

νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἦχθετο γὰρ πῆρ.

275 ἦϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·

ᾧ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,

ὁμῆϊς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετ' ἀποντοπόροισιν

φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς

εἶασε Τρῶεσσι πανημέριον κολεμίζειν.

280 Ὡς ἔφαθ'· ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλιίτριχας ἵππους

νῆυσ ἐπὶ γλαφυράς· τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην·

ἄφρεον δὲ στήθεα, βαίνοντο δὲ νέρθε κονίη,

τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.

Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νύσφι κιόντα,

285 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐπέκλετο, μακρὸν αὖσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆταί,

ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!

οἵτετ' ἀνὴρ ὄριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκεν

Ζεὺς Κρονίδης. ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μῶνυχας ἵππους

290 ἰφθίμων Δαναῶν, ἔν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρσθε.

Ὡς εἰπὼν, ὦτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐλάστου.

ὥς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ πύνας ἀργιόδοντας

σεύη ἐπ' ἀγρότέρῳ συῖ παπρίῳ ἢ λέοντι·

ὥς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σεῦε Τρῶας μεγαθύμους.

295 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἴσος Ἄρῃ.

αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβέβηκει·

ἐν δ' ἔπες' ὑσμίνῃ, ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλη,

ἦτε καβαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.

Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν

300 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς πῦδος ἔδωκεν;

Ἀσαῖον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην,

καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφέλτιον ἠδ' Ἀγέλαον,

Αἴσυμνόν τ', Ὠρόν τε καὶ Ἰκρόνοον μενεάρμην.

τοὺς ἄρ' ὄγ' ἡγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα

305 πληθύν· ὥς ὁπότε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ

ἀργέσταιο Νάτοιο, βαθεῖῃ λαίλαπι τύπτων·

πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄρην

σκιδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·

ὥς ἄρα πυκνὰ παρήαθ' ὕφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.

310 Ἐνθα κε λοιγὸς ἦν, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο,
καὶ νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
εἰ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' Ὀδυσσεύς·

Τυδεΐδῃ, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς;
ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
315 ἔσσεται, εἰ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἔκτορ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πρᾶτερός Διομήδης·
ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
Τρῶσιν δὴ βόλεται δοῦναι πρᾶτος, ἥπερ ἡμῖν.

320 Ἦ, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἱππων ὥσε χαμᾶζε,
δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἀντίθεον θεράποντα, Μολίονα, τοῖο ἄνακτος.
τοὺς μὲν ἔπειτ' εἶασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαθσαν·
τῷ δ' ἀν' ὄμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὥς ὅτε κᾶπρῳ

325 ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον·
ὥς ὄλεον Τρῶας καλινορμένῳ· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἔκτορα δῖον.

Ἐνθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστῳ,
ὣε δῶυ Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων

330 ἦδ' αὖ μαντᾶσύννας, οὐδὲ οὖς παῖδας ἔασκεν

στεῖχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτι

πειθέσθην· Κῆρες γάρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.

τοὺς μὲν Τυδεΐδης δουρικλειτὸς Διομήδης,

Θυμοῦ καὶ φυγῆς πεπαδῶν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·

335 Ἰππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Τεΐροχον ἐξενάριξεν.

Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,

ἔξ Ἰδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.

ἦτοι Τυδέος υἱὸς Ἀγαστροφον οὔτασε δουρὶ

Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον· οὐ γάρ οἱ ἵπποι

340 ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἄασατο δὲ μέγα θυμῷ.

τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔρεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς

θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.

Ἐκτωρ δ' ὕξυ νόησε κατὰ στήσας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς

πεκληγῶς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες.

345 τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,

αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·

Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἐκτωρ·

ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες!

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,

350 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος πεφαλῆφιν,
 ἄκρην κακ πόρυθα· πλάγχεθ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός,
 οὐδ' ἵκετο χροά καλόν· ἐρύκαπε γὰρ τρυφάλεια,
 τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 "Ἐκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλῳ·

355 στῇ δὲ γυνὲ ἐριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε πελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 ὄφρα δὲ Τυδεΐδης μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωήν,
 τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
 τόφρ' "Ἐκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ ἐς δίφρον ὀρούσας
 360 ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
 δουρὶ δ' ἐπαΐσων προσέφη πρατερὸς Διομήδης·

Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἦ τέ τοι ἄγχι
 ἦλθε κακόν· νῦν αὖτέ σ' ἐρύσσειτο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ᾧ μέλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.

365 ἦ θῆν σ' ἐΞανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρρῳθός ἐστιν.
 νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιδείσομαι, ὃν πε πιτρεῖω.

Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐΞενάριζεν.
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,

Ἰλιάδ. Ι.

370 Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο, ποιμένι λαῶν,

στήλῃ πεπλιμένος, ἀνδρακμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ

Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.

ἦτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο

αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,

375 καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,

καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,

ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερές ἰὸς

ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας,

ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·

380 Βέβληαι, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὥς ὄφελόν τοι,

νεύιατον ἐς πενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι!

οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,

οὔτε σε πεφρίκασι, λείονθ' ὥς μηκάδες αἶγες.

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

385 τοξότα, λωβητὴρ, κέρα ἀγλαὰ, παρθενοπίκα,

εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,

οὐκ ἂν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·

νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὐχεται αὐτῶς.

οὐκ ἀλέγω, ὥσεί με γυνὴ βάλοι ἢ παῖς ἄφρων·

390 πωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.

ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,

ὅξυ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθῃσιν·

τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφιδρυφοὶ εἰσι παρειαί,

παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεῦθων

395 πύθεται· οἶωνοι δὲ περὶ πλέες ἦε γυναῖκες.

᾿Ως φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἔλθων

ἔστη πρόσθ'· ὁ δ' ὅπισθε καθεζόμενος, βέλος ὦκ'

ἐκ ποδὸς ἔλκ'· ὁδύνῃ δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινῇ.

ἔς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν,

400 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ πῆρ.

Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ

Ἄργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·

ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

᾿Ω μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φέβωμαι,

405 πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ ρίγιον, αἶ πεν ὑλώω

μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.

ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;

οἶδα γάρ, ὅττι πακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·

ὅς δὲ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἐνι, τὸν δὲ μάλα χρεώ

410 ἐστάμεναι κρατερῶς, ἥτ' ἔβλητ', ἥτ' ἔβαλ' ἄλλον.

Ἔως ὁ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,

τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων·

ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.

ὥς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ

415 σεύωνται, ὁ δέ τ' εἴσι βαθείης ἐκ ἐυλόχοιο,

θῆγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῆσι γένουσιν·

ἀμφὶ δέ τ' αἴσσονται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων

γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἔοντα·

ὥς ῥα τότε ἀμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο

420 Τρῶες. ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀνύμονα Διὸς κίτην

οὔτασεν ὦμον ὑπερθεν ἐπάλμενος ὀξείῃ δουρί·

αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἐννομον ἐξενάριξεν·

Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἱππὼν αἴξαντα,

δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης

425 νύξεν· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσὼν, ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.

τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' ἄρ' Ἰκπασίδην Χάροκ' οὔτασε δουρί,

αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σῶκοιο.

τῷ δ' ἐκαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φῶς·

στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

- 430 ἼΩ Ὀδυσσεῦ πολύαινε, δόλων ἅτ' ἤδὲ πόνοιο,
 σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξειαι Ἰκπασίδησιν,
 τοιῷδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας,
 ἦ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης.
 ἼΩς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσεν·
- 435 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἡρήριστο·
 πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροά ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
 γνῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν·
- 440 ἄψ δ' ἀναχωρήσας, Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ἼΑ δειλ', ἦ μάλα δὴ σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ἦτοι μὲν ἔμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 ἥματι τῷδ' ἐσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 445 εὔχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Αἰδὶ κλυτοπόλῳ·
- Ἦ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβέβηκει·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξεν
 ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 δοῦπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·

450 Ἦ Σῶχ', Ἰκπάσου υἱὲ δαΐφρονος, ἱποδάμοιο,

φθῆ σε τέλος θανάτοιο κινήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας!

ἄ δειλ', οὐ μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ

ὅσσε παθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἶωνοι

ᾠμῆσται ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.

455 αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, πτεριοῦσί με δίοι Ἀχαιοί.

ὣς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος

ἔξω τε προὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·

αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.

Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμ' Ὀδυσῆος,

460 κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.

αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖτε δ' ἐταίρους·

τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,

τρὶς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·

αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·

465 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, ποίρατε λαῶν,

ἀμφὶ μ' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,

τῷ ἱκέλῃ, ὥσεί ἐ βιώατο μοῦνον ἔοντα

Τρῶες, ἀποτμήξαντες ἐνὶ πρατερῇ ὑσμίνῃ.

ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.

470 δείδω, μήτι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθεῖς,

ἔσθλός ἐών, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.

Ἦς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος φώς·

εὖρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Ζεὺς φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν

Τρῶες ἔκονθ', ὥσεί τε δαφοῖνοι θῶες ὄρεςφιν

475 ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνὴρ

ἰὼ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεςσιν

φεύγων, ὄφρ' αἶμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὀρώρη·

αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὥκως οἰστός,

ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν

480 ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε· δαίμων·

σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·

ὥς ῥα τότε· ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, κοικιλομήτην,

Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὄγ' ἦρως

αἰσῶν ὧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ·

485 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργον,

στῇ δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.

ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὀμίλου,

χειρὸς ἔχων, εἵως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.

Αἴας δὲ Τρῶεσσιν ἐπάλμενος εἶλε Δόρυκλον

490 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὔτα·
 οὔτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἡδὲ Πυλάρτην.
 ὥς δ' ὅποτε πλήθων ποταμὸς πεδίωνδε αὔτεισιν
 χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὁπαζόμενος Διὸς ὄμβρω,
 πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
 495 ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἄλλα βάλλει·
 ὥς ἔφεπε κλονέων πεδίων τότε φαίδιμος Αἴας,
 δαΐδων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. οὐδέ πω Ἔκτωρ
 πεύθει', ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
 ὄχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ ῥα μάλιστα
 500 ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῇ δ' ἄσβεστος ὀρώρει,
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν, καὶ Ἀρήϊον Ἰδομενῆα.
 "Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει, μέρμερα ῥέζων
 ἔγχεϊ θ', ἱππασύνη τε· νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
 οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου δίοι Ἀχαιοί,
 505 εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠὲ κόμοιο,
 παῦσεν ἀριστετόντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἰῶ τριγλώρην βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
 τῷ ῥα περιδδειςαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,
 μήπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.

510 αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα διον·

ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
ἄγρει, σῶν ὀρέων ἐπιβήσαιο· παρ δὲ Μαράων
βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους!
ἠτηρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

515 [ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν.]

ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
αὐτίκα δ' ὦν ὀρέων ἐπεβήσето· παρ δὲ Μαράων
βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἠητήρος·
μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄποντε κετέσθην

520 νῆας ἔπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.

Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
ἔκτορι παρβεβαῶς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἔκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν,
ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηρέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι

525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμιῆ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.

Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὖ δέ μιν ἔγνω·
εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὥμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα
ἱππῆες, πεζοὶ τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,

530 ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.

Ὡς ἄρα φωνήσας, ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 μάστιγι θλιγυρῇ· τοὶ δὲ, πληγῆς αἰόντες,
 ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἶματι δ' ἄξων

535 νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον,
 ἄς ἄρ' ἄφ' ἱπκείων ὀκλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
 αἷ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ ἵετο δύναι ὄμιλον
 ἀνδρόμεον, ῥῆξαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ πυδοιμόν
 ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ τάζετο δουρός.

540 αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν
 ἔγχεϊ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
 Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδου.

[Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾷθ', ὅτ' ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο.]

Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὥρσεν·

545 στῇ δὲ ταφῶν, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἐπαβόειον·
 τρέσσε δὲ πακτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ ἐοικώς,
 ἐντροκαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 ὥς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀγροῖῳται,

550 οἷτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι,
 πάννυχτοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ πρειῶν ἐρατίζων,
 ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασυάων ἀπὸ χειρῶν,
 καιόμεναί τε δεταί, τάσ τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ·
 555 ἥῳθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 ὥς Αἴας τυτ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
 ἦ'ιε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὥς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
 νωθήs, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
 560 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἱ δέ τε παῖδες
 τύπτουσιν ῥοπάλοισι· βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν·
 σπουδῇ τ' ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆs·
 ὥς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 565 νύσσοντες εὐστοῖσι μέσον σάκος, αἶν' ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆs,
 αὐτὶς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρώων ἱπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
 πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν·

570 αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
 ἰσπάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασείων ἀπὸ χειρῶν,
 ἄλλα μὲν ἐν σάκει μεγάλῳ πάγει, ὄρμενα πρόσσω·
 πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιομένα χρόα ἄσαι.

575 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμοτος ἀγλαὸς υἱός,
 Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
 στῇ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἴθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·

580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 τεύχε' ἀπαινόμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
 ἔλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βάλε μηρὸν οἷστῳ
 δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.

585 ἅψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεινῶν·
 ῥῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοτες,
 στήτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἤμαρ
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἔφημι

590 φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηγέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην

ἴστασθ' ἄμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν·

ὣς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
πλησίοι ἔστησαν, σάπε' ὥμοισι κλίναντες,

δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,

595 στῇ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἐταῖρων.

ὥς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο.

Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊῆαι ἵπποι
ιδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.

τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·

600 ἐστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτεϊ νηϊ,

εἰσορόων πόνον αἰπὺν, ἰῶκά τε δακρυόεσσαν.

αἶψα δ' ἐταῖρον ἐὼν Πατροκλῆα προσέειπεν,

φθρεγξάμενος παρὰ νηός· ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας,

ἔκμολεν ἴσος Ἀρηϊ· πακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.

605 τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·

Τίπτε με νικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεῶ ἐμεῖο;

τὸν δ' ἀπαρειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Δίε Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ πεχαρισμένῃ θυμῷ,

νῦν οἴω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς

610 λισσομένους· χρεὶώ γάρ ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεπτός.

ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,

ὄντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.

ἦτοι μὲν τάγ' ὅπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,

τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·

615 ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμαυῖαι.

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεκείθεθ' ἐταίρω·

βῆ δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,

αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ τρόνα πουλυβότειραν·

620 ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος

ἔξ ὀρέων· τοὶ δ' ἰδρῷ ἄπεψύχοντο χιτῶνων,

στάντε ποτὶ πνοίην παρὰ θῖν' ἁλός· αὐτὰρ ἔπειτα

εἰς κλισίην ἔλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.

τοῖσι δὲ τεῦχε πυκειῷ εὐπλόκαμος Ἐκαμήδη,

625 τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε κέρσεν Ἀχιλλεύς,

δυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ

ἔξελον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.

ἣ σφωῖν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν

παλὴν, κυανόπεζαν, εὐξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς

630 χάλκειον πάνεον· ἐπὶ δὲ, πρόμυον, ποτῶ ὄψον,
 ἥδὲ μέλι χλῶρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀπτήν·
 πὰρ δὲ δέκας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός,
 χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ
 τέσσαρ' ἔσαν, δοιαί δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκασταν·

635 χρύσειαι νεμέθοντο· δύο δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
 ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
 πλείον ἐόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
 ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῆσιν,
 οἶνω Πραμνεΐω, ἐπὶ δ' αἶγειον κνῆ τυρόν

640 κνήσφι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιστα λευκὰ κάλυνεν·
 πινόμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὦπλισσε πυκνειῶ.
 τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
 μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέπδοντες.

Πάτροκλος δὲ θύρησιν ἐφίστατο, ἰσόθεος φῶς.

645 τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαινοῦ,
 ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλών, πατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναίνετο, εἰπέ τε μῦθον·

Οὐχ ἔδος ἐστὶ, γεραιὲ Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.
 αἰδοῖός, νεμεσητός, ὃ με προέηκε πυθέσθαι,

- 650 ὄντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 γιγνώσκω· ὁρώω δὲ Μαχάονα ῥ' ποιμένα· λαῶν.
 νῦν δέ, ἔπος ἐρέων, πάλιν ἄγγελος εἴμ' Ἀχιλλῆϊ.
 εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ Διοτρεφές, οἷος ἐκείνος
 δεινὸς ἀνὴρ· τάχα περ καὶ ἀναίτιον αἰτιώωτο.
- 655 Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 τίπτε τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,
 ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήσθαι; οὐδέ τι οἶδεν
 πένθεος, ὅσπον ὄρωρε κατὰ στρατόν· οἱ γὰρ ἄριστοι
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
- 660 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης·
 οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἥδ' Ἀγαμέμνων·
 [βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρόν οἱστω·]
 τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἡγαγον ἐπ' πολέμοιο,
 ἰὼ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
 665 ἐσθλὸς ἑὼν, Δαναῶν οὐ κήδεται; οὐδ' ἐλεαίρει.
 ἧ μένει, εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηΐοιο θέρωνται,
 αὐτοὶ τε πτεινώμεθ' ἐπισχερώ; — οὐ γὰρ ἐμὴ ἴσ
 ἔσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.

670 εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,

ὥς όπότ' Ἥλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθῃ

ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ πτόνον Ἴτυμονῆα,

ἔσθλόν Ἵππειροχίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναιετάασκεν,

ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ό δ' ἀμύνων ᾗσι βόεσσιν,

675 ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,

καὶ ό δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιώται.

ληϊδα ό ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἥλιδα πολλήν,

πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πῶεα οἶων,

τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.

680 ἵππους δὲ Ξανθὰς ἑκατόν καὶ πεντήκοντα,

πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.

καὶ τὰ μὲν ἡλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἶσω

ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ· γεγήθει δὲ φρένα Νηλεύς,

οὐνεπὰ μοι τύχε πολλά νέω πόλεμόνδε κίοντι.

685 κήρυκες ό ἐλίγαινον ἄμ' ἡοῖ φαινομένηφιν,

τοὺς ἵμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῆη·

οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες

δαίτρευον· πολέσιν γὰρ Ἑπειοὶ χρεῖος ὀφείλον. —

ὥς ἡμεῖς παῦροι, πεπακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἦμεν.

Ἰλιάδ. Ι.

690 ἔλθων γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἑρακληεῖη
 τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκταθεν, ὅσσοι ἄριστοι.
 δώδεκα γὰρ Νηληῖος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν·
 τῶν οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
 ταῦθ' ὑπερφηφάνεοντες Ἑπείοι χαλκοχίτωνες,

695 ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. —
 ἐν δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶῦ μέγ' οἴων
 εἶλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
 καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἥλιδι δῆη,
 τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχρεσφιν,

700 ἔλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
 θεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἀναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
 πάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει; ἀκαχήμενον ἵππων.
 τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεκολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
 ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.

705 [δαιτρεύειν, μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κῆος ἴσῃς.]
 ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφὶ τε ἄστυ
 ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
 ἦλθον ὁμῶς αὐτοὶ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι.
 πανσυδίῃ· μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσονται.

710 καὶδ' ἔτ' ἐόντ', οὐκω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.

ἔστι δέ τις Θρούεσσα πόλις, αἰεῖα πολώνη,

τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·

τὴν ἀμφεστρατόωντο, διαβράϊσαι μεμαῶτες.

ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη

715 ἄγγελος ἦλθε θεούς· ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,

ἔννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κᾶτα λαὸν ἀγειρεν,

ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. σὺδ' με Νηλεὺς

εἷα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·

οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα.

720 ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,

καὶ πεζός περ ἐών· ἐπεὶ ὥς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.

ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυηῖος εἰς ἅλα βάλλων,

ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μέιναμεν Ἡῶ διαν

ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέρρεον ἔθνεα πεζῶν.

725 ἔνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,

ἔνδιοι ἰνόμεσθ' ἱερὸν ρόον Ἀλφειοῖο.

ἔνθα Διὶ ρέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά,

ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,

αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι βοῦν ἀγελαιήν,

- 730 δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθα πατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·
καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος,
ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπείοι
ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ, διαπραθέειν μεμαῶτες·
ἀλλὰ σφι προκάρποιε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος.
- 735 εὖτε γὰρ Ἥελιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
συμφερόμεσθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
πρῶτος ἐγὼν ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
Μούλιον αἰχμητὴν· γαμβρὸς δ' ἦν Λυγείας,
- 740 πρεσβυτάτην δὲ Θύγατρ' εἶχε Ξανθὴν Ἀγαμήδην,
ἥ τόσα φάρμακα ἤδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.
τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δουρί·
ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,
στὴν ῥα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπείοι
- 745 ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
ἠγεμόν' ἱππῶν, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον
φῶτες οὐδ' ἔλον οὐδας, ἐμῶ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

- 750 καὶ νύ πεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα,
 εἰ μὴ σφωε πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἥερί πολλῇ.
 ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κρᾶτος ἐγγυάλιξεν.
 τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
 755 κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντα καλὰ λέγοντες,
 ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
 πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ Ἀλκείσιου ἔνθα κολώνη
 κέκληται· ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 ἄφ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὤκείας ἵππους,
 πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
 ὥς ἔον, εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν! — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἧ τέ μιν οἶω
 πολλὰ μετακλαύσασθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
 765 ὦ πέπον, ἧ μὲν σοίγε Μενοίτιος ὧδ' ἐπέτελλεν
 ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 νῶϊ δὲ ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἡκούομεν, ὥς ἐπέτελλεν.
 Πηληϊὸς δ' ἐπόμεσθα δόμους εὐναιετάοντας,

770 λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῖδα πουλυβοτείραν.

ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον,
 ἥδ' ἐσέ, παρ δ' Ἀχιλλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 πίονα μηρὶ ἔκαie βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ
 αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,

775 σπένδων αἶθοπα οἶνον ἐκ' αἰδομένοις ἱεροῖσιν.

σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἔπετον πρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 στῆμεν ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν,
 ἑεινιά τ' εὖ παρέθηκεν, ἅτε ἑίνοις θέμις ἐστίν.

780 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἥδ' ἐποτήτος,

ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, κελεύων ὕμῃ ἅμ' ἔπεσθαι·
 σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλλῆϊ,
 αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·

785 σοὶ δ' αὖθ' ᾧ δ' ἐπέτελλε Μενοίτιος, Ἄκτορος υἱός·

τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,
 πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων·
 ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἥδ' ὑποθέσθαι,
 καὶ οἱ σημαίνειν· ὁ δὲ κείσεται εἰς ἀγασθὸν περ.

790 ὥς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
ταῦτ' εἰποῖς Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι, αἶ κε πίθηται.
τίς δ' οἷδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
παρεικῶν; ἀγαθὴ δὲ παραιφασίς ἐστιν ἐταίρου.
εἰ δέ τινα φρεσὶν ἦσι θεοπροπίην ἀλεείνει,

795 καὶ τινά οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι·
καί τοι τεύχεα καλὰ δότῳ πόλεμόνδε φέρεσθαι·
αἶ κε σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο

800 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
ρεῖα δέ κ' ἀκηῆτες κεκημηότας ἄνδρας αὐτῇ
ᾧσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὄρινεν·

805 βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐκ' Αἰακίδην Ἀχιλλῆα.
ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεὺς θεῖοιο
ἶξε θεῶν Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
ἦν, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχато βωμοί·
ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,

810 Διογενὴς Εὐαίμονιδης, κατὰ μηρὸν οἷσται,
 σπάζων ἐν πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥίεν ἰδρῶς
 ὤμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλίοιο
 αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,

815 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ἽΑ δειλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες!

ὥς ἄρ' ἐμέλλετε, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης,
 ἄσσειν ἐν Τροίῃ ταχέας πύνας ἀργέτι δημῶ;
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, Διοτρεφεὺς Εὐρύπυλ' ἥρως·

820 ἦ ῥ' ἔτι που στήσουσι κελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί,
 ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ηὔδα·

οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
 ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.

825 οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,

ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 χερσὶν ὑπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὀρνυται αἰέν.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον, ἄγων ἐκὶ νῆα μέλαιναν·
 μηροῦ δ' ἔκταμ' οἷστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα πελαινὸν

830 νίε' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δ' ἦπια φάρμακα πάσσε,
 ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 δν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 ἰητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄϊομαι ἔλκος ἔχοντα,

835 χρηῖζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος,
 πεῖσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξύν Ἄρηα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλλαιμος υἱός·
 πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἦρωσ;
 ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφροني μῦθον ἐνίσπω,

840 δν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν·
 ἀλλ' οὐδ' ὧς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.

Ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἕγχε ποιμένα λαῶν
 ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.

ἔνθα μιν ἐπτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ

845 ὀξὺ βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα πελαιινὸν
 νίε' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πιπρῆν,
 χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἡπάσας
 ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, καύσατο δ' αἶμα.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Μ.

S U M M A R I U M.

Achivi, intra murum compulsi, (invisum diis opus, ab iisque statim post ipsam urbem deletum,) Troianos iam navibus imminentes vident, iam fossam transgressuros (1 - 59). Rei difficultate primum attoniti, mox, Polydamantis monitu, de curribus descendunt, et in quinque catervas divisi incurrunt (60 - 107). Asius, unam portarum ex curru aggredi ausus, a duobus Lapi- this cum magna clade suorum reiicitur (108 - 194). Infausti augu- rii interpretatio, a Polydamante facta, Hectorem non deterret a persequendis hostibus (195 - 250). Hi, etsi procelloso vento impediti, munimenta sua acriter defendunt, imprimis duo Aiaces (251 - 339). Alia parte Sarpedon et Glaucus irruunt, quibus se opponit Menestheus, ab eoque arcessiti, Ajax maior et Teucer (340 - 377). Sarpedonis socius, Epicles, ab Aiace, Glaucus a Teucro sauciatur; tandem a Sarpedone pinna muri revellitur (378 - 399). Lycios, murum perrupturos, etiam nunc fortiter arcent Achivi; Hector autem portam ingesto saxo discutit, suis- que viam ad naves aperit (400 - 471).

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Μ.

Τειχομαχία.

Ὡς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
τάφος ἔτι σχῆσειν Λαναῶν καὶ τείχος ὑπερθεῖν
5 εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν πλειτὰς ἐκατόμβας,
ᾧφρα σφιν νῆας τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλήν
ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.

- 10 ὄφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μῆνι' Ἀχιλλεύς,
καὶ Πριάμοιο ἀνακτος ἀπόρρητος πόλις ἔκλεν,
τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον, ὅσσοι ἄριστοι,
πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἔλικοντο,
- 15 κέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
δὴ τότε μητιόωντό Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
τεῖχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδε προρέουσιν,
- 20 Ῥῆσός τε, Ἐπτάκορός τε, Κάρησός τε, Ῥοδίος τε,
Γρήνικός τε καὶ Αἴσηκος, δῖός τε Σκάμανδρος,
καὶ Σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλεια
πάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
- 25 ἐννήμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὕε δ' ἄρα Ζεὺς
συνεχῆς, ὄφρα κε θᾶσσον ὑλίπλοα τεῖχεα θείη.
αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεςσι τρίαINAN,
ἡγεῖτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμεῖλια νύμασι πέμπεν
φίτρων καὶ λᾶων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί·

30 λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον Ἑλλήσποντον,
 αὖτις δ' ἡϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι πάλυψεν,
 τεῖχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτρεφε νέεσθαι
 καὶ ῥόον, ἥπερ πρόσθεν ἴεν καλλιῖρροον ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὀπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπὴ τε δεδήει
 τεῖχος ἐϋδμητον, πανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
 βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δὲ, Διὸς μάλιστα δαμέντες,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
 Ἐκτορα δειδιότες, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·
 40 αὐτὰρ ὅγ', ὥς τὸ πρόσθεν, ἐμάρνατο ἴσος ἀέλλῃ.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσιν
 πᾶπριος ἢ ἐλέων στρέφεται, σθένει βλεμεαίνων·
 οἱ δὲ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 ἀντίοι ἴστανται, καὶ ἀποντίζουσι θαμειαῖς
 45 αἰχμᾶς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὐποτε κυδάλιμον κῆρ
 ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγνηορίῃ δέ μιν ἔκτα·
 ταρφέα τε στρέφεται, στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
 ὅππῃ τ' ἐθύση, τῇτ' εἵλουσι στίχες ἀνδρῶν·
 ὥς Ἐκτωρ ἀν' ὀμιλον ἰὼν εἰλίσσεθ', ἐταίρους

- 50 τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ
τείλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφος
εὐρεῖ, οὐτ' ἄρ' ὑπερβορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
ῥηϊδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφές περὶ πᾶσαν
55 ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὕπερθεν δὲ σκολόκεσσι
ὀξέειν ἠήρει, τοὺς ἔστασαν νῆες Ἀχαιῶν,
πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηϊῶν ἀνδρῶν ἀλεωρῆν.
ἔνθ' οὐ κεν ῥέα ἵπκος εὐτροχον ἄρμα τιταίνων
ἐσβαίῃ, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.
60 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστὰς·
Ἑκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἡδ' ἐπικούρων,
ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠπείας ἵππους·
ἡ δὲ μάλ' ἀργαλήη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
ὀξέες ἐστᾶσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τείχος Ἀχαιῶν·
65 ἐνθ' οὐπὼς ἐστὶν καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι
ἱππεῦσι· στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώεσθαι οἶω.
εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγῃ πακὰ φρονέων ἀλαπάξει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρῆγειν,
ἡ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,

70 νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς·
 εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, καλίωξις δὲ γένηται
 ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·
 οὐκέτ' ἔπειτ' οἴω οὐδ' ἄγγελον ἀκονέεσθαι
 ἄφορρόν προτὶ ἄστυ, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

75 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
 αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 Ἕκτορι πάντες ἐκώμεθ' ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 οὐ μένεουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου κείρατ' ἐφῆπται.

80 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων·
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀρέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἡγαρέζοντο·
 ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπὶ ἴδον Ἕκτορα δῖον.
 ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐῷ ἐπέτελλαν ἔκαστος,

85 ἵππους εὖ κατὰ πόσμον ἐρυκόμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 πένταχα ποσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.

Οἱ μὲν ἅμ' Ἕκτορ' ἶσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
 οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα

Ἰλιάδ. Ι.

26

90 τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·

καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄρεσφιν

ἕλλον, Κεβριόναο χερεῖονα, πάλλιπεν Ἐκτωρ.

τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρξε, καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγήνωρ·

τῶν δὲ τρίτων, Ἑλενος καὶ Δηϊφάβος θεοειδής,

95 νῆε δύω Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρωες,

Ἄσιος Ὑρτακίδης, δν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποιο

αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ὑπο Σελλήεντος.

τῶν δὲ τετάρτων ἤρξεν εὖς παῖς Ἀρχίσαιο,

Λινείας· ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος νῆε,

100 Ἀρχέλοφος τ', Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.

Σαρπηδῶν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικεύρων,

πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·

οἱ γάρ οἱ εἶσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι

τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.

105 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν,

βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελημένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο

σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.

Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροί,

βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·

- 110 ἄλλ' οὐχ Ἑρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
 ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῆσιν,
 νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, παπᾶς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
 ἵπποισιν καὶ ὄχρεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
- 115 ἅψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν·
 πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν
 ἔγχεϊ Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Λευκαλίδας.
 εἶδατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῆπερ Ἀχαιοὶ
 ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχρεσφιν·
- 120 τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
 εὖρ' ἐπικεκλημένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχηα·
 ἀλλ' ἀναπεπταμένους ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἐταίρων
 ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσσειαν μετὰ νῆας.
 τῇ· ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο,
- 125 ὁξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαιίνῃσιν πεσέεσθαι,
 νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δύο ἀνέρας εὖρον ἀρίστους,
 υἷας ὑπερθύμους Λακισάων αἰχμητῶν·
 τὸν μὲν, Πειριθόου υἷα, πρᾶτερόν Πολυκοίτην,

130 τὸν δέ, Λεοντῆα, βροτολοιγῶ ἴσον Ἄρῃ·

τῷ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
ἔστασαν, ὥς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν ὑψιπάρηνοι,
αἵ τ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ἕτερόν ἡματα πάντα,
ρίζησιν μεγάλῃσι διηνεπέεσσ' ἀραρυῖαι·

135 ὥς ἄρα τῷ χεῖρεσσι κεποιθότες ἡδὲ βίηφιν,
μῖμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο.

οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐϋδμητον, βόας αὔας
ὑφός' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῶ,
Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,

140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θόωνά τε, Οἰνόμαόν τε.

οἱ δ' ἦτοι εἴως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
ῥορνυον, ἔνδον ἐόντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
Τρῶας, αὐτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,

145 ἐκ δὲ τῷ αἰῖξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
ἀγροτέροισι σύεσσι ἐοικότε, τῷ τ' ἐν ὄρεσσι
ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν δέχαται πολοσυρτόν ἰόντα,
δοχμῷ τ' αἰῖσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
πρυμνὴν ἐκτάμνοντε, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὁδόντων

150 γίγνεται, εἰσέκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλθαι·
 ὥς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός,
 ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ πρᾶτερῶς ἐμάχοντο,
 λαοῖσιν καθύπερθε πεποιθότες ἡδὲ βίηφιν.
 οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων
 155 βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
 νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὥς πίπτον ἔραζε,
 ἄστ' ἄνεμος ὤης, νέφεα σκίοεντα δονήσας,
 ταρφείας κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 ὥς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεια ῥέον ἡμὲν Ἀχαιῶν,
 160 ἡδὲ καὶ ἐκ Τρώων· κόρυθες δ' ἀμφ' αἶον αὖτευν,
 βαλλόμεναι μυθῶκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 δὴ ῥα τότε' ὤμωξέν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μῆρῳ
 Ἄσιος Τρῳακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἠΐδα·

Zeῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοφειδὴς ἐτέτυξο

165 πάγῃ μάλ'! σὺ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
 σρήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 οἱ δ', ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἢ μέλισσαι·
 οἰκία ποιήσωνται ὀδῶ ἔπι παιπαλοέσση,
 οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες

170 ἄνδρας θηρητῆρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·

ὥς οἷγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δὴ' ἐόντε,
χάσσασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ ἐάλῳναι.

Ὦς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·

Ἐκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.

175 [Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·

ἀργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντ' ἀγορεύσαι.

πάντῃ γὰρ περὶ τεῖρός ὀρώρει θεσπιδαῆς κῦρ

λαῖνον· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀπνύμενοί περ, ἀνάγκῃ

νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαρεῖατο θυμὸν

180 πάντες, ὅσοι Λαλαοῖσι μάχης ἐπιτάρροδοι ἦσαν.

σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.]

Ἐνθ' αὖ Πειριθόου υἱὸς, κρατερός Πολυποίτης,

δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·

οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διὰ πρὸ

185 αἰχμῇ χαλκείῃ ῥῆξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δὲ

ἔνδον ἅπας πεκάλαπτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα·

αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενὸν ἐξενάριξεν.

υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεὺς, ὄζος Ἄρης,

Ἰππόμερον βάλε δουρὶ, πατὰ ζωστήρα τυχήσας.

- 190 αὖτις δ' ἐκ πολεοῖο ἐρυσσάμενος Ξίφος ὀξύ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὀμίλου,
 πλῆξ' αὐτοσχεδίην· ὁ δ' ἄρ' ὕπτιος οὔδεις ἐρείσθη·
 αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 πάντας ἐπασσύτερους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
- 195 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
 τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἑκτορι κοῦροι ἔποντο,
 οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 τεῖχος τε ῥήξειν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 οἱ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.
- 200 ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 αἰετὸς ὑψικέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
 φοινήμεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 ζῶνδ', ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὐπω λήθετο χάρμης.
 πόψε γάρ αὐτον ἔχοντα κατὰ στηῆθος παρὰ δειρήν,
- 205 ἰδωνῶεις ὀπίσω· ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ἦγε χαμᾶζε,
 ἀλγῆσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὀμίλῳ·
 αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.

210 δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστὰς·

Ἑκτορ· αἶε μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν,
ἔσθλα φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
δῆμον ἰόντα παρὲξ ἀγορευόμεν, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·

215 νῦν δ' αὐτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

μὴ ἴομεν Ἀναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὄλομαι, εἰ ἐτεόν γε.
Τρῳαδὶν ὃδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
αἰετὸς ὑψικέτης, ἐκ' ἀριστερὰ λαὸν ἔέργων,

220 φοινήμεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
ζῶον· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκέσθαι,
οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν· εἰοῖσιν.
ὥς ἡμεῖς, εἶπερ τε κύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιοῶν.
ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,

225 οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἔλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οἷς πεν Ἀχαιοὶ
χαλκῷ δηώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
ὧδέ γ' ὑποκρίναιτο θεοκρόπος, δε σάφα θυμῷ
εἰδείη τεράων, καὶ οἱ περὶ οἶατο λαοί.

230 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·

Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·

οἷσθαι καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.

εἰ δ' ἔτεόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σκουδῆς ἀγορεύεις,

ἔξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν· αὐτοί,

235 δς πέλειαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι

βουλέων, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·

τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις

πείθεσθαι· τῶν οὐτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,

εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἡῶ τ', Ἡελίον τε,

240 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ Ζόφον ἡερόεντα.

ἡμεῖς δὲ μέγαλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,

δς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.

εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

τίπτε σὺ δειδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα; -

245 εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ πτενώμεθα πάντες

νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι·

οὐ γάρ τοι πραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.

εἰ δὲ σὺ δηϊοτῆτος ἀφέξειαι, ἡέ τιν' ἄλλον

παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,

250 αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυχεὺς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις!

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο

ἤχῃ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος

ᾤρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,

ἧ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν

255 θάλλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτόρι πῦδος ὅπαζεν.

τοῦπερ δὴ τεράεσσι κεκοιθότες ἡδὲ βίηφιν,

ρήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν κειρήτιζον.

πρόσσας μὲν πύργων ἔρουν, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,

στήλας τε προβλήτας ἐμόχλειον, ὥς ἄρ' Ἀχαιοὶ

260 πρῶτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.

τάς οἱ γ' αὐέρουν, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.

ρήξειν. οὐδέ νύ κω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·

ἀλλ' οἷγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις,

βάλλον ἀπ' αὐτάων δηϊοὺς ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.

265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων

πάντασε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·

ἄλλον μιλισίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν·

νεῖπειον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεδιέντα ἴδοιεν·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεδέηεις,

270 ὅς τε χειριότερος· ἐπεὶ οὐκ ὅμοιοι
 ἄνδρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·
 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε· που γιγνώσκατε· μή τις ὀπίσσω
 τετράφθω ποτὶ νῆας, ὁμοκλήτηρος ἀκούσας·
 ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,

275 αἶψα κε Ζεὺς δώησιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
 νεῖκος ἀπωσαμένους, δηϊούς· προτὶ ἄστρ' ἀπὸ δόρυ διέσθαι.

Ἦτος τῶγε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.

τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμνιστῶν
 ἥματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὦρετο μητίετα Ζεὺς

280 νιφόμεν, ἀνθρώποισι πιφασκόμενος τὰ ἅ κ' ἤλα·
 κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύφῃ
 ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρῶνας ἄκρους,
 καὶ πεδία λωπεδῶντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
 καὶ τ' ἐφ' ἑλὸς πολιῆς πέφυται λιμέσιν τε καὶ ἀπαῖς,

285 κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
 εἰλύεται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
 ὥς τῶν ἀμφοτέρωσδε λίθοι πωτῶντο θαμνιστῶν,
 αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρώας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
 βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πάντων δοῦπος ὀρώρει.

- 290 Οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ
 τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὄχῃα,
 εἰ μὴ ἄρ' υἷὸν ἑὸν Σαρπηδόνα μητίσται Ζεὺς
 ὥρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λείονθ' ὥς βουσὶν ἔλιειν.
 αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντος' εἵσθην,
 295 παλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
 ἤλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θαρμιάς,
 χρυσεῖης ῥάβδοισι διηνεπέσιν περὶ πύαλῃν·
 τὴν ἄρ' ὄγε πρόσθε σχόμενος, δύο δεῦρε τινάσσων,
 βῆ ῥ' ἵμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπιδευῆς
 300 δηρὸν ἔη κρειῶν, κέλεται δέ ἐ θυμὸς ἀγῆνωρ,
 μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἔλθεῖν·
 εἴπερ γάρ χ' εὕρησι παρ' αὐτόφιν βώτορας ἄνδρας
 σὺν πυσὶ καὶ δοῦρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 οὐ ῥά τ' ἀκείρητος μέμονε σταθμοῖο δίσσθαι,
 305 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἢ ἤρπαξε μετάλμενος, ἥ καὶ αὐτὸς
 ἔβλητ' ἐν πρῶτοισι θοῆς ἀπὸ τειρὸς ἄκοντι·
 ὥς ῥα τότε ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν,
 τείχος ἐπαῖξαι, διὰ τε ῥήξασθαι ἐκάλξει·
 αὐτίκα δὲ Γλαῦκόν προσέφη, παῖδ' Ἰππολόχοιο·

- 310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
 ἔδρη τε, κρέασιν τε ἰδὲ πλείοις δεκάεσσιν,
 ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ, θεοὺς ὥς, εἰσορόωσιν,
 καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο·
- 315 τῷ νῦν χρῆ Λυκίοισι μέτα πρῶτοισιν ἐόντας
 εἰστάμεν, ἥδ' ἐ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
 ὄφρα τις ᾧδ' εἴπῃ Λυκίων κύκα θωρηκτάων·
 οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κάτα ποιρανέουσιν
 ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα,
- 320 οἶνόν τ' ἔξαιτον μελιηδέα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἦς
 ἐσθλῇ, ἐπεὶ Λυκίοισι μέτα πρῶτοισι μάχονται.
 ᾧ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε
 ἔσσεσθ', οὔτε πεν αὐτὸς ἐνὶ πρῶτοισι μαχοίμην,
- 325 οὔτε πε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 νῦν δ' – ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο
 μυρίαί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτόν, οὐδ' ὑπαλύξαι –
 ἵομεν, ἥ ἐ τῷ εὖχος ὀρέξομεν, ἥ τις ἡμῖν.
 Ἶς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίθσεν.

330 τῷ δ' ἰδὺς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.

Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς·

τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, καπότητα φέροντες.

πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο

ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύναι·

335 ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,

ἔσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθεν ἰόντα,

ἐγγύθεν· ἄλλ' οὐπὼς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν·

τόσσος γὰρ πτύπος ἦεν, αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκεν,

βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱποκόμων τρυφαλειῶν,

340 καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώρατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς

ιστάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.

αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προΐει κήρυκα Θοώτην·

Ἔρρεο, δῖε Θοῶτα, θέων, Αἴαντα κάλεισσον·

ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων

345 εἶη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.

ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἱ τὸ πάρος περ

ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὁσμίνας.

εἰ δέ σφιν καὶ κείθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,

ἀλλὰ περ οἷος ἵτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,

350 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίθυσεν ἀκούσας·

βῆ δὲ θέειν παρὰ τείχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·

στῇ δὲ παρ' Αἰάντεσσι πιών, εἶδαρ δὲ προσηύδα·

Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,

355 ἡνώγει Πετῆω Διοτρεφέος φίλος υἱός,

πεῖσ' ἔμεν, ὅφρα κόνιοι μίνυνθά περ ἀντιάσθον·

ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ὑπάντων

εἶη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύχεται αἰψὺς ὄλεθρος.

ᾧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἱ τὸ πάρος περ

360 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὕσμινας.

εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωραν,

ἀλλὰ περ οἷος ἔτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,

καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθυσεν μέγας Τελαμώνιος Αἴας.

365 αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,

ἐσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἴφι μάχεσθαι.

αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἴμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·

αἴψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐκὴν εἰς τοῖς ἐπαμύνω.

- 370 Ὡς ἄρα φωνήσας, ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὅπατρος·
 τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρει καμπύλα τόξα.
 εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
 τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο.
- 375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλλεῖς βαῖνον, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσοι,
 ἰφθιμοὶ Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 σὺν δ' ἐβάλλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὥρτο δ' αὐτή.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Σαρπήδοντος ἐταῖρον, Ἐπιπλῆα μεγάθυμον,
- 380 μαρμάρῳ ὀκრიόεντι βαλὼν, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
 κεῖτο μέγας παρ' ἑκαλξιν ὑπέρτατος· οὐδέ κέ μιν ῥέα
 χεῖρεςσ' ἀμφοτέρῃς ἔχει ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἦβῶν,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' αἰέρας,
 θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξεν
- 385 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι εἰοικὼς
 κάκπεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅστέα θυμός.
 Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερόν παῖδ' Ἰππολόχοιο,
 ἰὼ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 ἦ ῥ' ἶδε γυμνωθέντα βραχίονα· καῦσε δὲ χάρμης.

390 ἄφ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθὼν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
 βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῦτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπρόντος,
 αὐτὴν' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
 ἀλλ' ὄγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυτῆσας
 395 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἐσπόμενος πέσε δουρὶ
 πρηγῆς, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
 Σαρπηδῶν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν,
 ἔλχ', ἥ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεν
 τείχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε πέλευθον.
 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ'· ὁ μὲν ἰῶ
 βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
 παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνησι δαμείη·
 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἥ δὲ διὰ πρὸ
 405 ἦλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμυῶτα.
 χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν
 χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλλετο κῦδος ἀρέσθαι.
 κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιέμενος Λυκίοισιν·

ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς;

Ἰλ.ιάδ. I.

27

- 410 ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
 μούνῳ ῥηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
- 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύνναντο φάλαγγας
 τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνεται ἔργον.
 οὔτε γὰρ ἰφθιμοὶ Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
 τείχεος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
- 420 τείχεος ἅψ ὥσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν.
 ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δὴ ἄνερε δηριάσθων,
 μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
 ὥτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης·
 ὥς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξεις· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
- 425 δῆλουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισῆϊά τε πτερόεντα.
 πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροά νηλεῖ χαλκῷ,
 ἡμὲν ὅτέῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθεῖη
 μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.

- 430 πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξεις αἵματι φωτῶν
 ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
 ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθῆς,
 ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ ἔϊριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
- 435 ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρῃται·
 ὥς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
 κριῖν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἑκτορι δῶκεν,
 Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν.
 ἦῤυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνώς·
- 440 "Ὀργυσθ', ἰππόδαμοι Τρῶες! ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος
 Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίεστε θεσπιδαῖς πῦρ!
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὐασὶ πάντες ἄκουον,
 ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα
 κροσσάων ἐπέβαινον, ἀπαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
- 445 "Ἐκτωρ δ' ὑρκάξας λαῶν φέρεν, ὃς ῥα πυλάων
 ἐστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὑπερθεν
 ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὐ καὶ δὴ δύο ἀνέρε δῆμου ἀρίστῳ
 ῥήϊδίως ἐπ' ἅμαξαν ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

450 [τόν οἱ ἔλαφρόν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]

ὥς δ' ὅτε ποιμὴν ρέϊα φέρει πόκον ἄρσενος οἴος,
χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
ὥς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας,
αἷ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας.

455 δικλίδας, ὑψηλὰς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὄχῃς

εἶχον ἐπημοισοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας,
εὖ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη.
ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω

460 βριθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὄχῃς

ἔσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἐκτωρ,
νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
σμερδάλεφ, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιά δὲ χερσὶν

465 δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἂν τίς μιν ἐρυνάκοι ἀντιβολήσας,
νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδήει.
κένηλετο δὲ Τρώεσσι ἐλιξάμενος κατ' ὄμιλον,
τείχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
αὐτίκα δ' οἱ μὲν τείχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς

470 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίαςτος ἐτύχθη.

*Scelta delle varie lezioni più considerabili che si
trovano nell' Edizione del Sig. di Villorison P.*

Canto 3.º = V. 56 = Τρῶες δαήμονες - Zenod. ελεημονες (troppo buoni)

V. 499 = Ἀρχεὺς ἢ Τρῶας - Zen. Ἀρχεῖοι ἢ Τρῶες.

V. 100. = ἐνεκ' ἀρχης - Zen. = ἐνεκ' αἴτης - Questa voce è più espressiva e conveniente

V. 126. = ἰλμὸς καὶ ἀδδοται ταῖς. ὁ Aristot. = ἄλτρη πρὶν λεγέμεν μαρμαρεῖην, in

V. 348. χαλκὸν. Arist. χαλκός. (μὲν δὲ πορφύρεην)

V. 406. = ἀποῖλε κελευδῆς - Arist. ἀποῖλε κελευνδῆ.

V. 416. = ἐχθεὰ λυγρὰ, - Arist. 2 Ediz. αἰχθεὰ.

V. 426. = Zenodoto omette questo e l' seguente verso, e legge il 426 così:

Αὐτὴ δ' ἀντίον ἔξεν Ἀλεξάνδροιο ἀνακτοῦ

ὅσος παλιν ἐε.

Canto 4.º = V. 339. = καὶ σὺ κακοῖσι δούλοισι πεκασμένε, κερδαλεόφρον -

Zen. = καὶ σὺ κακ. δολ. πεκ. φαιδριμ' ὀδύσσει = Questa lezione è contraddittoria

alla frase πεκασμένε, e con tutto il contesto: ma ella mostra che Zenodoto
conobbe la convenienza di questo rimprovero.

V. 446. = γενετο ἰαχὴ τε, φόβος τε = Arist. πόνος τε - La variante è vana.

Φόβος non vuol dir che le turpe avessero paura, ma che l'avrebbero data
in chi le merita.

V. 527. = ἐπεσόμενον βαλε δούρε = Arist. ἀπεσόμενον (mentre partiva)

L'avulgate è migliore mentre correva sopra il mosto, per spogliarsi dell'an

STANFORD UNIVERSITY LIBRARY

To avoid fine, this book should be returned on
or before the date last stamped below.

SPRING 1984		
-------------	--	--

**Stanford University Libraries
Stanford, California**

Return this book on or before date due.

--	--	--

